

Τα αποκαϊδια της Πάρνηθας καίνε μέσα μας... Ο "πολιτισμός" που έσπειρε την καταστροφή στα δάση θα θερίσει την καταστροφή στις πόλεις του

ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Εκδίδεται από τη συντακτική ομάδα των Αλληλέγγυων Αναρχικών (Solidarios), 10ος χρόνος, Ιούλιος 2007, 47ο φύλλο, Εξάρχεια

Heiligendamm 2007 Ενάντια στη σύνοδο των G8

Στις αρχές Ιούνη έγινε η σύνοδος των πλανητικών αφεντικών του G8 στη Γερμανία, στο Heiligendamm, ένα απομονωμένο παραθαλάσσιο θέρετρο. Για μία ακόμη φορά διαδήλωσε κόσμος από πολλές διαφορετικές χώρες, συνεχίζοντας στο δρόμο δυναμικών κινητοποιήσεων, όπως στο Σηάτλ, την Πράγα, το Γκέτεμποργκ, τη Γένοβα, το Εβιάν, τη Θεσσαλονίκη κ.α.

Και σε αυτή τη σύνοδο τα αφεντικά επικύρωσαν τις αποφάσεις τους για τη συνέχιση του πολέμου που έχουν εξαπολύσει στην κοινωνία. Ενός πολέμου που μεταφράζεται σε στρατιωτικές επιχειρήσεις, καταστολή, καταλήστευση του φυσικού πλούτου, απολύσεις, εκδιώξεις πληθυσμών, θανάτους μεταναστών στα χερσαία και υδάτινα σύνορα που οι κυρίαρχοι έχουν χαράξει.

Από την άλλη πλευρά ήταν οι κινητοποιήσεις ενάντια στο G8, όπου ένα πλήθος οργανώσεων, συλλογικοτήτων και δικτύων αντίστασης, με διαφορετικές -και συχνά ανταγωνιστικές- αφετηρίες και στόχους, είχαν θέσει ως κοινή επιδίωξη τον αποκλεισμό της συνόδου.

Υπήρχαν εκείνοι που αγωνίζονται για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, δηλαδή η ΑΤΤΑC, αριστερά κόμματα, αριστεριστικές οργανώσεις, μέχρι τις ΜΚΟ και την εκκλησία, που συσπειρώθηκαν σε μετωπικά σχήματα όπως το Bloc G8, το Fels, το Solid κ.α. Αυτοί που για ακόμα μία φορά φώναξαν μέσα στα όρια της νομιμότητας για δικαιότερη ανακατανομή του πλούτου, για μια πιο ανθρώπινη διαχείριση, επιδιώκοντας έναν άλλο κόσμο πιο "λογικό" από το σημερινό και ελπίζοντας ότι θα γίνουν ισότιμοι συνομιλητές στο τραπέζι του διαλόγου με τους καταπιεστές της ανθρωπότητας.

Όμως δεν θα μπορούσε να είναι μόνοι τους. Γιατί φυσικά υπήρξαν και πάλι αυτοί που επιδιώκουν το πέρασμα από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση. Έτσι λοιπόν, ομάδες αναρχικών, αυτόνομων και αντιεξουσιαστών από πολλές χώρες βρέθηκαν στη Γερμανία για να σαμποτάρουν τα σχέδια των κυρίαρχων, συσπειρωμένοι είτε γύρω από το δίκτυο Dissent! είτε στο αντιφασιστικό μπλοκ είτε επιλέγοντας την αυτόνομη παρουσία τους στις κινητοποιήσεις.

Στόχος τους γι' αυτή τη σύνοδο -και στο πλαίσιο του ευρύτερου σχεδιασμού για δημιουργία μπλόκων- ήταν η ολική κατάρρευση της κυκλοφορίας προς την κόκκινη ζώνη, με μαζικά ή αποκεντρωμένα μπλόκα καθώς και με δράσεις που θα τα συνόδευσαν. Μια ακόμα ευκαιρία λοιπόν για να προστεθεί ένα λιθαράκι στον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο που διεξάγεται παντού.

Για μία ακόμη φορά σύντροφοι από την Ελλάδα βρεθήκαμε σε μια διεθνή

κινητοποίηση, έπειτα από ενημερώσεις που έγιναν από γερμανούς συντρόφους, με πρώτη εκείνη κατά τη διάρκεια του Ελευθεριακού, Αντιεξουσιαστικού, Αναρχικού Φόρουμ το Μάη του 2006 στην Αθήνα και άλλες που ακολούθησαν σε διάφορες πόλεις από το Dissent!, και κινούμενοι στο επίπεδο ενός στοιχειώδους συντονισμού μετά από κουβέντα στην Αθήνα.

Ουσιαστικά, η προγραμματισμένη αρχή των κινητοποιήσεων ήταν στις 2 Ιούνη, με διαδήλωση στο Ροστόκ, και ταυτόχρονα με αντιφασιστική πορεία στο Σβερίν, όπου την ίδια μέρα καλούσαν σε πορεία οι γερμανοί φασίστες του NPD. Οι γερμανικές αρχές απαγόρευαν και τις δύο πορείες στο Σβερίν, και οι 400 σύντροφοι που επιχειρήσαν να συγκεντρωθούν εκεί είτε εμποδίστηκαν είτε προσήχθησαν από την αστυνομία. Στο Ροστόκ, ξεκίνησαν από διαφορετικά σημεία δύο πορείες με τελικό προορισμό το λιμάνι, όπου θα ακολουθούσε συναυλία.

συνέχεια στη σελ. 11

BLACK BLOCK AGAINST G8

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Για τους κυρίαρχους, η δημοκρατία αποτελεί το πολιτικό σύστημα διαχείρισης του κρατικού - καπιταλιστικού κόσμου και ιδεολογική προμετωπίδα της επίθεσής τους για την επιβολή νέων συνθηκών καταπίεσης, εκμετάλλευσης και ελέγχου, μέσω της παγκόσμιας "αντι"τρομοκρατικής εκστρατείας. Μια εκστρατεία που, μετά την 11η Σεπτεμβρίου, αποτελεί την αιχμή του δόρατος στον πόλεμο που εξαπολύουν τα παγκόσμια πολιτικά και οικονομικά αφεντικά με στόχο τον ολοκληρωτικό έλεγχο και την αφαίμαξη των κοινωνιών και των φυσικών πόρων τόσο στην περιφέρεια της Δύσης όσο και στο εσωτερικό της. Αυτή η εκστρατεία συμπυκνώνει τα μέσα και τους σκοπούς της διαδικασίας παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας που ξεκινά από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και συντελεί αποφασιστικά στην επιτάχυνση της αναδιάρθρωσης του εξουσιαστικού κόσμου.

Η ολοκληρωτική επιβολή της δικτατορίας του κράτους και των αφεντικών απαιτεί - παράλληλα με την ένταση της κρατικής τρομοκρατίας και την εξάπλωση συνθη-

κών εξαθλίωσης για τα εκατομμύρια των αποκλεισμένων- την απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης. Απαιτεί την εμφάνιση της επίθεσης των κυρίαρχων ως "κοινωνικό αίτημα", σε μια προσπάθεια να εμφανίσουν τα συμφέροντά τους ταυτισμένα με αυτά της κοινωνίας. Προκειμένου να γίνει αδιαμφισβήτητη η ηγεμονία μιας πολύ μικρής μειοψηφίας σε βάρος διασεκατομμυρίων ανθρώπων που ζουν σε καθεστώς ανέχειας, προωθείται στις δυτικές κοινωνίες ο ανταγωνισμός και η εξατομίκευση ως κυρίαρχα προτάγματα, και διαχέεται το "όραμα" της κοινωνικής ανέλιξης, με στόχο την άμβλυνση και τη χειραγώγηση της ταξικής οργής και την επικράτηση του κοινωνικού κανιβализμού. Αυτή την πραγματικότητα έρχεται να θωρακίσει το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης που επιχειρούν να εγκαθιδρύσουν οι κυρίαρχοι, με τελικό σκοπό τη μετάλλαξη της κοινωνίας μέσω της διάχυσης του φόβου και της ανασφάλειας, και μέσω της στρατιωτικοποίησης της καθημερινής ζωής. Η στρατιωτική κατοχή, οι μαζικές σφαγές, η καταδίκη κοινωνιών στην εξαθλίωση και η βίαιη εκτόπιση πληθυσμών, στην καπιταλιστική περιφέρεια, καθώς και η εφαρμογή του δόγματος της "ολικής ασφάλειας" (ένταση της καταστολής και του ελέγχου, ιδεολογική τρομοκρατία) στο εσωτερικό της αναπτυσσόμενης Δύσης, αποδεικνύουν ότι η ολοκληρωτική δημοκρατία επιβάλλεται με αυξανόμενη βία.

Η πειθάρχηση στα "ιδανικά" της δημοκρατίας και της ψεύτικης καταναλωτικής ευημερίας που προσφέρονται σε όσους είναι διατεθειμένοι να πειστούν και έχουν τη δυνατότητα να ενσωματωθούν, δημιουργεί εκείνη τη διαχωριστική γραμμή πέρα από την οποία αρχίζει ο κόσμος των απόκληρων και των ανυπότακτων οι οποίοι εξοστρακίζονται είτε στη σφαίρα του "εγκληματικού" και του "αντικοινωνικού" είτε στη σφαίρα της "τρομοκρατίας". Η δε θωράκιση των μητροπόλεων, με τη μορφή της αστυνομοκρατίας, της ...

συνέχεια στη σελ. 4

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

Η Πάρνηθα με τα υπέροχα δάση της, ένας τόπος με πλούσια άγρια βλάστηση μιας χιλιάδας φυτικών ειδών και άφθονη επίσης άγρια ζωή -όπως ελάφια, ζαρκάδια, αίγαγρους, αλεπούδες, τσακάλια, λαγούς, ασβούς, σκαντζόχοιρους, σκίουρους, κουνάβια, νυφίτσες, ερπετά, αμφίβια και πλήθος φτερωτών ειδών, από μεγάλα αρπακτικά, όπως αετούς και γεράκια, μέχρι μικρά καλλίφωνα πουλάκια, όπως σπίνους, καρδερίνες και αηδόνια- ήταν το αγαπημένο μας βουνό, αυτό που μας φιλοξένησε σε πολλές περιηγήσεις μας στις κορφές, τα οροπέδια, τις ρεματιές και τις χαράδρες της.

συνέχεια στη σελ. 9

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: με αφορμή το ολοκαύτωμα στην Πάρνηθα, για την ανάπτυξη δράσεων ενάντια στην καταστροφή της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (Γκίνη)
ΠΕΜΠΤΗ 12/7/07, 8 μ.μ.

Πρωτοβουλία συντρόφων

Το ολοκαύτωμα της Πάρνηθας είναι η πιο πρόσφατη πράξη ενός πολέμου που διαδραματίζεται με πλήθος καταστροφών του φυσικού περιβάλλοντος και των ελεύθερων χώρων κι αποτέλεσε αφορμή μιας ευρύτερης κοινωνικής κινητοποίησης μέσα στην οποία η παρέμβαση των αντεξουσιαστών έχει τη σημασία της για την προώθηση της αλληλεγγύης και της ριζοσπαστικοποίησης των αντιστάσεων. Σε αυτή την κατεύθυνση καλέστηκε από συντρόφους συνέλευση στις 12 Ιούλη, για την ανάπτυξη δράσεων ενάντια στην καταστροφή της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο, η οποία συνεχίζεται στο Στρίφη στις 20 Ιούλη.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΒΙΑΙΗ ΕΚΔΙΩΣΗ ΤΩΝ ΤΟΞΙΚΟΕΞΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Μιλώντας για το γεγονός της βίαιης εκδίωξης των τοξικοεξαρτημένων από την πλατεία Εξαρχείων, θα πρέπει καταρχάς να πούμε ότι η δικαιολόγηση των όσων έγιναν δεν μπορεί να γίνει με μύθους, όπως ότι προηγήθηκε δήθεν ανοιχτό κάλεσμα ή ότι χτυπήθηκαν μόνον "έμποροι" κι όχι τοξικοεξαρτημένοι. Και να συμπληρώσουμε πως όχι μόνο δεν προηγήθηκε κανένα κάλεσμα συζήτησης αλλά και το είδος της δημόσιας "συζήτησης" που ακολούθησε έδειξε ότι η κουλτούρα ορισμένων δεν αφήνει περιθώριο για διάλογο ή αντίλογο με επιχειρήματα, αλλά είναι διαποτισμένη από εγωπάθεια, υπεροψία και διάθεση επιβολής. Ακόμα και στην περίπτωση που επιχειρήθηκε μια κριτική με βάση την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, όπως στην περίπτωση μας, βρήκε από ορισμένους την "απάντησή" της με συκοφαντίες (περί δήθεν υποστήριξης του πρεζεμπόριου), ύβρεις και απειλές, τακτικές όμοιες, τηρουμένων των αναλογιών, εκείνων του ΚΚΕ για την απαξίωση, την απομόνωση και εξουδετέρωση των αντιπάλων του.

Παρόλα αυτά, το γεγονός που εμφανίστηκε να γίνεται στο όνομα των αναρχικών και στο όνομα των κατοίκων των Εξαρχείων προκάλεσε όπως ήταν φυσικό και αναπόφευκτο μεγάλη συζήτηση και έντονη κριτική τόσο από την πλευρά των αναρχικών όσο και των Εξαρχειωτών. Η αντιμετώπιση ενός υπαρκτού προβλήματος δεν είναι υπερπάνω κριτικής σκέψης, ιδιαίτερα όταν η αντιμετώπισή του είναι επίσης προβληματική και η ίδια. Αντιγράφουμε σχετικό απόσπασμα από προκήρυξη που μοιράστηκε στην περιοχή από την Αγωνιστική Πρωτοβουλία Εξαρχείων:

ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ "ΚΑΘΑΡΑ" ΕΞΑΡΧΕΙΑ

[...] Ειδικότερα για τα Εξάρχεια, πολὺς λόγος έχει γίνει τελευταία για την αυξημένη παρουσία χρηστών ναρκωτικών, κατά κύριο λόγο γύρω από την πλατεία. Φαίνεται πράγματι, ότι αρκετοί τοξικοεξαρτημένοι έχουν μετακινηθεί στην περιοχή των Εξαρχείων, υπό την πίεση της αστυνομίας, η οποία τους απομακρύνει βίαια από άλλες περιοχές (Ομόνοια, Φυλής). Το φαινόμενο αυτό δεν παρατηρείται για πρώτη φορά και φυσικά δε σημαίνει ότι ο αριθμός των χρηστών αυξήθηκε ως δια μαγείας μέσα σ' ένα μήνα.

Είναι προφανές ότι η χρήση ναρκωτικών αποτελεί κοινωνικό πρόβλημα με πολύ βαθιές αιτίες. Οι χρήστες, ακόμα κι αν ορισμένες φορές ωθούνται σε αντικοινωνική συμπεριφορά, δεν είναι εγκληματίες και δε θα πρέπει να αντιμετωπίζονται ως τέτοιοι. Η λύση σε τέτοια φαινόμενα κοινωνικής παθολογίας δεν είναι, φυσικά, ούτε η αστυνόμευση ούτε οι επιχειρήσεις "σκούπα" από αστοκλήτες ομάδες περιφρούρησης. [...]

Το επιχείρημα ότι έγινε κάποιου είδους "εισβολή" τοξικοεξαρτημένων στην πλατεία τους τελευταίους 2-3 μήνες είναι άκυρο. Εδώ κι ένα χρόνο άλλωστε υπήρχε "κινητοποίηση", εκδίωξη και

ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΤΥΦΛΩΣΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Ο ΣΑΒΒΑΣ ΞΗΡΟΣ

Ο Σάββας Ξηρός εξακολουθεί να αντιμετωπίζει σοβαρότατα προβλήματα υγείας εξαιτίας των απάνθρωπων συνθηκών κράτησής του στην ΣΤ' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού, στα ειδικά κελιά όπου βρίσκεται μαζί με τους υπόλοιπους φυλακισμένους για συμμετοχή στην 17Ν. Μετά την έκρηξη στον Πειραιά τον Ιούνιο του 2002 και το σοβαρό τραυματισμό του υπέστη βασανιστήρια -με την ανοχή των γιατρών- νοσηλευόμενος στον Ευαγγελισμό με άσκηση ψυχολογικής βίας, εκβιασμούς και απόπειρες τρομοκράτησής του από τους ανακριτές και τους μπάτσους, όπως έχει καταγγείλει πολλές φορές κατά τη διάρκεια της δίκρις για την υπόθεση της 17Ν.

Από τη στιγμή της μεταφοράς του από το νοσοκομείο στη φυλακή, έχει παρουσιάσει πολλές φορές επιπλοκές στην υγεία του και έχει μεταφερθεί επανειλημμένα για εξετάσεις και θεραπεία σε νοσοκομεία, επιπλοκές που

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΕ ΚΕΡΑΙΕΣ ΚΙΝΗΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑΣ

Την Τετάρτη 30 Μάη πραγματοποιήθηκε έπειτα από ανοιχτό κάλεσμα συνέλευση κατοίκων στα Εξάρχεια, με θέμα τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας οι οποίες βρίσκονται εγκατεστημένες στην ευρύτερη περιοχή. Έγινε ενημέρωση για τις ιδιαίτερα βλαβερές επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων, καθώς οι κεραίες που βρίσκονται σε κατοικημένες περιοχές προκαλούν αύξηση των κρουσμάτων καρκίνου. Μετά από συνέλευση στην οποία συμμετείχαν περίπου 150 άτομα, αποφασίστηκε το σαμποτάζ της κεραίας η οποία βρίσκε-

ται στην ταράτσα οικοδομής στη συμβολή των οδών Πλαπούτα και Καλλιδορίου. Να σημειωθεί πως η συνέλευση των κατοίκων βρισκόταν υπό διαρκή παρακολούθηση αστυνομικών δυνάμεων (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ασφαλίτες) στα πλαίσια της επιχείρησης αστυνομοκρατίας στην περιοχή των Εξαρχείων. Μετά τη διακοπή λειτουργίας της κεραίας, η συνέλευση ανανέωσε το κάλεσμα της για την επόμενη εβδομάδα. Την Τετάρτη 6 Ιούνη, καθώς είχε προηγηθεί προσπάθεια τεχνιτών της εταιρείας να επισκευάσουν την κεραία, αποφασίστηκε εκ νέου από τη συνέλευση το σαμποτάρισμα της. Την Πέμπτη 7 Ιούνη πραγματοποιήθηκε ανάλογη

ριάζ του κράτους. Μολονότι από την περσινή χρονιά ήδη, και ιδιαίτερα κατά τα φοιτητικά και μετά από αυτά, είναι έντονη η ιδεολογική εκστρατεία του κράτους για την κατασκόφανση, την εγκληματοποίηση και την κοινωνική απομόνωση του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού αγώνα, πουθενά αυτή η εκστρατεία δεν αναφέρεται σε κάποια σχέση του με τα ναρκωτικά - αυτό το σενάριο παίχτηκε παλιότερα και χάρη στη στάση μας ναυάγησε - ενώ, αντιθέτως, στην εποχή μας το σενάριο αναφέρεται συχνά-πυκνά στην υποτιθέμενη σχέση του κοινωνικού αγώνα μας με τον χουλιγκανισμό, ζήτημα στο οποίο επίσης πρέπει να είναι ξεκάθαρες οι στάσεις μας.

Απόδειξη της ακυρότητας του επιχειρήματος είναι ότι ανεξάρτητα από την εκδίωξη των τοξικοεξαρτημένων από την πλατεία, οι κρατικές κατασταλτικές επιχειρήσεις τύπου "Καθαρά Εξάρχεια" για την επιβολή της αστυνομοκρατίας στην περιοχή δεν αναστάθηκαν καθόλου και εξελίσσονται κανονικά μιας και είναι δρομολογημένες από καιρό, έχοντας σαν αιτία τους τον πλούτο της περιοχής σε ζωντανές κοινωνικοπολιτικές αντιστάσεις και στόχο την εξουδετέρωσή τους.

Το επιχείρημα ότι "δεν αγωνιστήκαμε να καταστρέψουμε την ανάπτυξη στην πλατεία για να έρθουν οι πρεζάκηδες", επίσης είναι άκυρο. Καταρχάς δεν έγινε κανένας αγώνας για να εκδιωχτεί οποιοσδήποτε από τους θαμώνες της και, κατά δεύτερο, η ανάπτυξη δεν ανατράπηκε αλλά προσαρμόστηκε στα δεδομένα της περιοχής πραγματοποιήθηκε, είτε με συναίνεση και ανοχή είτε με την αδυναμία μας να συνεχίσουμε τον αγώνα. Και η ανάπτυξη συνεχίζει να υλοποιείται με στόχο την "αναβαθμίση" της περιοχής, περνώντας πάνω απ' όσους την "υποβαθμίζουν". Κι εκείνοι που υποβαθμίζουν μια περιοχή μπορεί να είναι κατά περίπτωση κι αναλόγως των συμφερόντων οι τοξικοεξαρτημένοι, οι αναρχικοί, οι ξένοι, οι τσιγγάνοι, οι χούλιγκαν, οι φτωχοί κοκ.

Η επανοικειοποίηση των δημόσιων χώρων δεν μπορεί να γίνει από κλειστά μαζήματα στο όνομα της "αναρχίας" με όρους "σκούπας" κι "εκκαθάρισης", και η πλατεία, όπως και κάθε δημόσιος χώρος, δεν ανήκει σε κάποιους κατά προτεραιότητα, στους αναρχικούς ή τους εξαρχειώτες, με όρο τον αποκλεισμό άλλων, ανεπιθύμητων.

Η "πλατεία", όπως και κάθε πλατεία άλλωστε, δεν είναι προέκταση κι αυλή των γύρω καφενείων και μπαρ ούτε ιδιοκτησία των κατά καιρούς θαμώνων τους ή ορισμένων περιόικων. Ούτε βέβαια είναι δια της εις άποπτον απαγωγής χώρος χρήσης ή κατάχρησης ορισμένων ουσιών και απαγόρευσης άλλων. Γιατί και σε αυτό το σημείο υπάρχει σοβαρή ένσταση, μιας και είναι ολοφάνερο πως η κίνηση αφορούσε επιλεκτικά την ηρωίνη και μόνο τους φτωχούς, εξαθλιωμένους χρήστες της πλατείας. Δεν αφορούσε και δεν στόχευε γενικά στη χρήση των ουσιών ούτε καν στη χρήση της ηρωίνης όταν αυτή γίνεται από μη εξαθλιωμένα άρα εύπορα άτομα. Για τη δικαιολόγηση μάλιστα αυτής της επιλεκτικότητας σε βάρος των λούμπεν -η οποία είναι αποκαλυπτική ταξικής μιας και εδώ, όπως και σε όλη την πόλη όπου συγκεντρώνεται η νεολαία, ανθεί δυστυχώς η χρήση των πάσης φύ-

παιρουνται από το συνεχιζόμενο βασανιστήριο του εγκλεισμού στα "λευκά κελιά". Αφού έχουν απορριφθεί όλες οι αιτήσεις αποφυλάκισής του, ένα ακόμη περιστατικό στις αρχές Απριλίου ήρθε να επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την κλονισμένη υγεία του. Μετά την απόρριψη του μοσχεύματος στο αριστερό του μάτι μεταφέρθηκε αρχικά στο νοσοκομείο κρατουμένων, από εκεί στο Θριάσιο όπου διαπιστώθηκε η σοβαρότητα της κατάστασής του και επέστρεψε στις φυλακές για να μεταφερθεί στο Τζάνειο και από εκεί στο Γενικό Κρατικό. Είναι σαφές ότι η συνέχιση της κράτησής του ισοδυναμεί ουσιαστικά με τη φυσική του εξόντωση.

Όσο κι αν το κράτος προσπαθεί να θάψει ζωντανούς και να εξοντώσει ψυχικά και σωματικά τους φυλακισμένους αγωνιστές στα μπουντρούμια των φυλακών, δεν ξεχνάμε κανέναν αιχμάλωτο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου.

Grs

Μετά από μια μακριά και ωραία καταληψιακή ζωή ο τετράποδος φίλος που μεγάλωσε από κουταβάκι στην κατάληψη ΑΚ37, "έφυγε" από κοντά μας, πλήρης ημερών και αγάπης.

Αντίο Φρίζο μας!

κίνηση στην Κυψέλη, στην οδό Καλιφρονά, όπου μετά από ενημέρωση της γειτονιάς διακόπηκε η λειτουργία της κεραίας που βρισκόταν στην περιοχή. Την Τετάρτη 13 Ιούνη πραγματοποιήθηκε νέα συνέλευση κατοίκων στα Εξάρχεια, στη συμβολή των οδών Σπ. Τρικούπη και Αλεξάνδρας και ακολούθησε σαμποτάζ σε κεραία που βρισκόταν καμουφλαρισμένη ως ηλικιάς θερμοσίφωνας σε κτίριο της οδού Σ. Τρικούπη στο ύψος της πλατείας Εξαρχείων. Στη συνέλευση συμμετείχαν περισσότερα από 100 άτομα.

σεως ουσιών- χρησιμοποιήθηκε εν είδει αποφθεύγματος μια φράση του Π. Σιδηρόπουλου: "Υπάρχουν πολλές πρέζες αλλά μόνο η ηρωίνη σκοτώνει". Εδώ όμως ανακύπτει άλλο ζήτημα, μιας και το πρόβλημα δεν είναι ότι η ηρωίνη σκοτώνει αλλά το ότι, ανεξάρτητα τελικά αν οδηγεί ή όχι στο θάνατο, η εξάρτηση από τις ουσίες γενικότερα κι όχι μόνο την ηρωίνη εξαθλιώνει τους χρήστες.

Η απάντηση στο κοινωνικό πρόβλημα της εξάρτησης σίγουρα δεν βρίσκεται σε ένα βολικό διαχωρισμό των ουσιών και των χρηστών, και η απάντηση γενικότερα στα κοινωνικά ζητήματα δεν βρίσκεται στην γκετοποίηση και τον τοπικισμό, όπως στην συγκεκριμένη περίπτωση την "εξαρχειοποίηση" τους. Και ό,τι γίνεται σε μια πλατεία της πόλης, για να είναι σωστό θα πρέπει να είναι σωστό και για κάθε άλλη πλατεία. Ποιος όμως στα αλήθεια θα θεωρούσε σωστή την επανάλυση αυτού του φαινομένου κι αλλού, όπου ομάδες κατοίκων θα ξυλοκοπούσαν και θα εκδίωκαν από τις πλατείες "τους" τις κοινωνικές ομάδες των "ανεπιθύμητων";

Παραληρήματα και διαστροφές της ιστορικής μνήμης για δήθεν πολέμους για τη κατοχή της πλατείας, δεν έχουν σχέση ούτε με τον αναρχισμό ούτε με την ιστορία των κοινωνικών αγώνων. Κανένας αγωνιστής δεν δολοφονήθηκε και κανένας δεν φυλακίστηκε για την "πλατεία". Και όσον αφορά τη χρησιμοποίηση σε αφίσσα της πορείας του "Ανθού" το 1990 για να δικαιολογηθούν σήμερα τα αδικαιολόγητα, εκείνη η πορεία δεν αποτελεί σύμβολο καμιάς επίθεσης σε εξαρτημένους, μόνον απέναντι στο κράτος και σε κανέναν άλλο.

Και για αυτούς που κατέβασαν από την πλατεία ένα αναρχικό πανό που έγραφε πως "οι τοξικοεξαρτημένοι δεν είναι μιάσματα" και "οι δημόσιοι χώροι ανήκουν σε όλους", η πράξη μιλάει από μόνη της και υποδηλώνει ακριβώς την αντίθετη θέση, δηλαδή πως οι εξαρτημένοι είναι μιάσματα και οι δημόσιοι χώροι δεν ανήκουν σε όλους...

Δεν επιθυμούμε καμιά δημοκρατία αλλά ούτε την "πλατειαρχία" οποιασδήποτε θεμελιωμένη πάνω στην καταδίωξη αποδιοπομπαίων τράγων.

Όσο για την επικλούμενη "κοινωνική" αποδοχή της βίαιης εκδίωξης των τοξικοεξαρτημένων από εκείνους προφανώς τους περίοικους και τους καταστηματαρχές που ζητούσαν την "απολύμανση" της πλατείας από τα πρεζάκια, τους ίδιους πιθανότατα που αύριο θα ζητούσαν να φύγουν και οι αναρχικοί, να μας λείπει τέτοιου είδους "κοινωνικοποίησης".

Σε τελική ανάλυση, η εκδίωξη των εξαρτημένων από την πλατεία με όλα τα συμπαρομαρτούντα, σε αντιδιαστολή με μια εύστοχη πράξη αντίστασης, δεν επέφερε κανένα πραγματικό πλήγμα στο κράτος, δεν προκάλεσε τη συναίνεση και τη συσπείρωση των αγωνιζόμενων ανθρώπων, αντιθέτως επέφερε νέους άσκοπους κι ανώφελους διαχωρισμούς, και δεν εμπειρείχε στον πυρήνα της κανένα απελευθερωτικό μήνυμα από το όραμα μιας άλλης κοινωνίας, κάθε άλλο.

Δ.Α.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ τους απόκληρους του εξουσιαστικού -καπιταλιστικού κόσμου

[Κείμενο που κυκλοφόρησε με αφορμή τη "διεθνή σύνοδο για τη μετανάστευση" (Αθήνα, 30/5-1/6/07) στο ξενοδοχείο TITANIA]

Από τις 30 Μάη έως την 1 Ιούνη πραγματοποιείται στην Αθήνα διεθνής σύνοδος 32 κρατών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και περιφερειακών της χωρών, την οποία συνδιοργανώνουν το Υπουργείο Εσωτερικών και το Ινστιτούτο Μεταναστευτικής Πολιτικής (Ι.ΜΕ.ΠΟ.). Πρόκειται για μια ακόμα σύνοδο που έχει ως στόχο την από κοινού στρατηγική και επιχειρησιακή συνεργασία των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης με γειτονικά κράτη τα οποία αποτελούν περάσματα μεταναστών στο εσωτερικό της Ευρώπης-Φρούριο, για τον αποτελεσματικότερο έλεγχο και την διαχείρισή τους.

Η πολιτική των ευρωπαϊκών κρατών για την μετανάστευση -με τις επιμέρους διαφοροποιήσεις της- συντηρεί και αναπαράγει την «παράνομη» μετανάστευση, που αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος της, ικανοποιώντας τις ανάγκες της ευέλικτης αγοράς σε φτηνό-προσωρινό εργατικό δυναμικό. Οι μετανάστες -και κυρίως οι «χωρίς χαρτιά»- στο εσωτερικό του Δυτικού κόσμου αποτελούν ουσιαστικά μια στρατιά ανέργων, εξαναγκασμένοι να κερδίσουν την επιβίωσή τους μέσα στις ασφυκτικές συνθήκες ομηρίας που επιβάλλουν τα αφεντικά.

Ως προϋπόθεση για την διατήρηση αυτού του καθεστώ-

τος δουλείας, αλλά και για την αποτροπή οποιασδήποτε απειλής αντιπροσωπεύουν για τους κυρίαρχους, στο βαθμό που δεν είναι ελέγξιμοι τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά, το κράτος συστηματικοποιεί τον έλεγχο και εντείνει την καταστολή απέναντί τους. Θωρακίζει θεσμικά και ιδεολογικά τις αναπτυγμένες δημοκρατίες και αναβαθμίζει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς στις συνοριακές γραμμές και στην ενδοχώρα για τον έλεγχο, την αναχαίτιση και την βίαιη απώθηση των μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων.

Σε αυτή τη κατεύθυνση τα ευρωπαϊκά κράτη συγκλίνουν σε μια ενιαία κατασταλτική στρατηγική δομώντας την Ευρώπη-Φρούριο, που υλικά μεταφράζεται σε: στρατιωτικές ζώνες κατά μήκος των υδάτινων και χερσαίων συνόρων της Ε.Ε., στρατόπεδα συγκέντρωσης και τμήματα μεταγωγών στα κυριότερα σημεία εισόδου μεταναστών, ουσιαστική κατάργηση του πολιτικού ασύλου και της ιδιότητας του πρόσφυγα, αντιμεταναστευτικούς νόμους, καταστολή στο εσωτερικό της ΕΕ που εκδηλώνεται με άγριο και συστηματικό τρόπο σε βάρος των μεταναστών και προσφύγων «χωρίς χαρτιά», και μαζικές απελάσεις πίσω στο πουθενά.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, προωθούν την διαδικασία της «ενσωμάτωσης» για έναν περιορισμένο αριθμό μεταναστών, συνοδεύοντάς την επιπλέον με μια ανθρωπιστική ρητορική στην οποία εντάσσεται τόσο ο φιλελεύθερος όσο και ο αριστερός λόγος περί «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και «πολυπολιτισμικότητας». Στην ουσία αυτή η διαδικασία κατοχυρώνει την διάκριση σε «νόμιμους» και «παράνομους» και προωθεί την καταγραφή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από τις αστυνομικές αρχές. Για να πραγματοποιηθεί η «ενσωμάτωση» με όρους υποταγής ενός κομμάτι των μεταναστών, είναι απαραίτητο ένα άλλο κομμάτι

αυτών να υπάρχει υπό την διαρκή απειλή του διωγμού, να βασανίζεται στα κρατητήρια, να γεμίζει τις φυλακές, να πεθαίνει στα σύνορα. Μέσα στο σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης, η «ενσωμάτωση» και η καταστολή αποτελούν τις δυο όψεις του ίδιου νομίσματος: του ελέγχου και της υποταγής των μεταναστών, με την θεσμική βία να αυξάνεται σε βάρος αυτών που παραμένουν «χωρίς χαρτιά».

Για μας ως αναρχικούς η αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους αγώνες τους νοηματοδοτείται ως μια σχέση μεταξύ των καταπιεσμένων, που στοχεύει να διαλύσει τις συνθήκες της συναίνεσης και να σπάσει τα τείχη της σιωπής και της εξατομίκευσης που προσπαθούν να υψώσουν οι κυρίαρχοι ανάμεσα στους προλετάριους. Είναι ένας αγώνας ενάντια στους κοινούς μας εχθρούς, το κράτος και το κεφάλαιο, στις κατασταλτικές στρατηγικές των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών και στην πολιτική της «ενσωμάτωσης» που ισχυροποιεί το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης επιδιώκοντας την «εξίσωση» ντόπιων και μεταναστών προλετάριων μέσα στις σύγχρονες συνθήκες σκλαβιάς αυτού του συστήματος.

Για εμάς, που κάθε σημείο της γης είναι πατρίδα μας και κάθε πατρίδα μάς είναι ξένη, η αλληλεγγύη στους απόκληρους του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού κόσμου είναι ο αγώνας για την ανατροπή του, την κοινωνική απελευθέρωση και την Αναρχία.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΗ, ΣΥΝΟΡΑ, ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Αναρχική Συλλογικότητα ΚΥΚΛΟΣ της ΦΩΤΙΑΣ 31/5/07

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΝΕΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ, ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

[Κείμενο που κυκλοφόρησε με αφορμή τη διεθνή συνάντηση "για την καταπολέμηση του trafficking" - Αθήνα, 30-31 Μάη] στο ξενοδοχείο PRESIDENT]

Κάτω από συνθήκες μυστικότητας - με μια σύντομη ανακοίνωση από το γραφείο τύπου της αστυνομίας και το υπουργείο δημόσιας τάξης, την τελευταία στιγμή- ξεκίνησε στις 30 Μάη στο ξενοδοχείο President στην Αθήνα η διήμερη διεθνής συνάντηση "για την καταπολέμηση του trafficking", στα πλαίσια του "Σχεδίου ΙΛΑΕΙΡΑ".

Όπως ανακοινώνεται, στη συνάντηση θα συμμετέχουν εκπρόσωποι κρατών-μελών της Ε.Ε., χωρών της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, της Ρωσίας και της Τουρκίας, ενώ ως παρατηρητές θα βρίσκονται διπλωμάτες των πρεσβειών των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Συμμετέχουν επίσης αξιωματούχοι των διεθνών σωμάτων καταστολής Interpol, Europol και Frontex - το ειδικό ευρωπαϊκό σώμα "προστασίας των συνόρων" και δίωξης μεταναστών- καθώς και αξιωματούχοι του Eurojust. Από ελληνικής πλευράς, συμμετέχουν εκπρόσωποι του υπ. Δημόσιας τάξης ενώ θα παραστεί ο Β. Πολύδωρας καθώς και ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. Α. Δημοσχάκης.

Και μόνο από τον κατάλογο όσων συμμετέχουν σε αυτή τη συνάντηση - κρατικών αξιωματούχων και εκπροσώπων αστυνομικών σωμάτων καταστολής και δίωξης μεταναστών, εκείνων δηλαδή που είναι οι κατεχόμενοι υπεύθυνοι για το δουλεμπόριο μεταναστριών, όπως και ευρύτερα για την εντατική εκμετάλλευση, τους θανάτους, τα βασανιστήρια και τις ταπεινώσεις που υφίστανται οι μετανάστες στα σύνορα, τα μπουντρούμια και τις πόλεις της Ευρώπης-Φρούριο, αλλά και συνολικά υπεύθυνοι για την επιβολή σε ολόκληρη την κοινωνία της κρατικής τρομοκρατίας και της καπιταλιστικής αγριότητας, ενός καθεστώτος που δολοφονεί την ελευθερία και την αξιοπρέπεια και βασίζεται στη διάχυση του εθνικισμού, του ρατσισμού, του σεξισμού και κάθε μορφής εξουσίας, ενός συστήματος που θεμελιώνεται πάνω στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο - καταλαβαίνει κανείς πως ο τίτλος που δίνεται στη συνάντηση ("για την καταπολέμηση του trafficking") αποτελεί κάτι παραπάνω από ειρωνεία και πρόκληση.

Στην πραγματικότητα, αντικείμενο αυτών των θεσμών και μηχανισμών είναι η περαιτέρω οργάνωση και εφαρμογή των πολιτικών αποτροπής, ελέγχου και (κατασταλτικής ή κερδοσκοπικής) "διαχείρισης" της μετανάστευσης, οι οποίες αποτελούν τη βάση για την καταναγκαστική πορνεία. Γι'αυτό το σύγχρονο δουλεμπόριο χιλιάδων γυναικών

που αδυνατώντας να επιβιώσουν στον τόπο προέλευσής τους εξαιτίας της φτώχειας και της εξαθλίωσης που σπέρνει η καπιταλιστική λεηλασία, και αναζητώντας μια θέση στον "ευρωπαϊκό παράδεισο", καταλήγουν στα χέρια μεσαζόντων και νταβατζήδων που τους υπόσχονται εργασία. Μεταφέρονται συνήθως διασχίζοντας τα σύνορα "λαθραία" χωρίς καθόλου χαρτιά ή με τα χαρτιά τους παρακρατημένα από τους διακινητές. Βρίσκονται άμεσα εξαρτημένες, εφόσον υποχρεούνται να ξεπληρώσουν το σωματέμπορο για τη μεταφορά τους, ζώντας πάντα με την απειλή απέλασης. Στη συνέχεια κρατούνται σε "αόρατες" φυλακές, όπου οι ξυλοδαρμοί, οι βιασμοί, τα βασανιστήρια, οι εθισμοί στα ναρκωτικά και στο αλκοόλ με σκοπό την πλήρη καθυπόταξη τους αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα.

Στην Ελλάδα, κατά τη χρονική περίοδο 1990-2000, 77.500 γυναίκες και ανήλικα κορίτσια βρέθηκαν υπό καθεστώς καταναγκαστικής πορνείας στην Ελλάδα, με έσοδα για τους σωματεμπόρους 434 εκατομμύρια ευρώ, ενώ υπολογίζεται ότι περίπου 60.000 άτομα αποκόμισαν κέρδη από αυτό το απάνθρωπο καθεστώς δουλείας. Μόνο το 2000, οδηγήθηκαν στην καταναγκαστική πορνεία 23.000 γυναίκες και ανήλικα κορίτσια.

Χαρακτηριστική περίπτωση -μια από τις χιλιάδες "αόρατες" ιστορίες, ενδεικτικές για την άμεση συμμετοχή αστυνομικών στο trafficking και τη συγκάλυψη που παρέχεται από τη δικαστική εξουσία- είναι αυτή της Όλγας Μπ. από την Ουκρανία που φτάνει στην Ελλάδα το 1998 πιστεύοντας πως θα εργαστεί ως χορεύτρια σε νυχτερινό κέντρο. Εκεί την υποχρεώνουν να κάνει σεξ με τους "πελάτες". Εκείνη αρνείται. Τότε ο σωματέμπορος καταφεύγει για την "συμμόρφωση" της στο μπάτσο Νικόλαο Μπρικόλια, ο οποίος τη βιάζει. Εκείνη δραπέτεύει από το νταβατζή της και αργότερα συλλαμβάνεται επειδή δεν έχει χαρτιά. Καταγγέλει το περιστατικό. Η δίκη που ακολουθεί αποτελεί για εκείνη έναν ακόμα βιασμό και καταλήγει στην αθώωση του Μπρικόλια. Στα μονόστηλα των εφημερίδων, μπορεί ακόμα να εντοπιστεί η ιστορία μιας 29χρονης Βουλγάρας, η οποία όταν κατέφυγε στην αστυνομία για να καταγγείλει το μαστρόπότη, στην Ιαλυσό της Ρόδου, βιάστηκε από τρεις μπάτσους επί έξι συνεχόμενες μέρες στα κρατητήρια του αστυνομικού τμήματος.

Η πραγματικότητα είναι αμείλικτη: Το δουλεμπόριο γυναικών, αλλά και η ενεργή συμμετοχή μπάτσων, δικαστών και άλλων λακέδων του κράτους σε αυτό δεν αποτελούν παρέκκλιση, ούτε, φυσικά, "ζήτημα προς επίλυση" από τους ίδιους τους στυλοβάτες και τους εκφραστές της νόμιμης βίας του κράτους και του καπιταλισμού. Αντίθετα, είναι μια από τις αγριότερες διαστάσεις της βαρβαρότητας που υφίστανται οι ταξικά, κοινωνικά, και φυλετικά καταπιεσμένοι σε έναν εξουσιαστικό, καπιταλιστικό και πατριαρχικό κόσμο. Και η απελευθέρωση από τα δεσμά του, είναι υπόθεση όλων όσοι, με όπλο την αλληλεγγύη, αγωνίζονται για την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας, για έναν κόσμο χωρίς σύνορα και κράτη, για την κοινωνική απελευθέρωση...

Πρωτοβουλία συντροφισμών από την αναρχική συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς", 31 Μάη 2007

Αναρχικό Δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ no 47, Ιούλης 2007, σελ. 3

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΦΥΓΗΣ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

21/5. Εικοσιπέντε μετανάστες από τη Σομαλία και το Αφγανιστάν συνελήφθησαν στο Φαρμακονήσι Λέρου.

26-27/5. Ογδονταπέντε μετανάστες συνελήφθησαν σε τρεις επιχειρήσεις του λιμενικού στις Οινούσσες Χίου, στη Μυτιλήνη και στο Φαρμακονήσι.

18/6. Τριαντατρείς μετανάστες που έφτασαν από την Τουρκία με βάρκα συνελήφθησαν στη Μυτιλήνη, ενώ ακόμη 47 συνελήφθησαν στις Οινούσσες. Την ίδια μέρα συνελήφθησαν στην Ηγουμενίσα έντεκα μετανάστες που κρύβονταν μέσα σε φορτηγό.

21/6. Έξι μετανάστες σώθηκαν μόνο από τους 14 συνολικά που προσπαθούσαν να φτάσουν σε ακτές της Σάμου, ύστερα από ναυάγιο κοντά στο Κουσάντασι.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΑΦΡΙΚΑΝΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

18/5. Ένα σκάφος με τριάντα αφρικανούς μετανάστες ανατράπηκε νότια της Μάλτας. Από το ναυάγιο σώθηκε μόνο ένας 21χρονος μετανάστης.

21/5. Ένα σκάφος με 53 μετανάστες από την Ερυθραία εντοπίστηκε από στρατιωτικό αεροσκάφος να πλέει ακυβέρνητο νοτιοανατολικά της Μάλτας, ενώ λίγες ώρες αργότερα τα ίχνη του χάθηκαν. Δύο εβδομάδες αργότερα εντοπίστηκε άλλο πλοίο στο οποίο βρέθηκαν τα πτώματα 18 μεταναστών.

26/5. Εικοσιεπτά αφρικανοί μετανάστες έφτασαν τελικά στη νήσο Λαμπεντούσα, αφού πρώτα παρέμειναν επί τρεις μέρες στη θάλασσα, πιασμένοι από τα δίχτυα βάρκας που έπλεε κοντά στην περιοχή όπου ναυάγησε το σκάφος στο οποίο επέβαιναν. Ο καπετάνιος του ψαράδικου δεν τους άφησε να ανέβουν στο σκάφος, λέγοντας πως αν τους μετέφερε στη Μάλτα θα έχανε την ψαριά του, λόγω της αργής ταχύτητας του ρυμουλκού!

Σύμφωνα με ανασκόπηση του Τύπου τουλάχιστον 9.200 μετανάστες/ριες έχουν χάσει τη ζωή τους από το 1988 μέχρι τα τέλη του 2006 στα Ευρωπαϊκά Σύνορα. Από αυτούς οι 3.215 είναι αγνοούμενοι που χάθηκαν στη θάλασσα. [diavotirio.net]

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Στις 19 Μάη πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα πορεία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες στα πλαίσια της 7ης συνάντησης του πανελλαδικού συντονιστικού αναρχικών/αντιεξουσιαστών. Την προηγούμενη της πορείας πραγματοποιήθηκε συναυλία αλληλεγγύης στην πλ. Όλγας με μεγάλη συμμετοχή κόσμου.

Η πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 300 άτομα από την Πάτρα, την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Κοζάνη, την Πτολεμαίδα, τα Γιάννενα, την Κόρινθο, την Καλαμάτα, το Άργος, την Άρτα, το Αγρίνιο, τη Λάρισα, τον Πύργο κι άλλες πόλεις, διέσχισε κεντρικούς δρόμους της πόλης και συνοικίες που κατοικούν κυρίως μετανάστες. Στη συνέχεια κινήθηκε προς το λιμάνι όπου καταστράφηκαν 2 κάμερες της περιφράξης του, ενώ λίγο αργότερα γράφθηκαν συνθήματα στην πρόσοψη των γραφείων της ΑΝΕΚ η οποία μεταφέρει μετανάστες προς απέλαση.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟ ΑΙΓΑΛΕΩ

Περίπου 40 αναρχικοί - αντιεξουσιαστές συγκεντρώθηκαν στις 25 Ιούνη έξω από το σταθμό του μετρό στο Αιγάλεω και πορεύτηκαν, με πανό "ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙΣ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ" και φωνάζοντας συνθήματα, προς το Τμήμα Μεταγωγών της ροδού Μαρμαρά, μετά από κάλεσμα για συγκέντρωση διαμαρτυρίας τοπικής αριστερής πρωτοβουλίας για αλληλεγγύη στους μετανάστες που κρατούνται εκεί κάτω από άθλιες συνθήκες.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΟΛΩΝ ΟΩΩΩ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΝΑ ΣΥΝΑΠΟΚΟΠΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΟΞΥΝΟΥΝΤΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΤΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ - ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΠΗΛΕΓΓΥΝ ΣΕ ΟΠΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΝΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΗΛΕΓΓΥΝ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΤΩΝ 3 ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ

που συνελήφθησαν και διακινούνται με βάση αντιστοιχιστά στοιχεία για μικροεπιδόσεις που σημειώθηκαν μετά από συνάντηση αλληλεγγύης εξω από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στις 5 Μαρτίου '07

ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

που συνελήφθη μαζί με άλλους 60 διαδηλωτές για τις συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν μπροστά στο κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου στις 28 Μαρτίου '07 και προφυλακίστηκε με "ενοχλοποιητικά" στοιχεία σε βάρος του την πολιτική και κοινωνική του ταυτότητα

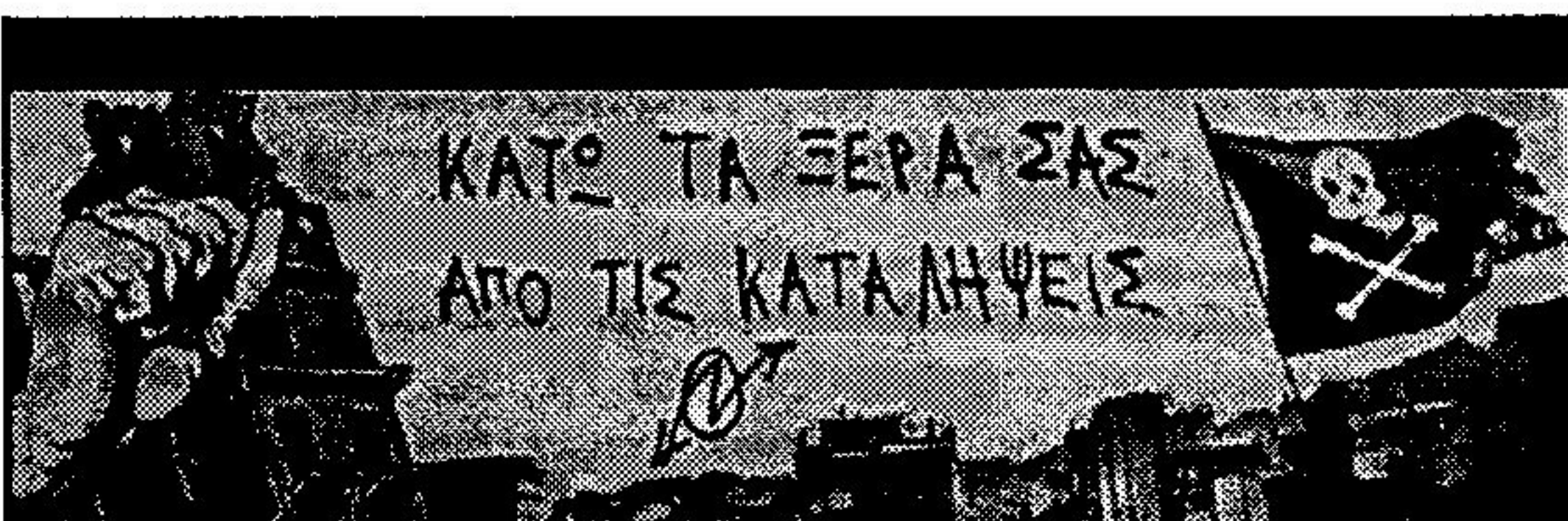
ΤΟΥ ΑΓΛΩΝΙΣΤΗ ΤΙΜΟ ΒΕΗΡΕΝΔΤ

που συνελήφθη και προφυλακίστηκε κατηγορούμενος με βάση ένα κατασκευασμένο κατηγορητήριο για επιδορία που πραγματοποιήθηκε με το ΜΑΤ μετά από φοιτητική συνάντηση εξω από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στις 20 Φεβρουαρίου '07

"Όσοι ξεκινούν τους αγώνες τους του κοινωνικού πολέμου είναι αναπόφευκτο να ξεσπάσουν και τον ίδιο τον πόλεμο"

Η ΑΠΗΛΕΓΓΥΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΠΟ ΜΑΣ!

Αναρχική συνείδηση "Κυκλός της Φωτιάς"

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΥΛΕΡΟΥ & ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

Τα μεσάδια της 29ης Μαρτίου, μετά από εντολή του Άρχου Αθηνών και στο όνομα της "Αναρχίας", 150 περίπου των ελλήνων αναρχικών πραγματοποιήσαμε την κατάληψη της Μυλέρας & Γερμανικού στο Μικρομάρτυρη, υποστηρίζοντας τα θέματα που μας αφορούν και την ανάγκη να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία.

Από τότε, εξω από την κατάληψη, έγινε συζήτηση για την ανάγκη να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία. Υποστηρίζουμε την ανάγκη να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία. Υποστηρίζουμε την ανάγκη να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία.

Μέσα στις συζητήσεις αυτές, έγινε η απόφαση να πραγματοποιηθεί η κατάληψη της Μυλέρας & Γερμανικού. Η κατάληψη έγινε με την παρουσία των αναρχικών και των φίλων τους. Η κατάληψη έγινε με την παρουσία των αναρχικών και των φίλων τους.

Εκπαιδευτική ομάδα της ομάδας καταλήψεων της Μυλέρας & Γερμανικού, υποστηρίζοντας τα θέματα που μας αφορούν και την ανάγκη να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία.

Αναρχική συνείδηση "Κυκλός της Φωτιάς", να ενταχίσουμε στην κοινωνία και στην πολιτική μας την αναρχική ιδεολογία.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Συντροφικότητα από το κοινόχρηστο δρόμο της οδού Αλίας Καρβουνίου 37

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

Το Γενάρη του 2006, μετά την απαλλοτρίωση στην Εθνική Τράπεζα ακαθάρτων χρημάτων με μετρητά στην οποία πραγματοποιήθηκε σεβασμός και συλλογισμός, ο αναρχικός Γιάννης Δημητράκης,

Αφού με τη συνείδησή του και μερικές στην εξουσία και αγωνιστική στάση του, το κράτος θα επικρατήσει μέσα από τα ΜΜΕ να απαλύνει τον πόνο και να στοχοποιήσει συντρόφους εναντίον της ιδεολογικής προπαγάνδας με στόχο την εξαγορά των αναρχικών ευρύτερα. Η αποδοχή βαρύνουσας κατηγορίας για την απαλλοτρίωση της ΕΤΕ, αλλά και για άλλες εξω-υποθέσεις με μοναδικό στοιχείο τα ευφάνταστα τρομοκρατικά της ΓΑΔΑ, αποσκοπεί στην εξοντωτική καταδίωξη του Γ. Δημητράκη και στην επιβολή ενός καθεστώτος φόβου στους συντρόφους Γ. Στεφάνη, Μ. Στεφάνη, Γ. Τσίφλη που διακινούνται για την ίδια υποθεση.

Η προφυλάκιση του Γ. Δημητράκη, όπως και οι συγκεντρώσεις δίωξης και φυλάκισης αγωνιστών, είναι μέρος της συστηματικής επιβολής του κράτους και των αφεντικών στην κοινωνία και εμπιστεύουν ένα σάφες μήνυμα τρομοκρατίας προς όλους τους καταγγελλόμενους που αγωνίζονται από τους σκληρούς ορούς επιβολής που βάζει το καθεστώς. Ένα μήνυμα προς όλους τους αγωνιστές να εναντίον στο σύστημα εκμετάλλευσης και εξουσίας, εναντίον στον εκβιασμό της μισθωτής αλυσίδας, εναντίον στις συνθήκες υποταγής και αλλοτρίωσης που επιβάλλουν οι κυρίαρχοι.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

ΔΙΚΗ ΒΙΟΥΛΗ ΕΦΕΤΕΙΟ: Λ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΔΟΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Αναρχική συνείδηση "Κυκλός της Φωτιάς"

συνέχεια από τη σελ. 1 γενικευμένης επιτήρησης με συστήματα παρακολούθησης κ.λπ. παρουσιάζεται από τους μηχανισμούς προπαγάνδας της δημοκρατίας ως αναγκαίο μέτρο για την αντιμετώπιση των -πολιτικά και πολιτισμικά- "κατώτερων" απόκληρων, καθώς και των ανυπότακτων. Το νέο παγκοσμιοποιημένο μοντέλο ελέγχου, εκμετάλλευσης και καταστολής βρίσκει τη νομιμοποιητική του βάση στο δόγμα της "μηδενικής ανοχής", προκειμένου να δικαιολογήσει είτε τη φυσική είτε την κοινωνική εξουδετέρωση (γκέτο, φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης) όλων όσων, ασφυκτώντας μέσα στις συνθήκες ολοκληρωτισμού που επιβάλλουν τα παγκόσμια αφεντικά, αποτελούν μια διαρκή απειλή για τα σχέδιά τους.

Ειδικά μέσα από τα ΜΜΕ, η κοινωνική πραγματικότητα, και κυρίως η κοινωνική και ταξική καταπίεση, γίνεται εικονική, απρόσιτη, μια σχεδόν (μετα)φυσική διαδικασία, προκειμένου να δημιουργηθεί σύγχυση γύρω από τα αίτια και τις εκφράσεις του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Η οργιώδης παροχή "πληροφοριών" και "ειδήσεων" φιλοδοξεί να γίνει το πέπλο που θα συγκαλύψει την ολομέτωπη επίθεση του κράτους και των αφεντικών. Το σύγχρονο "σιδηρούν παραπέτασμα" είναι φτιαγμένο από εκατομμύρια άχρηστες εικόνες και πληροφορίες που αποκρύπτουν τη φρίκη του κόσμου της εκμετάλλευσης και της υποταγής, "εξαφανίζουν" ή συκοφαντούν την αντίσταση σε αυτόν, αποσιωπούν και διαστρεβλώνουν τα αίτια του παγκόσμιου πολέμου.

Πρόκειται για έναν πόλεμο στον οποίο δεν προβλέπεται καμία ανακωχή και που, σε κάθε έκφρασή του, αποτυπώνεται ο στόχος της εξουδετέρωσης των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, προκειμένου να αποτραπούν ή να κατασταλούν γενικευμένες κοινωνικές εκρήξεις. Η οποιαδήποτε παρέκκλιση από αυτό το στόχο συνιστά για τους κυρίαρχους την απόδειξη της ύπαρξης του "εσωτερικού εχθρού". Η επιχείρηση πάταξης του "εσωτερικού εχθρού" και ο τρόπος που αυτή αρθρώνεται συμπυκνώνουν την ουσία των στόχων του δημοκρατικού ολοκληρωτισμού. Τα "λευκά κελιά", τα στρατιωτικοποιημένα σώματα ασφαλείας, τα έκτακτα στρατοδικεία είναι, ταυτόχρονα, μέσα καταστολής όσων δεν υποτάσσονται στην κρατική και καπιταλιστική τρομοκρατία, αλλά και ένας σαφής εκβιασμός ολόκληρης της κοινωνίας μέσω του τρόμου που επιχειρείται να εμπεδωθεί από την παραδειγματική τιμωρία των ανυπότακτων.

Για το ελληνικό κράτος και τη ντόπια οικονομική ελίτ που συμμετέχουν στο μπλοκ της κυριαρχίας που επιτίθεται στην περιφέρεια, το διαρκές βάθεμα των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης σε βάρος του πληθυσμού των ντόπιων και μεταναστών που ζουν στη χώρα αποτελεί και προϋπόθεση για τη συμμετοχή τους σε αυτό το μπλοκ και την ισχυροποίηση της θέσης τους στην ιεραρχία του.

Η αυξανόμενη διείσδυση ελληνικών κεφαλαίων σε χώρες της νοτιο-ανατολικής Ευρώπης και της ανατολικής Μεσογείου, τα κατοχικά στρατεύματα στα Βαλκάνια και το Αφγανιστάν, και η παροχή στρατιωτικής υποστήριξης στον πόλεμο στο Ιράκ από τη μία, και από την άλλη ο εκσυγχρονισμός των δομών εκμετάλλευσης, καταπίεσης και ελέγχου στο εσωτερικό της χώρας αποτελούν δύο παράλληλες και αλληλοτροφοδοτούμενες διαδικασίες.

Πιο συγκεκριμένα, βασικές πτυχές αυτής της διαδικασίας εκσυγχρονισμού είναι οι αναδιαρθρώσεις στο χώρο της εργασίας και της εκπαίδευσης, οι οποίες εκφράζονται με την επιδίωξη των όρων εκμετάλλευσης που επιφέρει η αύξηση του χρόνου δουλειάς μέσω της "ελαστικοποίησης του ωραρίου", οι εξατομικευμένες σχέσεις εργασίας που δυσχεραίνουν την ανάπτυξη συλλογικών αντιστάσεων, η διαρκής εξάπλωση της "μαύρης" - ανασφάλιστης εργασίας με την ένταση του εκβιασμού της ανεργίας κ.α., από τη μία πλευρά, και από την άλλη, όσον αφορά την εκπαίδευση, με την εντατικοποίηση των σπουδών, την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, και με την κατάργηση του ασύλου -που αφορά τα ευρύτερα σχέδια επιβολής ενός κοινωνικού μοντέλου ασφυκτικού ελέγχου και καταστολής.

Έτσι, η καταστολή αναδεικνύεται σε θεμελιώδη, ζωτικής σημασίας διαδικασία για την απρόσκοπτη επιβολή αυτής της πραγματικότητας εντεινόμενης εκμετάλλευσης και καταπίεσης, λόγω των ζοφερών συνεπειών που έχουν αυτές οι αναδιαρθρώσεις για πλατιά κοινωνικά κομμάτια της νεολαίας, των εργαζόμενων και των άνεργων προλεταρίων, ντόπιων και μεταναστών.

Η αναβάθμιση του θεσμικού, ιδεολογικού και επιχειρησιακού οπλοστασίου της κρατικής καταστολής αποτυπώνεται στους τρομονόμους, στα μέτρα "για την αντιμετώπιση των διαδηλώσεων", στη στοχοποίηση πολιτικών-κοινωνικών χώρων αντίστασης, στις δίωξεις και τις φυλακίσεις αγωνιστών, στην αστυνομοκρατία και τις κάμερες παρακολούθησης, στα πογκρόμ εναντίον μεταναστών και στις αλλεπάλληλες δολοφονίες τους στα σύνορα, με

τα βασανιστήρια και τους θανάτους στα αστυνομικά τμήματα και τις φυλακές.

Σε αυτό το πλαίσιο έντασης της καταστολής, ζητείται με έντονο τρόπο το τελευταίο διάστημα η πολιτική και κοινωνική συναίνεση για την πάταξη του "εσωτερικού εχθρού". (Συναίνεση την οποία η συστημική αριστερά ως χειραγωγικός και διαμεσολαβητικός μηχανισμός των κοινωνικών αντιστάσεων δεν διστάζει να παρέχει στο καθεστώς). Ειδικότερα σε ό,τι αφορά τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνικής και ταξικής αντίστασης, και κυρίως τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές οι οποίοι επιμένουν να αγωνίζονται με συνέπεια στα ανοιχτά μέτωπα το κοινωνικού-ταξικού πολέμου, η ιδεολογική επίθεση του κράτους και των αφεντικών είναι εξόφθαλμα υστερική. Η παραληρηματική εκστρατεία συκοφάντησης που εξαπολύεται μέσα από τα ΜΜΕ εκβιάζει την κοινωνική απονομιμοποίηση και προωθεί την εγκληματοποίηση όσων συνειδητά σαμποτάρουν τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων.

Αυτό αναδείχθηκε ιδιαίτερα το αμέσως προηγούμενο διάστημα, όπου η αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης και ο αγώνας ενάντια σε αυτήν αποτέλεσαν κεντρικό πολιτικό ζήτημα, φέρνοντας στην επιφάνεια τόσο τη σημασία που έχει για το κράτος το να προχωρήσουν αυτές οι αναδιαρθρώσεις, το χαρακτήρα επιθέσεων που έχουν και τις μεθόδους που επιστρατεύονται για τη βίαιη επιβολή τους, όσο και υπαρκτές δυνατότητες κοινωνικής αντίστασης σε αυτά τα σχέδια. Αυτός ο αγώνας, που εκφράστηκε με εκατοντάδες καταλήψεις σχολών, συνεχείς διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τις μονάδες καταστολής, όπως για παράδειγμα στις 17 Γενάρη στο Πολυτεχνείο, όταν ο χώρος του "ασύλου" λειτουργήσε ως ορμητήριο για εκατοντάδες εξεγερμένους, ξεπέρασε σε αρκετές στιγμές του τα αμυντικά και ρεφορμιστικά όρια -με αποκρούφωμα την πορεία της 8ης Μάρτη που πήρε τα χαρακτηριστικά κοινωνικής ανταρσίας με πολύωρες συγκρούσεις εκατοντάδων αναρχικών και νεολαίων μπροστά στο κοινοβούλιο. Σε όλη τη διάρκεια αυτού του αγώνα, και ιδίως τις στιγμές της δξυνσής του, η καταστολή στους δρόμους (που είχε ως αποτέλεσμα δεκάδες ξυλοδαρμούς και συλλήψεις αγωνιζόμενων ανθρώπων, από τους οποίους προφυλακίστηκαν ο γερμανός εργάτης Τιμο Βεχρεντ και ο αναρχικός Βασίλης Στεργίου) συμβάδιζε με την ιδεολογική επίθεση μέσω των ΜΜΕ η οποία επικέντρωνε στους αναρχικούς, με στόχο να χτυπηθεί στο πρόσωπό τους η αδιαμεσολάβητη δράση και οι δυνατότητες ριζοσπαστικοποίησης του αγώνα. Η δυναμική του αναρχικού αγώνα και η δυνατότητα σύνδεσης των αναρχικών με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, εξηγεί σε μεγάλο βαθμό την αγχώδη προσπάθεια του κράτους, των αφεντικών και των λακέδων τους να αποπολιτικοποιήσουν και να απονομηματοδοτήσουν τις κινήσεις των αναρχικών.

Παράλληλα, η ένταση της ιδεολογικής και κατασταλτικής επίθεσης στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές ως το πιο δυναμικό και ανεξέλεγκτο κομμάτι των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων κατά τη διάρκεια της μεταπολίτευσης -καθώς παραμένει μη ενσωματωμένο στους θεσμούς και τις αξίες της δημοκρατίας- εντάσσεται στα πλαίσια της ελληνικής εκδοχής της "αντι"τρομοκρατικής εκστρατείας που εγκαινιάστηκε το καλοκαίρι του 2002 με την αναβάθμιση της καταστολής (εφαρμογή του τρομονόμου, ανακρίσεις με βασανιστήρια, "λευκά κελιά", έκτακτα στρατοδικεία, εξοντωτικές καταδίκες κατηγορούμενων για συμμετοχή στην 17N και τον ΕΛΑ) και με την επιχείρηση εγκληματοποίησης και κατασυκοφάντησης των οργανώσεων ένοπλου αγώνα της μεταπολιτευτικής περιόδου. Η επίθεση αυτή ενάντια στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές σηματοδοτήθηκε με τελειωτική προσπάθεια για το οριστικό κλείσιμο του μεταπολιτευτικού κύκλου και τη συνακόλουθη αλλοίωση, διαστρέβλωση και αποσιώπηση των χαρακτηριστικών των κοινωνικών και ταξικών αγώνων προκειμένου να εμπεδωθεί κοινωνικά ο μύθος της "τέλειας δημοκρατίας", ώστε να γίνει ο θεμέλιος λίθος για το χτίσιμο της κοινωνικής και ταξικής ειρήνης, για να αποδυναμωθούν οι κοινωνικές-ταξικές αντιστάσεις εμφανιζόμενες ως ιστορικά ασυνεχείς και αποσπασματικές.

[*"Όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το παρόν. Όποιος ελέγχει το παρόν, ελέγχει το μέλλον"*]

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα, οι δίωξεις και οι φυλακίσεις αγωνιστών, παρόλα τα ιδιαίτερα, και συχνά πολύ διαφορετικά, χαρακτηριστικά της κάθε υπόθεσης -είτε αυτό αφορά τις συγκεκριμένες κάθε φορά πρακτικές είτε τη χρονική συγκυρία που εκδηλώθηκε κάθε δίωξη και φυλάκιση είτε τέλος την τοποθέτηση των ίδιων των διωκόμενων και φυλακισμένων απέναντι στο κατηγορητήριο που τους αποδίδεται- δεν αποτελούν αποσπασματικά, συγκυριακά και άσχετα μεταξύ τους επεισόδια, αφού αποτελούν για το κράτος αιχμή της συνολικής επιχείρησης τρομοκρατίας τόσο όλων όσοι αντιστέκονται όσο και ευρύτερα της κοινωνίας

συνέχεια στη σελ. 9

- Ας αρχίσουμε με το ερώτημα "ποιες είστε".

Zora 1: Αν πρόκειται για προσωπική ερώτηση, τότε είμαστε γυναίκες ηλικίας από 20 ως 51. Κάποιες από εμάς πουλούν την εργατική τους δύναμη, κάποιες απλά παίρνουν ό, τι χρειάζονται και άλλες είναι "παράσιτα" του κράτους πρόνοιας. Μερικές έχουν παιδιά και άλλες όχι. Ορισμένες είναι λεσβίες και άλλες αγαπούν άντρες. Ψωνίζουμε σε αποκρουστικά σουπερ-μάρκετ, μένουμε σε άσχημα σπίτια, μας αρέσει να κάνουμε περιπάτους, να πηγαίνουμε σινεμά, θέατρο ή σε κάποιο μπαρ. Κάνουμε πάρτυ και απολαμβάνουμε την τεμπελιά. Και φυσικά ζούμε με τις αντιφάσεις που προκύπτουν από το γεγονός ότι πολλά από όσα θα θέλαμε να κάνουμε δεν μπορούν να γίνουν αυθόρμητα. Αλλά μετά από επιτυχημένες ενέργειες διασκεδάζουμε πολύ.

- Τι σημαίνει το όνομά σας;

Zora 2: Η Rote Zora είναι χαρακτήρας ενός παιδικού βιβλίου με τίτλο "Η Κόκκινη Ζόρα και η Συμμορία της" ("Rote Zora And Her Gang"). Είναι ένα παιδί του δρόμου που κλέβει από τους πλούσιους και δίνει στους φτωχούς. Μέχρι και σήμερα, το να φτιάχνεις συμμορίες ή να δρας εκτός νόμου θεωρείται αντρικό προνόμιο. Αλλά, ειδικά επειδή τα κορίτσια και οι γυναίκες ασφυκτιούν δεμένες με χιλιάδες πολιτικές και προσωπικές αλυσίδες, αυτό ακριβώς θα έπρεπε να μας μετατρέψει σε ορδές "συμμοριτών" που αγωνίζονται για την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και την ανθρωπιά τους. Ο νόμος και η τάξη είναι θεμελιακά εναντίον μας, ακόμα κι αν με μεγάλες δυσκολίες κερδίσαμε κάποια δικαιώματα για τα οποία πρέπει καθημερινά να αγωνιζόμαστε. Οι ριζοσπαστικοί γυναικείοι αγώνες και η νομιμοφροσύνη είναι δύο πράγματα που με τίποτα δεν πάνε μαζί!

- Πάντως δεν είναι σύμπτωση που το όνομά σας έχει τα ίδια αρχικά με τους Επαναστατικούς Πυρήνες (RZ)...

Zora 1: Και βέβαια όχι. Το όνομα Rote Zora εκφράζει το γεγονός ότι έχουμε τις ίδιες αρχές με τους Ε.Π., την ίδια αντίληψη για τη δημιουργία δομών εκτός νόμου, για τη δημιουργία ενός δικτύου μη-ελεγχόμενου από τον κρατικό μηχανισμό, ούτως ώστε να προχωράμε σε ανατρεπτικές ενέργειες άμεσης δράσης - συνδεδεμένες με τις ανοιχτές, "νόμιμες" δομές των κινημάτων.

"Περνάμε στην αντεπίθεση" - αυτό το σύνθημα των γυναικών το Μάη του '68 δεν είναι πια τόσο επίμαχο όταν αφορά το ζήτημα της βίας κατά των γυναικών στην ιδιωτική σφαίρα. Αλλά εξακολουθεί να είναι επίμαχο, και

συνήθως αποτελεί ταμπού, όταν προτάσσεται ως απάντηση απέναντι στις σχέσεις εξουσίας που σταθερά παράγουν αυτή τη βία.

- Τι ενέργειες έχετε κάνει και ποιο ήταν το υπόβαθρο;

Zora 2: Οι γυναίκες της Rote Zora ξεκίνησαν τη δράση τους το 1974, με τη βομβιστική επίθεση στο Ανώτατο Δικαστήριο της Καρλσρούης, επειδή αυτό που θέλαμε όλες τότε ήταν η κατάργηση του Άρθρου 218 (νόμος για τις εκτρώσεις). Τη Βαλπουργία Νύχτα (τελευταία ημέρα του Απριλίου που γιορτάζεται με το σύνθημα "Γυναίκες Να Πάρουμε Πίσω τη Νύχτα") του 1977, τοποθετήσαμε βόμβα στα γραφεία της Ομοσπονδιακής Ένωσης Γιατρών καθώς υπονόμευαν ακόμα και αυτή την περιορισμένη μεταρρύθμιση του νόμου για τις εκτρώσεις. Ύστερα ήταν η βομβιστική επίθεση εναντίον της Schering κατά τη διάρκεια της δίκης για το Duogynon **. Και συνεχίσεις επιθέσεις ενάντια σε sex-shop. Κανονικά, κάθε μέρα θα έπρεπε να καίγεται ολοσχερώς κι από ένα τέτοιο τσοντομάγαζο! Οπότε, πιστεύουμε ότι είναι απολύτως αναγκαίο να σύρουμε έξω από την "ιδιωτική σφαίρα" την καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες ως σεξουαλικά αντικείμενα και μηχανές παραγωγής παιδιών, και να εκφράσουμε την οργή και το μίσος μας μέσα από τις φλόγες.

Zora 1: Δεν περιοριζόμαστε στην άμεση ή την προφανή γυναικεία καταπίεση. Ως γυναίκες μας απασχολούν επίσης οι εξουσιαστικές κοινωνικές συνθήκες, είτε πρόκειται για την αστική ή περιβαλλοντική καταστροφή είτε για τους καπιταλιστικούς τρόπους παραγωγής. Οι ίδιες δηλαδή συνθήκες που αντιμετωπίζουν και οι άντρες. Δεν μας αρέσει ο "καταμερισμός εργασίας" που ισχύει στην αριστερά και που εκφράζεται με το ρητό: οι γυναίκες για το γυναικείο ζήτημα, και οι άντρες για τα γενικά πολιτικά θέματα. Κανείς δεν μπορεί να μας αφαιρέσει την ευθύνη να αλλάξουμε εμείς οι ίδιες την καθημερινή μας ζωή. Έτσι, για παράδειγμα, πυρπολήσαμε πολυτελή αυτοκίνητα που ανήκαν σε δικηγόρους του "αφεντικού των φτωχογειτονιών" Kaussen, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για μια σειρά από βίαιες εξώσεις. Μαζί με τους Επαναστατικούς Πυρήνες τυπώσαμε πειρατικά εισιτήρια για τις δημόσιες συγκοινωνίες και τα μοιράσαμε στην περιοχή του Rulo, ώστε να εισάγουμε κάπως την ιδέα της μηδενικού αντιτίμου.

Zora 2: Οι πιο πρόσφατες βομβιστικές επιθέσεις μας ήταν ενάντια στη Siemens και την εταιρεία ηλεκτρονικών υπολογιστών Nixdorf οι οποίες προωθούν την ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών της κυριαρχίας που προσφέρουν σύγχρονες/εκλεπτυσμένες δυνατότητες στην πολεμική παραγωγή και την αντεπανάσταση. Λειτουργούν επίσης στο επίπεδο διαμόρφωσης νέων μοντέλων εργασίας, κυρίως πάνω στις πλάτες των γυναικών, παγκόσμια. Εδώ, οι γυναίκες μετατρέπονται σε αντικείμενα εκμετάλλευσης μέσω της τεχνολογίας αυτών των εταιρειών, δουλεύοντας απομονωμένες η μία από την άλλη σε θέσεις μερικής απασχόλησης και χωρίς ασφάλιση. Οι γυναίκες του αποκαλούμενου Τρίτου Κόσμου φθείρονται ολοκληρωτικά για να παράγουν αυτές τις τεχνολογίες. Μέχρι τα 25 τους, αυτές οι γυναίκες θα έχουν μετατραπεί σε ερείπια.

- Πόσο σημαντική είναι για σας η σύνδεση με τον Τρίτο Κόσμο και την εκμετάλλευση των γυναικών εκεί;

Zora 1: Σε όλες μας τις επιθέσεις έχουμε αναδείξει αυτό το πλαίσιο, όπως όταν επιτεθήκαμε σε σωματέμπορους γυναικών και στην πρεσβεία των Φιλιππίνων πέρυσι. Δεν αγωνιζόμαστε για τις γυναίκες στον Τρίτο Κόσμο - αντίθετα, αγωνιζόμαστε μαζί με αυτές, ενάντια στην εκμετάλλευση των γυναικών σαν εμπορεύματα, για παράδειγμα. Αυτό το σύγχρονο δουλεμπόριο έχει την αντιστοιχία του στις σχέσεις ιδιοκτησίας μέσα στο γάμο, μια συνθήκη που υφίσταται εδώ. Οι μορφές καταπίεσης είναι διαφορετικές, αλλά έχουν κοινές ρίζες. Κανείς δεν μπορεί να μας ξεγελάσει πια. Επίσης ο διαχωρισμός αντρών και γυναικών έχει τη δική του αντιστοιχία, σε διεθνές επίπεδο, στον διαχωρισμό ανάμεσα στον Πρώτο και τον Τρίτο κόσμο. Εμείς οι ίδιοι-ες επωφελομαστε από τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας. Θέλουμε να έρθουμε σε ρήξη με τη δική μας ανάμειξη σε αυτό το σύστημα και να κατανοήσουμε τα κοινά συμφέροντα που έχουμε με γυναίκες από άλλες χώρες.

- Εξηγήσατε πώς αντιλαμβάνεστε την πρακτική σας, αλλά δεν εξηγήσατε γιατί οργανώνεστε στα πλαίσια των Επαναστατικών Πυρήνων.

Zora 2: Πρώτα απ' όλα, ο βασικός λόγος είναι ότι αυτή η πολιτική αναπτύχθηκε από τους Ε.Π. και εξακολουθούμε να τη θεωρούμε σωστή. Κατά την εξέλιξή μας καθορίσαμε το δικό μας περιεχόμενο και έτσι οργανωθήκαμε αυτόνομα ως γυναίκες - παρόλ' αυτά η εμπειρία των Ε.Π. είναι για μας μια σταθερή αναφορά. Πιστεύουμε επίσης ότι η συνεργασία των ριζοσπαστικών ομάδων μπορεί να ενδυναμώσει τη μαχητική αντίσταση. Υπήρξαν γόνιμες μορφές συνεργασίας, όπως ήταν οι δράσεις ενάντια στην επίσκεψη Ρήγκαν ή η δημόσια και γραπτή συζήτηση που έγινε σχετικά με το κίνημα ειρήνης. Υπάρχουν όμως και συζητήσεις σε έντονο κλίμα. Μερικές φορές, οι ίδιοι άντρες που κατά τ' άλλα κάνουν πράξη τη ριζοσπαστική ρήξη τους με το σύστημα, απέχουν εξαιρετικά πολύ από το να συνειδητοποιήσουν τι σημαίνει αντιεξιστικός αγώνας και ποια είναι η σημασία που έχει στην προοπτική της κοινωνικής επανάστασης. Και ανάμεσα σε εμάς τις γυναίκες όμως δεν είναι πάντα ξεκάθαρο πού τοποθετούνται τα όρια, τότε δηλαδή μια τέτοια συνεργασία ενδυναμώνει ή παραλύει τον γυναικείο αγώνα. Νομίζουμε πάντως πως η ταυτότητά μας ως φεμινίστριες μας ενώνει με κάποιες γυναίκες από τους Ε.Π.

- Αυτό σημαίνει ότι αυτοπροσδιορίζεστε ως φεμινίστριες;

Zora 1: Ναι, φυσικά, πιστεύουμε πως το προσωπικό είναι πολιτικό.

Συνεπώς πιστεύουμε πως όλα τα ζητήματα, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, που δομούν και θωρακίζουν το λεγόμενο "προσωπικό" είναι μια ευκαιρία αγώνα, ιδίως για εμάς τις γυναίκες. Είναι οι αλυσίδες που θέλουμε να σπάσουμε. Αλλά είναι επίσης μερικό το να μετατρέπεις την γυναικεία καταπίεση, εδώ στη Δυτική Γερμανία, σε μοναδική αιχμή της πολιτικής σου και να μην βλέπεις τις άλλες μορφές καταπίεσης, όπως είναι η ταξική καταπίεση, ο ρατσισμός, η εξόντωση ολόκληρων λαών από τον ιμπεριαλισμό. Μια τέτοια στάση δεν μπορεί να κατανοήσει ποτέ τη βάση της εξαθλίωσης: ότι η γυναικεία καταπίεση και ο καταμερισμός εργασίας με βάση το φύλο είναι θεμελιώδεις προϋποθέσεις για κάθε είδος καταπίεσης - είτε απέναντι σε άλλες φυλές, είτε απέναντι σε μειονότητες, απέναντι στους ηλικιωμένους ή τους ασθενείς, και ειδικά απέναντι σε εκείνους που εξεγείρονται.

Zora 2: Για μας, οι δυσκολίες αρχίζουν όταν τα φεμινιστικά αιτήματα χρησιμοποιούνται για να ζητήσουν "ίσα δικαιώματα" ή αναγνώριση μέσα στην υπάρχουσα κοινωνία. Εμείς δεν θέλουμε γυναίκες σε αντρικές θέσεις και απορρίπτουμε το να χτίζουν γυναίκες μια καριέρα μέσα στην πατριαρχική δομή χρησιμοποιώντας ως μανδύα τους γυναικείους αγώνες. Αυτές οι καριέρες παραμένουν ατομικές πράξεις από τις οποίες επωφελούνται μόνο ορισμένες προνομιούχες γυναίκες. Σε αυτή την κοινωνία, στις γυναίκες επιτρέπεται να σχεδιάζουν και να διαχειρίζονται την εξουσία μόνο όταν πρόκειται να προωθήσουν τα συμφέροντα των αντρών.

- Το γυναικείο κίνημα ήταν αρκετά ισχυρό τη δεκαετία του '70. Κατάφερε ορισμένα (σημαντικά) πράγματα μέσω της νόμιμης οδού. Τέτοια παραδείγματα είναι ο αγώνας ενάντια στο νόμο για τις αμβλώσεις, η δημοσιότητα γύρω από το ζήτημα της ενδοοικογενειακής βίας και το βιασμό ως πράξη εξουσίας και βίας, η δημιουργία αυτόνομων αντι-δομών. Οπότε, γιατί επιμένετε στην αναγκαιότητα του ένοπλου αγώνα;

Zora 1: Φυσικά το γυναικείο κίνημα κατάφερε πολλά, και κατά τη γνώμη μου το σημαντικότερο από αυτά είναι η συμβολή στη συνειδητοποίηση της καταπίεσης των γυναικών μέσα σε αυτή την κοινωνία. Επίσης, οι γυναίκες πλέον δεν βιώνουν την καταπίεσή τους ως μια ατομική υπόθεση ούτε αυτό-ενοχοποιούνται. Αντίθετα συναντιούνται και βιώνουν τη συλλογική τους δύναμη. Όσα οργανώθηκαν από το γυναικείο κίνημα, όπως βιβλιοπωλεία, γυναικεία στέκια, γυναικείες εφημερίδες, συναντήσεις και συνέδρια - όλα αυτά έχουν γίνει μέρος της πολιτικής πραγματικότητας εδώ και καιρό και αποτελούν ένα δυνατό κομμάτι του αγώνα και της ανάπτυξής του.

Zora 2: Κάποιες επιτυχίες ήταν μάλλον μια έκφραση της συνθήκης που λέει ότι η κοινωνία μπορεί να επιτρέπει κάποιες παραχωρήσεις στις γυναίκες. Φυσικά, όταν ήθελαν πλέον γυναίκες να δουλεύουν στα εργοστάσια και τα γραφεία τότε δημιούργησαν επιπλέον θέσεις στα νηπιαγωγεία, αλλά αυτό

συνέχεια στη επόμενη σελίδα

δεν οδήγησε σε κάποια θεμελιώδη αλλαγή στον τρόπο ζωής των γυναικών. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα κίνημα με διάρκεια, ένα κίνημα του οποίου οι στόχοι δεν μπορούν να αφομοιωθούν, που το ασυμβίβαστο κομμάτι του δεν μπορεί να εξαναγκαστεί στη νομιμότητα, που η οργή και η αφοσίωσή του σε με μη-κοινοβουλευτικούς αγώνες και αντιθεσμικές μορφές δράσης θα εκφράζεται χωρίς κανέναν περιορισμό.

Zora 1: Η οδός της νομιμότητας δεν είναι κατάλληλη, γιατί η καθημερινή καταπίεση, η καταστολή και οι δομές που παράγουν τη βία είναι νόμιμες.

Είναι νόμιμο άντρες να χτυπούν και να βιάζουν τις συζύγους τους. Είναι νόμιμο οι δούλεμποροι να αγοράζουν τις αδελφές μας από τον Τρίτο Κόσμο και να τις πουλούν σε Γερμανούς. Είναι νόμιμο να καταστρέφουν οι γυναίκες την υγεία τους κάνοντας μονότονες δουλειές για ένα βασικό μισθό. Όλες αυτές οι συνθήκες συνιστούν βία. Δεν είμαστε πλέον διατεθειμένες να τις αποδεχόμαστε και να τις ανεχόμαστε, ούτε μπορούν να αλλάξουν απλά και μόνο ασκώντας τους κριτική.

Η δημοσιοποίηση και η συνειδητοποίηση του ζητήματος της βίας κατά των γυναικών ήταν ένα σημαντικό βήμα, αλλά δεν οδήγησε στην εξάλειψή του.

Αποτελεί φαινόμενο το πώς οι κραυγαλέες αδικίες που υφίστανται οι γυναίκες προσκρούουν σε τεράστια ποσοστά αδιαφορίας. Πρόκειται για μια στάση ανοχής αποκαλυπτική για τον αντρικό παρασιτισμό. Το γεγονός ότι αυτή η αδικία αποτελεί "τη συνθησισμένη κατάσταση" συνδέεται με την απουσία αντίστασης. Η καταπίεση γίνεται αναγνωρίσιμη μόνο μέσω της αντίστασης.

Για αυτό το λόγο πραγματοποιούμε σαμπotaζ, μποϊκοτάζ και καταστροφές, παίρνουμε εκδίκηση για την βία και τις ταπεινώσεις που βιώνουμε, επιτιθέμενες σε εκείνους που ευθύνονται.

- Τι πιστεύετε για το σύγχρονο γυναικείο κίνημα;

Zora 2: Πιστεύουμε πως είναι λάθος να μιλάμε για το γυναικείο κίνημα. Από τη μία πλευρά, το γυναικείο κίνημα γίνεται αντιληπτό ως το προϊόν μακροχρόνιων δομών, εγχειρημάτων, κέντρων συνάντησης και κάποιας μυστικοπάθειας. Υπάρχουν πολλές τάσεις οι οποίες δεν αλληλο-ενισχύονται με γόνιμο τρόπο. Αντιθέτως, εν μέρει αποκλείουν και αντιμάχονται η μία την άλλη.

Από την άλλη πλευρά, δημιουργούνται νέες πολιτικές πρωτοβουλίες, με διαφορετικά περιεχόμενα ως αφετηρία, από γυναίκες που συνειδητοποιούν την καταπίεση που υφίστανται, αμφισβητούν ριζικά τις πατριαρχικές δομές και αναπτύσσουν πολιτική δράση που υπερασπίζεται το ζήτημα των γυναικών - για παράδειγμα γυναίκες που συμμετέχουν σε ομάδες αλληλεγγύης για τη Λατινική Αμερική, σε αντι-ιμπεριαλιστικές ομάδες, στο κίνημα των καταλήψεων. Συνεπώς, το σύνθημα "Το γυναικείο κίνημα πέθανε, ζήτω το γυναικείο κίνημα!" είναι ακριβές. Το γυναικείο κίνημα δεν είναι μονοθεματικό, όπως είναι το αντιπυρηνικό ή το καταληψιακό κίνημα που θα σταματήσουν να υπάρχουν αν σταματήσουν να χρίζονται πυρηνικές εγκαταστάσεις ή, αντίστοιχα, όταν δεν θα υπάρχουν πια άλλοι χώροι διαθέσιμοι για κερδοσκοπική χρήση. Το γυναικείο κίνημα αφορά την ολότητα των πατριαρχικών δομών, την τεχνολογία, την οργάνωση της εργασίας, τη σχέση με τη φύση, και ως εκ τούτου δεν θα εξαφανιστεί απλά με την αφαίρεση κάποιων καρκινικών κυττάρων, αλλά μόνο στη μακρά πορεία της κοινωνικής επανάστασης.

Zora 1: Το γυναικείο κίνημα δεν ανέλυσε ποτέ πραγματικά την ήττα του γύρω από το νόμο για τις αμβλώσεις και την κρατική επιχορήγηση προγραμμάτων όπως, για παράδειγμα, τα κέντρα για κακοποιημένες γυναίκες. Του λείπει μια θέση άρνησης απέναντι στις πολιτικές του κράτους. Επίσης έστρωσε το έδαφος για το σημείο καμπής στην οικογενειακή πολιτική, μέσω του κύματος της νέας μητρότητας που εμφανίστηκε στο γυναικείο κίνημα. Επιπλέον δεν τέθηκε ποτέ πραγματικά το ταξικό ζήτημα. Με βάση την οικουμενικότητα της σεξιστικής καταπίεσης, αρνούνταν τις κοινωνικές διαφορές. Κι αυτό καθιστά δύσκολο το να δοθεί μια απάντηση για την επιδείνωση των συνθηκών δουλειάς, την εντεινόμενη καταπίεση και τις αντιδραστικές οικογενειακές πολιτικές στην παρούσα κρίση. Η έλλειψη μιας προοπτικής δράσης που θα μας επιτρέψει να αντισταθούμε όπως αρμόζει στην επίθεση που δεχόμαστε, οδηγεί στο εξής δίλημμα: είτε να αντεπιτεθούμε στις αντιδραστικές πολιτικές είτε απλά να συντηρήσουμε μια διαδικασία κάποιων παραχωρήσεων που προσφέρονται στις γυναίκες.

Δεν μπορούμε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα με τη

θεωρία, πάντως δεν νομίζουμε πως η δημιουργία γυναικών επιτροπών (στο Κόμμα των Πράσινων π.χ.) αποτελεί κατάλληλη λύση. Η εμπειρία δείχνει πως οι γυναίκες δεν αποκτούν εξουσία με μέσα που ευθέως εξυπηρετούν τον αποκλεισμό των γυναικών, τη σταθεροποίηση και τη διατήρηση της πατριαρχικής κυριαρχίας. Οπότε θεωρούμε ότι οι γυναικείες επιτροπές που οργανώνονται για να ασκήσουν μεγαλύτερη επιρροή στα κόμματα και τους θεσμούς είναι λάθος δρόμος.

Zora 2: Στο μεταξύ όμως έχουν αρχίσει και αναπτύσσονται άλλες σημαντικές συζητήσεις και αναλύσεις από γυναίκες σχετικά με τη μελλοντική εξέλιξη της κοινωνίας. Η ένταση της καταπίεσης με τη βοήθεια των νέων τεχνολογιών γίνεται αντικείμενο μελέτης από την οπτική γωνία των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων. Αναλύονται οι νέες δομές εργασίας και οι νέοι μισθοί για τις γυναίκες. Κατανοούνται οι έμμεσες δομές καταπίεσης των γυναικών. Πολλές γυναίκες αντιλαμβάνονται και απαντούν στον καθημερινό πόλεμο ενάντια στις γυναίκες - το κύμα της σκληρής πορνογραφίας και την προπαγάνδα απαξίωσης των γυναικών - καθώς και στις προτροπές για μεγαλύτερη γεννητικότητα και περισσότερη θηλυκότητα. Καταλαβαίνουν επίσης ότι οι οπισθοχωρήσεις στην οικογενειακή πολιτική και την πολιτική για τις γυναίκες αποτελούν προϋποθέσεις για τις νέες στρατηγικές και την κρίση του κεφαλαίου.

Η πολιτική του πληθυσμιακού ελέγχου, για παράδειγμα η αλλαγή του νόμου για τις αμβλώσεις, είναι μια επιχείρηση ποιοτικής επιρροής στην πληθυσμιακή εξέλιξη. Σκοπό έχει, ανάμεσα στα άλλα, και σε συνδυασμό με την κρατικά επιδοτούμενη γενετική τεχνολογία, να πολλαπλασιάσει την "υγιή" γερμανική μεσαία τάξη, και αυτό είναι μια εξέλιξη που πρέπει να αποτρέψουμε. Σήμερα χρειαζόμαστε πιο επιτακτικά από ποτέ ένα ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα που να έχει τη δύναμη να αποτρέψει και να σπάσει τον κοινωνικό και πολιτικό κλοιό στον οποίο βρίσκονται όχι μόνο οι γυναίκες, αλλά και οι ξένοι και οι μειονότητες. Ένα απελευθερωτικό γυναικείο κίνημα που δεν θα υποβιβάζει την ελπίδα της επανάστασης σε ένα όμορφο όνειρο.

- Θεωρείτε τον εαυτό σας μέρος του γυναικείου κινήματος ή μέρος του αντάρτικου πόλης; Ή και τα δύο; Και ποιο είναι το πλαίσιο;

Zora 1: Είμαστε κομμάτι του γυναικείου κινήματος. Αγωνιζόμαστε για τη γυναικεία απελευθέρωση. Εκτός από τα κοινά θεωρητικά μας σημεία, υπάρχει και ένα άλλο είδος σχέσης ανάμεσα στη δική μας πρακτική και το νόμιμο γυναικείο κίνημα: είναι η προσωπική ριζοσπαστικοποίηση που μπορεί να ενθαρρύνει και άλλες γυναίκες να αντισταθούν, να πάρουν στα σοβαρά τον εαυτό τους και τον ίδιο τον αγώνα. Είναι η δύναμη που αισθάνεσαι όταν βλέπεις ότι μπορείς να κάνεις πράγματα που πριν φοβόσουν. Και όταν βλέπεις ότι αυτό φέρνει αποτέλεσμα. Θέλουμε να μοιραστούμε αυτή την εμπειρία. Δεν θεωρούμε πως πρέπει απαραίτητα να γίνει με τους τρόπους δράσης που επιλέγουμε εμείς. Πάρε για παράδειγμα τις γυναίκες που διέκοψαν το σόου σε ένα στριπτιζάδικο ρίχνοντας αμπούλες βρώμας και βάφοντας το χώρο με γυναικεία σύμβολα. Τέτοιες ενέργειες μας ενθαρρύνουν, μας δυναμώνουν, και ελπίζουμε ότι άλλες γυναίκες νιώθουν το ίδιο για τις δικές μας ενέργειες. Το όνειρό μας είναι να υπάρχουν παντού μικρές "συμμορίες" γυναικών. Σε κάθε πόλη, ο βιαστής, ο σωματέμπορος γυναικών, ο άντρας που χτυπά τη γυναίκα του, ο μισογύνης εκδότης περιοδικών, ο ιδιοκτήτης sex shop, ή ένας γυναικολόγος γουρούνι, πρέπει να νιώθουν ότι μια ομάδα γυναικών θα τους βρει, θα τους επιτεθεί και θα τους γελοιοποιήσει δημοσίως. Θα γραφτεί, ας πούμε, με συνθήματα στους τοίχους του σπιτιού του και της δουλειάς του και πάνω στο αυτοκίνητό του το ποιος είναι και τι έχει κάνει. Γυναικεία δύναμη παντού!

- Πώς μπορείτε και αναλαμβάνετε την ευθύνη για ενδεχόμενο κίνδυνο της ζωής αθώων ανθρώπων που μπορεί να τραυματιστούν από τις ενέργειές σας;

Zora 2: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πάντα οι άνθρωποι υποθέτουν ότι όσοι ασχολούνται με εκρηκτικά αδιαφορούν για αυτό που είναι αυτονόητο για εσάς, για το γυναικείο κίνημα ή για την αριστερά. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο! Ακριβώς εξαιτίας της πιθανότητας να προκύψει κίνδυνος ζωής είμαστε εξαιρετικά προσεκτικές. Ξέρεις πολύ καλά και εσύ όπως και εμείς ότι αν ίσχυε αυτό που ρωτάς θα τα είχαμε παρατήσει. Θα ήταν παράδοξο να αγωνιζόμαστε ενάντια σε ένα σύστημα που υπολογίζει τη ζωή μόνο ως αξία χρήσης και ταυτό-

χρονα να είμαστε κυνικές και βάνουσσες όπως το ίδιο. Υπήρξαν πολλές ενέργειες που απορρίψαμε ακριβώς επειδή δεν γινόταν να διασφαλίσουμε ότι δεν θα υπάρξει κίνδυνος για κάποιον αθώο. Και πολλές εταιρίες το γνωρίζουν πολύ καλά, για αυτό και προτίμησαν να μεταφερθούν σε κτίρια που κατοικούνται. Σπεκουλάρουν πάνω στις ηθικές μας αρχές μετακομίζοντας σε πολυκατοικίες όπου ζουν άνθρωποι για να προστατέψουν την ιδιοκτησία τους.

- Τι έχετε να αντιπαραθέσετε στο επιχείρημα που λέει ότι "οι ένοπλες ενέργειες βλάπτουν το κίνημα. Ότι αποτελούν μία από τις αιτίες για την αυξανόμενη στοχοποίηση του γυναικείου κινήματος ώστε να καταγγέλλεται ως τρομοκρατικό. Ότι αποτελούν ενέργειες ξεκομμένες και απομονωμένες από την πλειοψηφία των γυναικών που συμμετέχουν στο γυναικείο κίνημα";

Zora 1: Αν μιλάς για το τι πλήττει το κίνημα, αυτό είναι η καταστολή. Δεν είναι η δράση που πλήττει το κίνημα! Αντιθέτως, αυτή η δράση θα πρέπει και μπορεί να υποστηρίξει άμεσα το κίνημα. Για παράδειγμα, η επίθεσή μας σε δούλεμπορους γυναικών βοήθησε να βγουν στη δημοσιότητα οι "δουλείς" τους, βοήθησε στο να δεχτούν απειλές, και τώρα ξέρουν καλά ότι αν συνεχίσουν να κάνουν αυτή τη "δουλειά" θα γίνουν στόχος της αντίστασης γυναικών. Αυτοί οι "κύριοι" γνωρίζουν τώρα ότι θα έχουν να αντιμετωπίσουν αντίσταση. Εμείς αυτό το αποκαλούμε ενδυνάμωση του κινήματός μας.

Zora 2: Εδώ και πολύ καιρό, η στρατηγική της αντεπανάστασης έχει αρχίσει να διαχωρίζει το ριζοσπαστικό κομμάτι από το υπόλοιπο κίνημα με κάθε μέσο, και να απομονώνει αυτό το ριζοσπαστικό κομμάτι με στόχο να αποδυναμώσει ολόκληρο το κίνημα. Τη δεκαετία του '70 ζήσαμε την εμπειρία του τι σημαίνει τμήματα της αριστεράς να υιοθετούν την προπαγάνδα του κράτους, να παρουσιάζουν δηλαδή όσους αγωνίζονται ασυμβίβαστα ως υπαίτιους για τις διώξεις και την κρατική καταστολή. Δεν συγχέουν απλά την αιτία με το αποτέλεσμα, αλλά επιπλέον δικαιολογούν πλήρως της κρατική τρομοκρατία. Έτσι αποδυναμώνουν και τη δική τους θέση. Στενεύουν το πλαίσιο της διαμαρτυρίας και της αντίστασής τους.

Zora 1: Η εμπειρία μας είναι η εξής: Για να παραμείνεις ανεξέλεγκτος και για την αυτοπροστασία σου από τις επιθέσεις του κράτους, είναι απαραίτητη μια ισχυρή ενότητα. Δεν έχουμε πια τα περιθώρια κάθε ομάδα να επαναλαμβάνει τα ίδια λάθη. Πρέπει να υπάρξουν δομές μέσα από τις οποίες να μοιραζόμαστε εκείνες τις γνώσεις και τις εμπειρίες που είναι χρήσιμες για το κίνημα.

- Πώς είναι δυνατόν γυναίκες που δεν ανήκουν στον αυτόνομο ή το ριζοσπαστικό χώρο να καταλάβουν τι θέλετε; Οι ένοπλες ενέργειες, τρομάζοντάς τις, τις απωθούν.

Zora 2: Γιατί δηλαδή δεν είναι τρομακτικό και απωθητικό το να πουλάει ένας τύπος γυναίκες, και είναι το να καεί το αυτοκίνητό του; Πίσω από αυτή την αντίληψη βρίσκεται το γεγονός ότι η παραδοσιακή κοινωνική βία είναι αποδεκτή, ενώ οι απαντήσεις σε αυτήν προκαλούν φόβο. Ίσως λοιπόν και να είναι τρομακτικό να αμφισβητείς την καθημερινή πραγματικότητα. Οι γυναίκες που από μικρή ηλικία υφίστανται πλύση εγκεφάλου ότι είναι θύματα, νιώθουν ανασφάλεια όταν βρεθούν αντιμέτωπες με το γεγονός ότι οι γυναίκες δεν είναι ούτε θύματα ούτε φιλερηνικές. Αυτό αποτελεί πρόκληση. Εκείνες οι γυναίκες που βιώνουν με οργή την αδυναμία τους, μπορούν να ταυτιστούν με τη δράση μας. Όπως κάθε πράξη βίας απέναντι σε μια γυναίκα καλλιεργεί μια απειλητική προς όλες τις γυναίκες ατμόσφαιρα, έτσι και οι δικές μας ενέργειες -ακόμα και αν στοχεύουν αποκλειστικά τον εκάστοτε υπεύθυνο- συμβάλλουν στη δημιουργία μιας ατμόσφαιρας που λέει ότι "Η Αντίσταση είναι Εφικτή!"

Rote Zora, Ιούνης 1984

* η μετάφραση έγινε από το αγγλικό κείμενο, έτσι όπως δημοσιεύεται στο αρχείο του περιοδικού Arm the Spirit: www.etext.org/Politics/Arm.The.Spirit/Guerrilla/Europe/Rote.Zora/Interview.1984. Τον Ιούνιο του 2007, και ενώ ετοιμαζόταν αυτή η έκδοση, η συνέντευξη κυκλοφόρησε στα ελληνικά, σε έκδοση της γυναικείας ομάδας poli me tangere.

** η φαρμακευτική εταιρεία Schering είναι η κατασκευάστρια του φαρμάκου Duoqynon, το οποίο ευθύνεται για τερατογενέσεις παιδιών που οι μητέρες τους το λάμβαναν κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΩΝ

Τρομοκρατική επίθεση από παρακρατικούς δέχθηκαν το βράδυ της Τετάρτης 11 Ιούλη ακτιβιστές, μέλη της Παρέμβασης κατοίκων Πετραλώνων και άλλων τοπικών κινήσεων, μετά από συγκέντρωση κατοίκων και αποκλεισμό της σιδηροδρομικής γραμμής στο Βοτανικό ως διαμαρτυρία για το βαρύτατο τραυματισμό 19χρονης κοπέλας από τον Προαστιακό σιδηρόδρομο. Μετά τη συγκέντρωση των κατοίκων, παρακρατικοί που βγήκαν μέσα από τις γραμμές της αστυνομικής δύναμης φωνάζοντας "κομμούνια", επιτέθηκαν με ρόπαλα και χτύπησαν τέσσερις ακτιβιστές που αποχωρούσαν προκαλώντας τους τραυματισμούς. Η επίθεση σταμάτησε μετά από την επέμβαση των κατοίκων κι ένας από τους χτυπημένους μεταφέρθηκε και εισήχθη σε νοσοκομείο. Πρόκειται για μια ακόμα εκδήλωση της ενεργοποίησης των παρακρατικών ομάδων που συνοδεύουν και συμπληρώνουν την κατασταλτική επίθεση του κράτους σε αγωνιζόμενους ανθρώπους και θα αντιμετωπιστεί με την αλληλεγγύα κινητοποίηση και αποφασιστικότητα. Μετά την επίθεση προγραμματίστηκε νέα συγκέντρωση των κατοίκων για τη Δευτέρα 16 Ιούλη '07.

ΗΜΕΡΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Η Παρασκευή 13 Ιούλη ορίστηκε ως ημέρα διεθνούς αλληλεγγύης με τον John Bowden, βαρυντοινίτη αγωνιστή κρατούμενο από τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό. Ο Bowden είναι βαρυντοινίτης που "πολιτικοποιήθηκε" μέσα στη φυλακή, και μέσα από την επαφή του με ομάδες υποστήριξης κρατουμένων όπως ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός του Leeds. Οι σωφρονιστικές αρχές αρνούνται την αποφυλάκισή του με δικαιολογία τη σχέση του με "τρομοκρατικές οργανώσεις" όπως χαρακτηρίζουν τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό, τιμωρώντας τον στην ουσία για τους αγώνες του μέσα στη φυλακή για την αξιοπρέπεια των κρατουμένων...

"Για πολλά χρόνια στη φυλακή, ο αγώνας μου για τα δικαιώματα των κρατουμένων, η επαφή μου με ομάδες υποστήριξης κρατουμένων απ' έξω, περιγραφόταν ως "ανατρεπτική" από τις αρχές των φυλακών. Τώρα χρησιμοποιείται η ταμπέλα "τρομοκρατική" και το πολιτικό κλίμα έχει επιβαρυνθεί σε σημείο να μου αρνούνται την αποφυλάκισή μου βασισμένοι σε μια εξαιρετικά σαθρή κατηγορία που με διασυνδέει με μια "τρομοκρατική οργάνωση" (τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό). Αυτή η ποινικοποίηση της ριζοσπαστικής υποστήριξης κρατουμένων ΠΡΕΠΕΙ να βρει μια απάντηση και να αντικρουστεί βίαια, χωρίς να παραχωρήσουμε ούτε κομματάκι από το δικαίωμά μας να υποστηρίξουμε ανοιχτά τους αγωνιζόμενους κρατούμενους".

John Bowden

Για επικοινωνία: John Bowden, 6729, HMP Glenochil, King O' Muir Road, Tullibody, Clackmannanshire, FK10 3AD, Scotland.

ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΠΡΟΒΟΛΗ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ G8

Πραγματοποιήθηκε το βράδυ της 2ας Ιούνη προβολή βίντεο, στον πεζόδρομο Μεσολογγίου και Τζαβέλλα, για τα εξεγερτικά γεγονότα στη Γένοβα ενάντια στη σύνοδο του G8 το 2001. Η προβολή του βίντεο Hic Genova Hic Salta, η μάχη της Γένοβας μέσα από το black block, οργανώθηκε από τον πολιτι(σ)κό χώρο ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ και το αναρχικό δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ και είχε μεγάλη παρουσία κόσμου. Προηγήθηκε μια σύντομη ενημέρωση για τη σύνοδο του G8 στο Heilighendamm και τα γεγονότα εκείνης της μέρας στη Γερμανία και μοιράστηκε έντυπο υλικό. Μετά τη προβολή για τη Γένοβα προβλήθηκαν μια σειρά από μικρά βίντεο του imc.athens για το G8 και τα συγκρουσιακά γεγονότα στο Ροστόκ. Οι κινητοποιήσεις στη Γερμανία είχαν αρχίσει όπως και η καταστολή, με αστυνομικές επιθέσεις σε διαδηλώσεις, εισβολές σε καταλήψεις και στίπια αγωνιστών, συλλήψεις και απαγορεύσεις.

Η προβολή έγινε τόσο σε μια εκδήλωση αντιληροφόρησης ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G8 και αλληλεγγύης στους συναγωνιστές που καταφθάναν από παντού στη Γερμανία όσο και σε μια εκδήλωση μνήμης για τα γεγονότα στη Γένοβα και τη δολοφονία του αγωνιστή Κάρλο Τζουλιάνι, για να θυμίσουμε ότι ο δρόμος για το Heilighendamm έχει περάσει από μεγάλους σταθμούς όπως οι κινητοποιήσεις στη Γένοβα το 2001 που έδωσαν μεγάλα εξεγερτικά γεγονότα και σφράγισαν την ιστορία των κοινωνικών ταξικών αγώνων ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά.

Η προβολή έγινε σε ανοιχτό δημόσιο χώρο, στον πεζόδρομο, και ήταν επίσης μια εκδήλωση αντίστασης στην επιχειρούμενη αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων και γενικότερα στις ιδεολογικές και κατασταλτικές επιθέσεις της Δημοκρατίας εναντίον όσων αντιστέκονται.

Είχε προηγηθεί ανάλογη προβολή για τα γεγονότα στη Γένοβα και τη δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι, η οποία έγινε στην Κατάληψη του Κτήματος Πρατόπουλου στο Χαλάνδρι, στις 26 Μάη.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

Στις 21 και 22 Μάη πραγματοποιήθηκε στην κατάληψη των παλιών εστιών του Παντείου Πανεπιστημίου διήμερο εκδηλώσεων για το γυναικείο ζήτημα: "Δυο μέρες με τους φεμινισμούς". Την πρώτη μέρα, έγινε μια ιστορική αναδρομή στους αγώνες των γυναικών κατά το 19ο και τον 20ο αι., η οποία, παρά τον στενά αρχαικό της χαρακτήρα συγκέντρωσε αρκετό κόσμο, γεγονός που καταδεικνύει την αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος για το ζήτημα της γυναικείας καταπίεσης, στο εσωτερικό του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού χώρου. Η συζήτηση που ακολούθησε εστιάστηκε στην ιστορικότητα και στα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά του αυτόνομου γυναικείου κινήματος της μεταπολίτευσης, στους λόγους αφομοίωσής του από το σύστημα, αλλά και στην αναγκαιότητα ανάπτυξης ριζοσπαστικών γυναικείων αγώνων ενάντια στις σύγχρονες συνθήκες πατριαρχικής βίας και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Τη δεύτερη μέρα, έγινε παρουσίαση του διεθνούς αναρχοφεμινιστικού φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στο Ζάγκρεμπ στις 13, 14 και 15 Απρίλη, από μέλη της γυναικείας ομάδας Noli Me Tangere που συμμετείχαν στο φεστιβάλ. Έγιναν ενδιαφέρουσες αναφορές τόσο στις συνθήκες γυναικείας καταπίεσης που επικρατούν σε χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, όσο και στις αναρχοφεμινιστικές ομάδες που έχουν δημιουργηθεί εκεί και στις παρεμβάσεις τους. Η συζήτηση που ακολούθησε εστιάστηκε στη σημασία δημιουργίας αλληλεγγύης γυναικείων ομάδων ως μέσου για την ανάπτυξη αγώνων ενάντια στις πατριαρχικές/σεξιστικές δομές και αντιλήψεις που επικρατούν στην κοινωνία και επηρεάζουν, δυστυχώς, ακόμα και τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της.

Σε μια εποχή που ο φεμινισμός εμφανίζεται ως μια συνιστώσα του καθεστωτικού λόγου, ενώ παράλληλα εντείνεται ολοένα και περισσότερο η βία σε βάρος των γυναικών και αναπτύσσονται νέες πρωτόγνωρες μορφές δουλείας -όπως αυτή της καταναγκαστικής πορνείας και του δουλεμπορίου μεταναστριών-, είναι περισσότερο επιτακτική από ποτέ η ανάγκη ανάπτυξης ενός ανατρεπτικού γυναικείου λόγου και δράσης ενάντια στις παλιές και νέες μορφές πατριαρχικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας, ενάντια σε ένα καθεστώς που βασίζεται στην καταπίεση, την εκμετάλλευση και τη βία σε βάρος των προλεταρίων, των μεταναστών, των γυναικών...

Συντρόφισσες από την αναρχική συλλογικότητα "Κύκλος της φωτιάς"

Η έννοια της "τριπλής καταπίεσης" και οι πολιτικές της συνέπειες

"Σκοπός της θεωρίας δεν είναι να αυξήσει τη διανοητική και ακαδημαϊκή φήμη μας, αλλά να ανοίξει προοπτικές στην κατανόηση του ιστορικού κόσμου και των διαδικασιών του, να χαράξει κατευθύνσεις στην πρακτική μας και να την αλλάξει αν είναι αναγκαίο" (Stuart Hall).

Η θεωρία που θέλει να εντοπίζει και να μάχεται τις καταπιεστικές σχέσεις δεν είναι απλώς μια άνευ περιεχομένου διανοητική κατασκευή. Η εχθρότητα προς τη θεωρία οδηγεί εν μέρει στον αφοπλισμό του εαυτού μας, επειδή χωρίς θεωρία μπορεί να εκφραστεί μόνο η άμεσα βιωμένη εμπειρία καταπίεσης, χωρίς μια συνολική προσέγγιση που μόνο αυτή μπορεί να προσφέρει. Για να το αναγνωρίσουμε αυτό, έχουμε ανάγκη ιδεών, εννοιών και μιας γλώσσας μεταβίβασής τους. Η χρήση μιας κοινής γλώσσας ενοποιεί, η σύγκληση σχετικά με τις λέξεις και τις έννοιες και οι ασαφείς ιδέες διαιρούν.

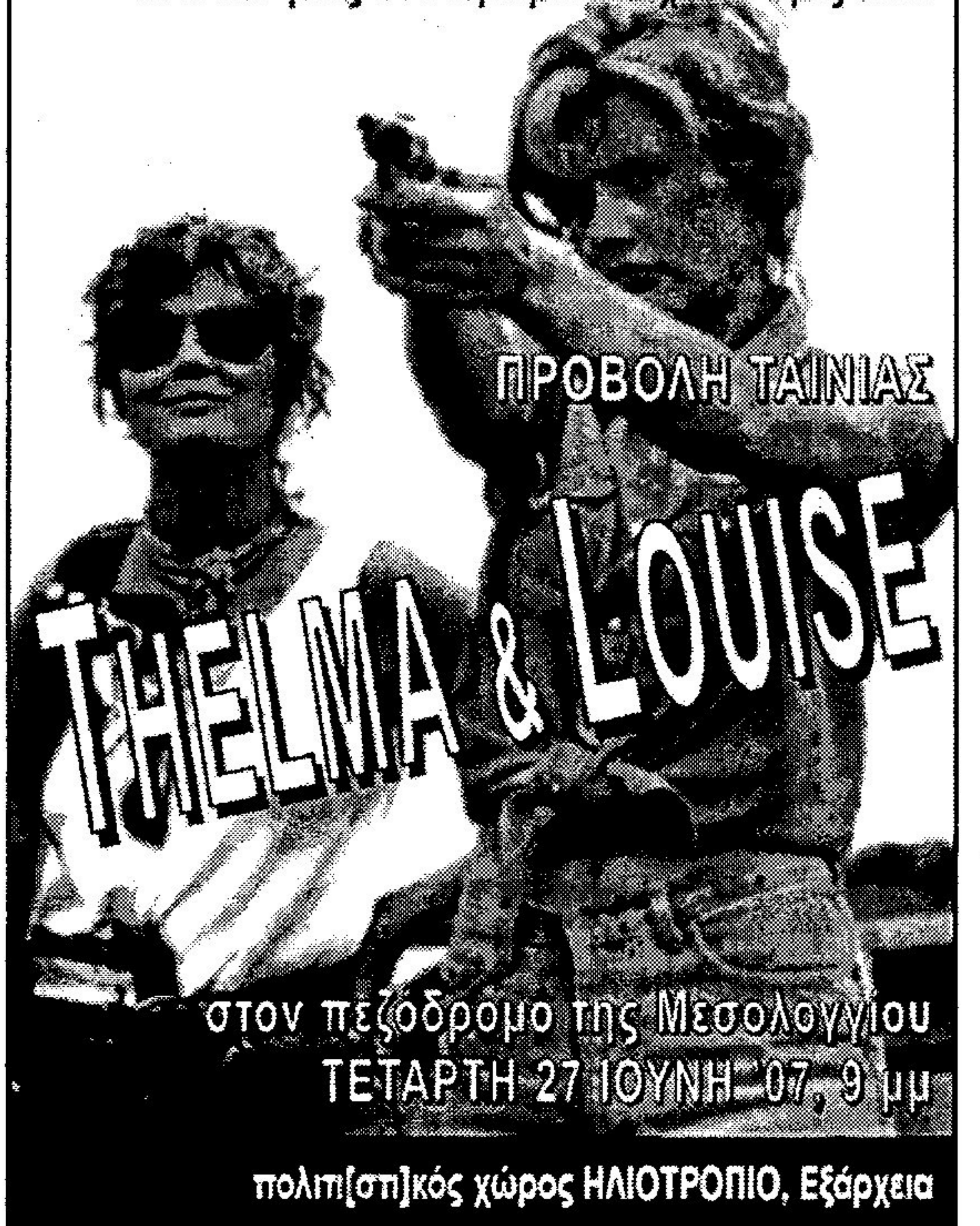
Σε όλα τα απελευθερωτικά κινήματα, η απόκτηση γνώσης κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες είναι ένα κεντρικό σημείο του αγώνα. Η θεωρία είναι ένα όπλο και ποτέ δεν απορρίπτουμε ένα όπλο με τη θέλησή μας. Η ολότητα της καταπίεσης για την οποία μιλάμε εδώ, φυσικά δεν βιώνεται άμεσα από όλους. Όσο πιο λευκοί, όσο πιο αρσενικοί, όσο πιο πλούσιοι και όσο περισσότερο παιδιά της μητρόπολης είμαστε, τόσο πιο απίθανο είναι να μας συμβεί κάτι τέτοιο και τόσο μεγαλύτερο είναι το χρέος μας να προσεγγίσουμε αυτές τις πραγματικότητες μέσα από μια διαδικασία μάθησης, ούτως ώστε να μπορούμε να εκδηλώνουμε αποτελεσματικά την έμπρακτη αλληλεγγύη μας σε κάθε καταπιεσμένη κοινωνική κατηγορία, τάξη ή εθνότητα.

Η έννοια της κυριαρχίας είναι μια κεντρική έννοια στην προβληματική μας. Το να την προσδιορίσουμε σε μια διάσταση της δυαδικής σχέσης μεταξύ αντρών και γυναικών, μεταξύ μαύρων και λευκών, μεταξύ εργατών και κεφαλαίου, απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Κι αυτό γιατί κάτι τέτοιο προϋποθέτει μια μοναδική και εντελώς διαχωρισμένη ύπαρξη της καθεμίας από αυτές τις σχέσεις, χωρίς να τις συνδέει καμιά διαλεκτική.

Η κυριαρχία με στόχο την εκμετάλλευση και τη διατήρηση της εξουσίας είναι πολύ περισσότερο μια πολύπλευρη πρακτική καταπίεσεων πάνω στη βάση πολλών και εν μέρει αλληλεπικαλυπτόμενων συνθηκών. Οι κανόνες της κυριαρχίας αλλάζουν συνεχώς, καθώς η ιστορία προχωρά και οι υλικές και διεθνοποιημένες δομές χτίζονται εκ νέου. Δεν υπάρχει αν-ιστορικός καπιταλισμός, πατριαρχία ή ρατσισμός. Ο καπιταλισμός, η πατριαρχία, ο ρατσισμός και οι μεταξύ τους σχέσεις βρίσκονται σε μια διαδικασία διαρκούς αλλαγής.

Αναρχικό Δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ no 47, Ιούλης 2007, σελ. 7

...κι επειδή πολύ τεστοστερόνη κυκλοφορεί τώρα τελευταία, είναι δυο φίλες που σίγουρα κάτι έχουν να μας πουν

[...]
Η κυριαρχία δεν είναι ποτέ ολοκληρωτική. Υπάρχουν ρήγματα σε αυτήν και η διεθνοποίησή της ποτέ δεν προχωρά χωρίς αντιφάσεις. Οι διάφορες μορφές καταπίεσης δεν ασκούνται διαχωρισμένα και με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο στις μητροπόλεις και στον "Τρίτο Κόσμο". Βιώνονται με διαφορετικούς τρόπους, ανάλογα με το ποιες καταπίεσεις έχει να αντιμετωπίσει κανείς, ποιες θα μπορούσε να ασκήσει ή να χρησιμοποιήσει προς όφελός του και κυρίως ανάλογα με το αν μάχεται κανείς εναντίον τους ή όχι. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι ο διαχωρισμός τους αλλά η συνάρθρωσή τους. Καμιά τους δεν είναι ξεκάθαρα διαχωρισμένη από την άλλη. Όλες μαζί συγκροτούν μια ενιαία πραγματικότητα.

Δεν είναι άσχημη ιδέα το να παρομοιάσουμε την κυριαρχία με ένα είδος δίχτυου. Οι βρόχοι του μπορεί να είναι μεγαλύτεροι (μητροπόλεις) ή μικρότεροι ("Τρίτος Κόσμος"). Τα νήματά του μπορεί να είναι παλιότερα (πατριαρχία) ή πιο καινούργια (καπιταλισμός), πιο στέρεα (όπως στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες) ή πιο εύθραυστα (όπως π.χ. στην Κεντρική Αμερική). Τα νήματα διαπλέκονται μεταξύ τους με διαφορετικούς τρόπους (οι ρατσισμοί συνδέονται με τον καπιταλισμό διαφορετικά από ό,τι η πατριαρχία κ.λπ.) και το δίχτυ επισκευάζεται και ανανεώνεται από πολλούς (κεφάλαιο, κράτος, λευκούς, άντρες) για να παγιδεύσει μέσα του άλλους-άλλες (γυναίκες, μαύρους, εργάτες) που προσπαθούν να το καταστρέψουν όπως μπορούν.

Αυτή η αναπαράσταση της κυριαρχίας σαν ένα είδος δίχτυου -αναπαράσταση που δεν παραπέμπει στην ύπαρξη μιας και μοναδικής κεντρικής αντίθεσης- θίγει επίσης το ζήτημα του επαναστατικού υποκειμένου. Αν αυτό δεν μπορεί πλέον να συναχθεί από μια διπλότητα, από την κεντρικότητα και την πρωτοκαθεδρία ενός αγώνα, τότε επίσης καμιά ομάδα καταπιεσμένων δε μπορεί να κατέχει μια προνομιούχα θέση πρωτοπορίας.

[...]
Είναι φανερό ότι πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια σε όλες τις μορφές καταπίεσης. Όμως το πώς πρέπει να διεξαχθεί αυτός ο αγώνας εξαρτάται από την αναγνώριση του ιδιαίτερου τρόπου συνάρθρωσής τους. Ο αγώνας ενάντια σε μια συνιστώσα της καταπίεσης είναι πολύ πιθανό να ανοίξει τρύπες στο δίχτυ της κυριαρχίας σε άλλα σημεία (όπως π.χ. έγινε με την απεργία των βρετανών ανθρακωρύχων στην οποία αυτοοργανώθηκαν επίσης και οι γυναίκες τους), είναι όμως εξίσου πιθανό το δίχτυ να σφίξει σε άλλα σημεία εξαιτίας ενός λανθασμένου ή ημιτελούς αγώνα (π.χ. οι εργατικοί αγώνες στρέφονται συχνά ενάντια στις γυναίκες ή τους μαύρους που "ρίχνουν" τα μεροκάματα).

Ο κίνδυνος ενός λανθασμένου ή ημιτελούς αγώνα είναι ένας λόγος να εγκαταλείψουμε τον πολιτικό εφησυχασμό και εγωκεντρισμό. Η Τζούλιετ Μίτσελ διατύπωσε αυτή την άποψη ως εξής:

"Μια εκμεταλλεζόμενη τάξη, μια καταπιεσμένη ομάδα δε μπορεί να αποκτήσει κανενός είδους πολιτική συνείδηση εάν δεν έχει αναγνωρίσει τις σχέσεις ανάμεσα σε όλες τις τάξεις και ομάδες αυτής της κοινωνίας. Με το να στρέφεται στον εαυτό της δε θα μπορέσει ποτέ να κατακτήσει αυτή τη συνείδηση."

[...]

Απόσπασμα από το βιβλίο του Κλάους Βίχμαν: ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΑΞΗ (με βάση το διάλογο πολιτικών κρατουμένων), Αντιεξουσιαστικές γυναικείες εκδόσεις, Αθήνα 1992.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Είναι αρκετά διαδεδομένη η πεποίθηση ότι όταν λέμε ότι είμαστε επαναστάτες εννοούμε ότι η αναρχία πρέπει να έρθει μεμιάς, σαν άμεσο επακόλουθο ενός ξεσηκωμού που θα κατέστρεφε με τη βία όλα όσα υπάρχουν και θα έβαζε στη θέση τους θεσμούς πραγματικά καινούργιους. Για να πούμε την αλήθεια κάμποσοι σύντροφοι βλέπουν έτσι την επανάσταση.

Αυτή η παρανόηση εξηγεί το γιατί πολλοί αντίπαλοί μας πιστεύουν, δικαιολογημένα, ότι η αναρχία είναι πράγμα αδύνατο: και αυτό εξηγεί και το γιατί ορισμένοι σύντροφοι, βλέποντας ότι η αναρχία δεν μπορεί να έρθει αμέσως, μιας και είναι δεδομένες οι ηθικές συνθήκες του μεγάλου πλήθους των ανθρώπων, παραδέρνουν ανάμεσα σε ένα δογματισμό που τους βγάζει έξω από την πραγματική ζωή και σε έναν οππορτουνισμό που, πρακτικά, τους κάνει να λησμονούν ότι είναι αναρχικοί και ότι όντας αναρχικοί πρέπει να αγωνίζονται για την αναρχία.

Λοιπόν, είναι βέβαιο ότι ο θρίαμβος της αναρχίας δεν μπορεί να έρθει από θαύμα, ούτε και μπορεί να έρθει σε πείσμα και σε αντίθεση με το νόμο της εξέλιξης που λέει: τίποτα δεν έρχεται αν δεν συντρέχουν κάποιιοι λόγοι, τίποτα δεν μπορεί να γίνει αν λείπει η απαραίτητη για αυτό δύναμη.

Αν θέλαμε να αντικαταστήσουμε μια κυβέρνηση με μια άλλη, να επιβάλουμε δηλαδή τη θέλησή μας στους άλλους, θα αρκούσε γι' αυτό να αποκτήσουμε την υλική δύναμη που είναι απαραίτητη για να συντρίψουμε τους καταπιεστές και να πάρουμε εμείς τη θέση τους. Εμείς όμως, αντίθετα, θέλουμε την αναρχία, μια κοινωνία δηλαδή που θα βασίζεται στην ελεύθερη και θεληματική συμφωνία, όπου κανένας δεν θα μπορούσε να επιβάλει τη θέλησή του στους άλλους, όπου όλοι θα μπορούσαν να κάνουν ό,τι θέλουν και να συνεισφέρουν με τη θέληση τους στη γενική ευτυχία. Ο θρίαμβος της αναρχίας δεν θα ολοκληρωθεί και δεν θα γενικευτεί, παρά μόνο όταν οι άνθρωποι δεν θα θέλουν πια ούτε να τους διατάζουν ούτε εκείνοι να διατάζουν άλλους και θα έχουν χωνέψει για τα καλά τα πλεονεκτήματα που τους παρέχει η αλληλεγγύη για να οργανώσουν ένα κοινωνικό σύστημα που μέσα του δεν θα υπάρχουν πια ούτε βία ούτε καταναγκασμός.

Από την άλλη μεριά, αφού η συνείδηση, η θέληση και η ικανότητα μεγαλώνουν σιγά-σιγά και δεν μπορούν να βρουν τα μέσα και την ευκαιρία για να αναπτυχθούν παρά μόνο παράλληλα με το βαθμιαίο μετασχηματισμό του περιβάλλοντος και με την πραγμάτωση των επιθυμιών στο μέτρο που αυτές παίρνουν μορφή και γίνονται επιτακτικές, έτσι και η αναρχία θα εγκαθιδρύεται σιγά-σιγά και θα εντείνεται όλο και περισσότερο.

Δεν πρόκειται, επομένως, να φτάσουμε στην αναρχία ούτε σήμερα ούτε αύριο ούτε σε δέκα αιώνες, απλώς θα πορευόμαστε προς την αναρχία σήμερα, αύριο και για πάντα.

Η αναρχία είναι η κατάργηση της κλειψιάς και της καταπίεσης του ανθρώπου από άνθρωπο, η κατάργηση δηλαδή της ατομικής ιδιοκτησίας και της κυβέρνησης. Η αναρχία είναι η καταστροφή της αθλιότητας, της δεισιδαιμονίας και του μίσους. Για τουτό, κάθε χτύπημα που δίνουμε στους θεσμούς της ατομικής ιδιοκτησίας και της κυβέρνησης, είναι ένα βήμα στο δρόμο προς την αναρχία, όπως τέτοιο είναι και κάθε ψέμα που ξεσκεπάσουμε, κάθε ανθρωπινή δραστηριότητα -όσο μικρή και αν είναι- που ξεφεύγει από τον έλεγχο της εξουσίας, κάθε προσπάθεια που γίνεται για να ανεβάσει τη συνείδηση του λαού και να ενισχύσει το πνεύμα της αλληλεγγύης και της πρωτοβουλίας και να δώσει σε όλους τους ανθρώπους ίδιες προϋποθέσεις για να αναπτυχθούν.

“Δεν πρόκειται να φτάσουμε στην αναρχία ούτε σήμερα ούτε αύριο ούτε σε δέκα αιώνες, απλώς θα πορευόμαστε προς την αναρχία σήμερα, αύριο και για πάντα”.

Ερρίκο Μαλατέστα

Το πρόβλημα είναι να ξέρουμε να διαλέγουμε το δρόμο που μας φέρνει πράγματι πιο κοντά στην πραγμάτωση του ιδανικού μας και να μην υπερδεύουμε τις αληθινές προόδους με τις υποκριτικές μεταρρυθμίσεις που, με πρόσχημα κάποιες άμεσες βελτιώσεις, έχουν την τάση να απομακρύνουν το λαό από τον αγώνα του εναντίον της εξουσίας και του καπιταλισμού, να παραλύουν τη δράση και να τον αφήνουν να ελπίζει ότι κάτι μπορεί να κερδίσει από την καλοσύνη των αφεντικών και των κυβερνήσεων. Το πρόβλημα είναι να μάθουμε να χρησιμοποιούμε τις δυνάμεις που έχουμε και που θα αποκτήσουμε, με τρόπο πιο οικονομικό και ωφέλιμο για το σκοπό μας.

Σήμερα, υπάρχει σε κάθε χώρα μια κυβέρνηση, που με την κτηνώδη βία επιβάλλει το νόμο σε όλους, μας αναγκάζει όλους να αφήνουμε να μας εκμεταλλεύονται και να αφήνουμε να διατηρούνται, θέλοντας και μη, οι θεσμοί που υπάρχουν. Εμποδίζει τις μειονότητες να θέσουν σε εφαρμογή τις ιδέες τους για την εν γένει κοινωνική οργάνωση να αλλάξει σύμφωνα με τις επιθυμίες της κοινής γνώμης. Τον κανονικό δρόμο της εξέλιξης τον έχει σταματήσει η βία, γι' αυτό με τη βία πρέπει να της ανοίξουμε πάλι το δρόμο. Γι' αυτό και θέλουμε βίαιη επανάσταση και θα την θέλουμε πάντα, όσο κάποιιοι θα θέλουν να επιβάλουν στους άλλους πράγματα αντίθετα με τη θέλησή τους. Μόλις καταργηθεί η βία της κυβέρνησης, η δικιά μας βία δεν θα έχει πια κανένα λόγο να υπάρχει.

Δεν μπορούμε να νικήσουμε προς το παρόν την κυβέρνηση που υπάρχει, ίσως να μην μπορέσουμε ούτε και αύριο να εμποδίσουμε μίαν άλλη κυβέρνηση να ξεπροβάλει από τα ερείπια της τωρινής. Όμως αυτό δεν θα μας εμποδίζει σήμερα, αλλά ούτε και αύριο να πολεμούμε την οποιαδήποτε κυβέρνηση, με την άρνησή μας να υποταχτούμε στο νόμο όποτε μπορούμε και αντιτάσσοντας τη βία στη βία. Κάθε φορά που περιορίζεται η εξουσία, κάθε φορά που κατακτείνεται μεγαλύτερη ελευθερία και δεν ζηπιανεύεται, έχει γίνει ένα βήμα στο δρόμο για την αναρχία. Το ίδιο γίνεται και κάθε φορά που βλέπουμε την κυβέρνηση ως εχθρό με τον οποίο δεν πρέπει ποτέ να κάνουμε ανακωχή, αφού έχουμε πειστεί πλέον για τα καλά ότι δεν μπορούν να περιοριστούν τα δεινά που αυτή προκαλεί παρά μόνο αν περιοριστούν οι δικαιοδοσίες της και η δύναμή της και όχι αν μεγαλώνει ο αριθμός των κυβερνώντων ούτε αν αυτοί εκλέγονται από τους ίδιους τους κυβερνώντες. Με τη λέξη κυβέρνηση εννοούμε κάθε άτομο ή ομάδα

ατόμων, στο κράτος, στα συμβούλια, στους Δήμους ή στα συνδικάτα, που έχουν το δικαίωμα να θεσπίζουν νόμους ή να τους επιβάλουν σε εκείνους που δεν τους θέλουν.

Προς το παρόν, δεν μπορούμε να καταργήσουμε την ατομική ιδιοκτησία, προς το παρόν δεν μπορούμε να πάρουμε στα χέρια μας τα μέσα παραγωγής που είναι απαραίτητα για να δουλέψουμε ελεύθερα, ίσως αυτά να μην τα πετύχουμε ούτε με ένα μελλοντικό ξεσηκωμό, όμως αυτό δεν μας εμποδίζει από σήμερα κιόλας, όπως δεν θα μας εμποδίσει και αύριο, να πολεμούμε αδιάκοπα τον καπιταλισμό. Κάθε νίκη, όσο ασήμαντη και αν είναι, των εργαζομένων εναντίον των εργοδοτών, κάθε πλούτος που αποσπάται από τους ιδιοκτήτες και διατίθεται στη διάθεση του συνόλου, είναι μια πρόοδος, ένα βήμα στο δρόμο για την αναρχία. Το ίδιο και κάθε γεγονός που έχει την τάση να μεγαλώνει τις απαιτήσεις των εργατών και να κάνει πιο ενεργητικό τον αγώνα τους, κάθε φορά που μπορούμε να δούμε αυτό που έχουμε κερδίσει ως νίκη εναντίον του εχθρού και όχι ως παραχώρηση για την οποία θα έπρεπε να του δείξουμε ευγνωμοσύνη, κάθε φορά που διατρανώνουμε τη θέλησή μας να αποσπάσουμε με τη βία από τους ιδιοκτήτες τα δικαιώματα που εκείνοι έχουν σφετεριστεί από τους εργαζόμενους με την προστασία της κυβέρνησης.

Από τη στιγμή που θα εξαφανιστεί το δικαίωμα της πυγμής από την ανθρωπινή κοινωνία και τα μέσα παραγωγής θα τεθούν στη διάθεση εκείνων που θέλουν να παράγουν, τα υπόλοιπα θα τα φέρει μόνη της η ειρηνική εξέλιξη.

Ούτε τότε δεν θα έχει πραγματωθεί η αναρχία, ή μάλλον θα έχει πραγματωθεί μόνο για όσους τη θέλουν και μόνο για τα πράγματα όπου δεν θα είναι απαραίτητη η βοήθεια των μη αναρχικών. Η αναρχία θα επεκτείνεται έτσι, θα κερδίζει σιγά-σιγά τους ανθρώπους και τα πράγματα μέχρι που θα αγκαλιάσει όλους τους ανθρώπους και όλες τις εκδηλώσεις της ζωής.

Από τη στιγμή που θα εξαφανιστεί η κυβέρνηση και μαζί της όλοι οι ενοχλητικοί θεσμοί που αυτή προστατεύει, από τη στιγμή που θα έχουν κατακτηθεί όλοι τόσο την ελευθερία τους όσο και το δικαίωμα στα εργαλεία της δουλειάς που χωρίς αυτό η ελευθερία είναι ψέμα, δεν έχουμε σκοπό να καταστρέψουμε όλα τα πράγματα, αλλά μόνο εκείνα που μπορούμε να τα αντικαταστήσουμε με άλλα. Ένα παράδειγμα: υπάρχει μια ταχυδρομική υπηρεσία, έχουμε χίλια δύο παράπονα από αυτήν, αλλά από τη στιγμή που την χρησιμοποιούμε για να στέλνουμε ή να λαβαίνουμε τα γράμματά μας ως την ανεχτούμε όπως είναι όσο δεν θα μπορούμε να την κάνουμε καλύτερη. Υπάρχουν σχολεία άθλια, είναι αλήθεια, αλλά δεν θα θέλαμε να μείνουν τα παιδιά μας χωρίς να μάθουν ανάγνωση και γραφή, περιμένοντας να οργανώσουμε σχολεία πρότυπα για όλους.

Βλέπουμε από τα παραπάνω ότι για να εγκαθιδρυθεί η αναρχία, δεν αρκεί να έχουμε την υλική δύναμη για να κάνουμε την επανάσταση, θα πρέπει οι εργαζόμενοι, οι συνεταιρισμένοι στους διάφορους κλάδους της παραγωγής, να έχουν τη δυνατότητα να εξασφαλίζουν μονάχοι τους την απρόσκοπτη λειτουργία της κοινωνικής ζωής χωρίς τη βοήθεια των καπιταλιστών και της κυβέρνησης.

Μπορούμε με τον ίδιο τρόπο να διαπιστώσουμε ότι οι αναρχικές ιδέες, όχι μόνο δεν έρχονται σε αντίφαση με τους νόμους της εξέλιξης που έχει επαληθεύσει η επιστήμη -όπως υποστηρίζουν οι υποστηρικτές του επιστημονικού σοσιαλισμού- αλλά, απεναντίας, είναι ιδέες που ταιριάζουν τέλεια με αυτούς τους νόμους: το πειραματικό σύστημα έχει απλώς μεταφερθεί από το πεδίο των ερευνών στο πεδίο των κοινωνικών επιτευγμάτων.

Ερρίκο Μαλατέστα

www.chekov.org/anarcho/newswire

ΤΑ “ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ” ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

Ο όρος “εργατικό ατύχημα” αποτελεί την πλήρη συγκάλυψη από τη μεριά των αφεντικών, μιας δολοφονίας που οι ίδιοι διέπραξαν...

9/5/07. Ο 27χρονος Χαράλαμπος Χατζησιδέρης, χειριστής τσάπας, έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια έργων χάραξης δρόμου στα Χανιά, όταν το μηχανήμα που χειριζόταν παρασύρθηκε σε γκρεμό 200 μέτρων ύστερα από υποχώρηση του εδάφους.

10/5. Ο 41χρονος Δημήτρης Καρασούλης, εργάτης στο εργοτάξιο της Εγνατίας Οδού στα Γιάννενα, έχασε τη ζωή του από ηλεκτροπληξία, όταν ο γερανός που χειριζόταν ακούμπησε σε καλώδια της ΔΕΗ.

14/5. Ένας ναυτεργάτης από την Ινδονησία έχασε τη ζωή του, ενώ ένας συνάδελφός του τραυματίστηκε σε εργατικό “ατύχημα” στο λιμάνι της Μυκόνου, όταν χτυπήθηκαν από τον κάβο που κρατούσε δεμένο το κρουαζιερόπλοιο “Orient Queen”, ιδιοκτησίας του εφοπλιστή Λοΐζου, στον οποίο ανήκε το Sea Diamond που βυθίστηκε στη Σαντορίνη.

15/5. Σε εργατικό “ατύχημα” στη μονάδα του ΑΗΣ της ΔΕΗ στην Κοζάνη έχασε τη ζωή του ο 42χρονος εργάτης Μόρφης Μορφίδης. Την ώρα που βρισκόταν στη βάση του σιλό για να καθαρίσει την τέφρα από τα τοιχώματα, η υγραυγμένη τέφρα έπεσε πάνω του, με αποτέλεσμα να πάθει ασφυξία.

30/5. Ο 26χρονος εργάτης Ροϊκάν Μάσι από τη Ρουμανία πέθανε ακαριαία πέφτοντας από τον 5ο όροφο κτηρίου ξενοδοχειακής μονάδας στο Φαληράκι της Ρόδου. Ο 17χρονος συνάδελφός του Ίντριτζ Έντουαρντ από την Αλβανία πέθανε πέντε μέρες αργότερα στο νοσοκομείο, όπου μετά το “ατύχημα” νοσηλεύονταν σε κώμα.

12/6. Ο 22χρονος ηλεκτρολόγος Ανδρέας Δημητρόπουλος πέθανε από ηλεκτροπληξία, την ώρα που τοποθετούσε ανεμιστήρα σε κατάσταση με αλουμίνια στην Πάτρα.

13/6. Ένας 24χρονος εργάτης από την Αλβανία βρήκε φρικτό θάνατο όταν καταπλακώθηκε από μάρμαρα σε επιχείρηση επεξεργασίας μαρμάρων στο Ηράκλειο Κρήτης.

18/6. Ο 50χρονος εργάτης Αντώνης Μουστακλής, οδηγός στην επιχείρηση σκυροδέματος “Κόκκινος ΑΒΕΕ” στα Γρεβενά, έπεσε νεκρός όταν παρασύρθηκε από φορτηγό στο χώρο του εργοταξίου.

19/6. Άλλος ένας εργάτης έχασε τη ζωή του στο ορυχείο της ΔΕΗ στο Νότιο Πεδίο Κοζάνης. Ο 50χρονος εργοδηγός Αθ. Κωτούλας έπεσε με το αυτοκίνητο της δουλειάς από ύψος 20 μέτρων, απ' όπου ανασύρθηκε νεκρός.

28/6. Ένας 50χρονος εργάτης από τη Ρουμανία κάρηκε ζωντανός όταν ξέσπασε φωτιά σε αποθήκη αγροτικών προϊόντων στο Μοσχάτο, όπου εργαζόταν.

3/7. Άλλος ένας εργάτης έπεσε νεκρός στα ορυχεία της ΔΕΗ. Ο 27χρονος Κρόσι Φετίμ από την Αλβανία, οδηγός στα ορυχεία του λεκανοπεδίου, ανασύρθηκε νεκρός όταν το φορτηγό που οδηγούσε παρέκλινε από την πορεία του και ανατράπηκε.

6/7. Τη ζωή του έχασε ένας ακόμη οικοδόμος την ώρα του μεροκάματου. Το θανατηφόρο εργατικό “ατύχημα” σημειώθηκε στην περιοχή Τρία Πεύκα στο Ηράκλειο με θύμα τον Κώστα Κριθινάκη ο οποίος εργαζόταν σε υπό κατασκευή κεραμοσκεπή διώροφου κτιρίου όταν έπεσε από ύψος 9 μέτρων, με αποτέλεσμα το θανάσιμο τραυματισμό του στο κεφάλι. Ο 59χρονος οικοδόμος, παρά το γεγονός ότι είχε συνταξιοδοτηθεί, συνέχιζε να κάνει μεροκάματα για να τα βγάλει πέρα. Στο χώρο πήγε η Επιθεώρηση Εργασίας και σε έλεγχο που έγινε διαπιστώθηκε ότι δεν είχε ληφθεί κανένα μέτρο ασφαλείας.

μέσω του παραδειγματισμού. Και σε αυτή τη διαδικασία, δεν είναι απλά οι εκάστοτε πρακτικές αυτές που βρίσκονται στο στόχαστρο, όπως θέλει να διατυμπανίζει το κράτος που επιβάλλει ορισμούς για το τι είναι "νόμιμο" και τι "παράνομο", τι είναι "αποδεκτό" στα πλαίσια της "δημοκρατικής διαμαρτυρίας" και τι είναι "εγκληματικό", αλλά συνολικά ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, σε όλες τις πτυχές και τις εκφράσεις του. Η ομηρία αγωνιστών αποτελεί λοιπόν για το κράτος πεδίο πάνω στο οποίο δοκιμάζει το βάθεμα της κατασταλτικής και ιδεολογικής του επίθεσης, με την κατασκευή σεναρίων και εικόνων που εξυπηρετούν την απαξίωση και διαστρέβλωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων για τον εγκλωβισμό και την οπισθοχώρησή τους.

- Για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης στην Εθνική τράπεζα τον Γενάρη του 2006 κρατείται προφυλακισμένος και θα δικαστεί στις 6 Ιούλη ο αναρχικός **Γιάννης Δημητράκης**, ενώ δίδονται οι αγωνιστές Σίμος Σείσιδης, Μάριος Σείσιδης και Γρηγόρης Τσιρώνης. Η υπέρβαση των ορίων της καθεστωτικής νομιμότητας, η άρνηση των καθιερωμένων ταξικών σχέσεων και ρόλων που επιβάλλουν τη μισωτή σκλαβιά ως αναπόδραστη πραγματικότητα και την ιδιοκτησία ως υπέρτατη αξία, η συμπλοκή με τους φρουρούς της τάξης και της ασφάλειας των αφεντικών, η αξιοπρεπής και αγωνιστική στάση του Γ. Δημητράκη και, βέβαια, το γεγονός ότι είναι αναρχικός προκάλεσαν την "αγανάκτηση" των λακέδων της εξουσίας οι οποίοι επιχείρησαν να τον απαξιώσουν, στοχοποίησαν συντρόφους και ενέτειναν την προσπάθεια εγκληματοποίησης των αναρχικών. Στα τηλεπαράθυρα στήθηκε ένα σκηνικό τρόμου από την πρώτη στιγμή μετά το σοβαρό τραυματισμό του Γ. Δημητράκη από σφαίρες αστυνομικού και τη σύλληψή του, κατά την οποία, ενώ ήταν αιμόφυρτος στο έδαφος οι διώκτες του τον έδεσαν με χειροπέδες και τον προπηλάκιζαν. Ενώ στη συνέχεια, τον "επισκέφθηκε" στο νοσοκομείο όπου κρατούταν, ο εισαγγελέας Διώτης ο οποίος, όπως καταγγέλλθηκε αργότερα από τον ίδιο τον Γ. Δημητράκη, απειλούσε με επανάληψη των βασανιστηρίων που είχαν προηγηθεί στον Ευαγγελισμό σε βάρος του Σάββα Ξηρού. Η απόδοση βαρύτατων κατηγοριών τόσο για την απαλλοτρίωση στην Εθνική Τράπεζα όσο και για άλλες 6(!) υποθέσεις, με μοναδικά στοιχεία τα ευφάνταστα τρομοσενάρια της ΓΑΔΑ αποσκοπεί σε εξοντωτική καταδίκη του Γ. Δημητράκη και στο να επιβάλει μια απόλυτη ομηρία στους 3 ακόμα διωκόμενους. Ταυτόχρονα λειτουργεί ως ένα σαφές μήνυμα τρομοκράτησης της κοινωνίας για τη διαφύλαξη των προνομίων των λίγων κυρίαρχων -προνομίων που αποκτήθηκαν με στυγνή εκμετάλλευση- και αποτελεί μια ακόμα υπόθεση μέσα από την οποία επιχειρείται η νομιμοποίηση των κατασταλτικών μεθοδεύσεων σε βάρος όσων αρνούνται να υποταχθούν στην ηγεμονία του κράτους και των αφεντικών.

- Η πολύμηνη προφυλάκιση του αγωνιστή **Νίκου Κουνταρδά**, ο οποίος κατηγορείται για "απόπειρα ανθρωποκτονίας" (!) για τον ξυλοδαρμό του -τότε- προέδρου της ΓΣΕΕ Χρ. Πολυζωγόπουλου μετά από διαδήλωση αλληλεγγύης τον Γενάρη του 2006, και ενώ ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες που του αποδίδονται, είναι και ένα μήνυμα εκφοβισμού απέναντι σε όσους σηκώνουν κεφάλι στα αφεντικά και στους λακέδες τους. Τα αφεντικά άλλωστε έσπευσαν να "δηλώσουν τον αποτροπισσμό τους", αναγνωρίζοντας την κοινή μοίρα τους με τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες όταν βρίσκονται απέναντι σε οργανισμένους προλετάριους, εργαζόμενους ή άνεργους. Η ΓΣΕΕ απαίτησε την παραδειγματική τιμωρία του Ν. Κουνταρδά και επιχείρησε να παρουσιάσει έναν αγωνιστή νεολαίο ως "παρακρατικό τραμπούκο". Ενώ ευρύτερα στους κατασταλτικούς σχεδιασμούς η υπόθεση αυτή αποτελεί συνεχές σημείο αναφοράς, μέσα από την συνεχή ανανέωση σεναρίων συκοφάντησης του Ν. Κουνταρδά, με στόχο την απαξίωση, αποπολιτικοποίηση και εγκληματοποίηση του αναρχικού αγώνα. Για την ίδια υπόθεση, εξακολουθεί επίσης να κρατείται, στο Ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού, ο Στ. Μαλινδρέτος.

- Κατά τη διάρκεια των πολύμηνων κινητοποιήσεων ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση αναδείχθηκαν οι δυνατότητες ριζοσπαστικοποίησης αυτού του αγώνα αλλά και απώριψης των ρεφορμιστικών στεγανών μέσα από την συμμετοχή στις διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων, όχι μόνο φοιτητών αλλά και άλλων νεολαίων, εργαζόμενων και ανέργων, ανάμεσά τους και πολλών αναρχικών που βρέθηκαν εκεί αλληλέγγυοι με τον αγώνα αυτό και επιλέγοντας να αντισταθούν στην επίθεση του κράτους και των αφεντικών σε ένα ακόμα μέτωπο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Την κοινωνική και αδιαμεσολάβητη δράση η οποία διέυρνε το πλαίσιο των κινητοποιήσεων και έθετε το ζήτημα της ευρύτερης ρήξης με τον

κόσμο της εκμετάλλευσης και της υποταγής ήταν που θέλησε να χτυπήσει το κράτος, τόσο ιδεολογικά όσο και κατασταλτικά, μέσα από την εκστρατεία συκοφάντησης, τις εκατοντάδες συλλήψεις διαδηλωτών και τις φυλακίσεις αγωνιστών.

Σε αυτά τα πλαίσια εντάσσεται η σύλληψη, στις 20 Φλεβάρη, του γερμανού εργάτη **Timo Behrendt** μετά από συγκρούσεις με τα ΜΑΤ κατά τη διάρκεια συναυλίας που είχαν διοργανώσει φοιτητικές καταλήψεις στα Πανεπιστήμια της Θεσσαλονίκης. Ο Behrendt, ο οποίος βρέθηκε ως αλληλέγγυος στην συναυλία, ξυλοκοπείται και συλλαμβάνεται από την αστυνομία. Του αποδίδονται βαρύτατες κατηγορίες τις οποίες αρνείται. Οδηγείται αρχικά στις φυλακές Κομοτηνής και μετά την εξέγερση των κρατούμενων εκεί μεταφέρεται στις φυλακές Διαβατών.

Στις 8 Μάρτη, κατά τη διάρκεια του συλλαλητηρίου όπου συμμετείχαν 40.000 άνθρωποι ξεσπούν μπροστά στο σύμβολο της ολοκληρωτικής δημοκρατίας, τη Βουλή, ανεξέλεγκτες συγκρούσεις ανάμεσα σε αναρχικούς και νεολαίους από τη μία μεριά, και τις δυνάμεις καταστολής από την άλλη. Οι ένστολοι φονιάδες κάνουν γενικευμένη χρήση δακρυγόνων, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν δεκάδες διαδηλωτές. Σε 61 από αυτούς, και μέσα στο κλίμα τρομοϋστερίας που είχαν καλλιεργήσει τα ΜΜΕ, αποδίδονται κατηγορίες που σε 9 από αυτούς είναι κακουρηματικού χαρακτήρα. Οι οχτώ αφήνονται ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους, ενώ ο αναρχικός **Βασίλης Στεργίου**, με κατασκευασμένο κατηγορητήριο, προφυλακίζεται με μοναδικό "αποδεικτικό στοιχείο" την κοινωνική και πολιτική του ταυτότητα ως εργάτη και αναρχικού (γνωστού στις αρχές από τη συμμετοχή του στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '95).

Την περίοδο που ακολούθησε με το τέλος των φοιτητικών κινητοποιήσεων ξεσπά η εξέγερση στις φυλακές και πραγματοποιούνται κινήσεις αλληλεγγύης. Η φρίκη του εγκλεισμού και οι άθλιες συνθήκες κράτησης, οι βασανισμοί και οι δολοφονίες κρατουμένων αποτέλεσαν την αιτία αυτής της εξέγερσης που ξέσπασε μετά τον ξυλοδαρμό του Γ. Δημητράκη στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Μαλανδρινού. Οι κρατούμενοι στο Μαλανδρίνο, την Κομοτηνή, τον Κορυδαλλό, την Άμφισσα κ.α. φώτισαν με τις φλόγες της εξέγερσής τους την βαρβαρότητα των ελληνικών φυλακών που τους σημάδεψε αλλά δεν κατάφερε να τους υποτάξει.

Την ίδια περίοδο, που χαρακτηρίζεται από τη λήξη των μαζικών κινητοποιήσεων, το κράτος, μέσω των ΜΜΕ, εντείνει τη προπαγάνδα του εναντίον των αναρχικών, όπως με τη ρητορική περί "ημιτρομοκρατών" προκειμένου να αντλήσει συναίνεση στους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του.

- Μέσα σε αυτό το κλίμα συλλαμβάνονται στις 5 Ιούνη '07 οι αναρχικοί **Μάριος Τσουραπάς** και **Χρυσόστομος Κοντορεβιθάκης**, καθώς και η φοιτήτρια της ΑΣΟΕΕ, Σ.Δ., για απόπειρα εμπρησμού αυτοκινήτου της δημοτικής αστυνομίας στο Π. Φάληρο. Κατά τη σύλληψή τους και μέσα στην Ασφάλεια ξυλοκοποούνται άγρια και στη συνέχεια προφυλακίζονται. Ο Μάριος Τσ. και ο Χρυσόστομος Κ., κρατούμενοι σήμερα στις φυλακές Κορυδαλλού και Ανηλίκων Αυλώνα αντίστοιχα, αναλαμβάνουν την ευθύνη για την απόπειρα εμπρησμού, και η Σ.Δ. αρνείται την οποιαδήποτε συμμετοχή της. Η κοπέλα, έχοντας υποστεί νευρικό κλονισμό από τον σωματικό και ψυχολογικό βασανισμό της στη ΓΑΔΑ, εξακολουθεί να νοσηλεύεται φρουρούμενη στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού.

Απέναντι στην ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση της δημοκρατίας, η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές δεν μπορεί παρά να είναι αναφαίρετη συνιστώσα του ευρύτερου αγώνα ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, καθώς λειτουργεί ως σημείο καμπής, δηλωτικό των κοινωνικών-ταξικών συσχετισμών, και ως σημείο αναφοράς για όσους αντιστέκονται στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Ταυτόχρονα, ο αγώνας για την απελευθέρωση των φυλακισμένων αγωνιστών προσφέρει τη δυνατότητα για την ευρύτερη διάχυση της ριζοσπαστικής κριτικής και της απελευθερωτικής δράσης, όταν αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων και λειτουργεί ως αφετηρία για την ανάπτυξη της συλλογικοποίησης και της αυτοοργάνωσης σε κάθε μέτωπο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Όταν δηλαδή κινείται ανταγωνιστικά με τους μηχανισμούς της διαμεσολάβησης και ενσωμάτωσης, στην κατεύθυνση της συνολικής ανατροπής του κόσμου του κράτους και των αφεντικών.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ

αναρχική συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς"
20 Ιούνη 2007

Αναρχικό Δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ no 47, Ιούλης 2007, σελ. 9

... Δεν έχει περάσει ούτε χρόνος απ' όταν αναφερόμασταν στον κίνδυνο καταστροφής της Πάρνηθας, η οποία αν και θεωρείται από δεκαετίες προστατευόμενος φυσικός δρυμός, οι ψηλότερες κορφές της σιγματίζονται από τις στρατιωτικές βάσεις, το πάρκο των κεραίων, τα καταφύγια-τουριστικές επιχειρήσεις και το διαβόητο Ξενοδοχείο-Καζίνο Μον Παρνές που χτίστηκε από τον ΕΟΤ το 1958 στην κορφή Μαυροβούνι και το οποίο περνώντας το 2002 στην κοινοπραξία της Hyatt (και από το 2006 στη BC Partners) συνιστά την αιχμή του δόρατος για την περιβαλλοντική καταστροφή του βουνού σε μια ευρύτατη περιοχή όπου προβλέπεται να γίνουν εκτεταμένες κατασκευαστικές παρεμβάσεις. "Πολύ κοντά στην Αθήνα υψώνεται το κατάφυτο ορεινό συγκρότημα της Πάρνηθας που, απροστάτευτο απέναντι στους σχεδιασμούς των κρατιστών και τη βουλμία των καπιταλιστών, περιμένει την καταστροφή του" (...) "Με τη φόρα που έχουν πάρει οι καπιταλιστές, αν δεν ανατραπεί η απάθεια και η αδιαφορία απέναντι στους σχεδιασμούς τους, η Πάρνηθα θα έχει την τύχη που είχαν και τα άλλα βουνά της Αττικής που υπέστησαν και εξακολουθούν να υφίστανται πλήθος ανεπανόρθωτων καταστροφών". (Αναρχικό Δελτίο, no 41, Οκτώβρης 2006)

Γι αυτό άλλωστε είχε γίνει στην Πάρνηθα πορεία εκατοντάδων φίλων του βουνού ενάντια στην παραχώρηση 3.100 στρεμμάτων ελατοδάσους στην καρδιά του Δρυμού για να δημιουργηθούν εγκαταστάσεις όπως ξενώνες, εστιατόρια, εμπορικά κέντρα με αποτέλεσμα μεγάλη οικολογική καταστροφή. ("Ελευθεροτυπία" 4/3/2002)

Μια ακόμα όμως, απείρως μεγαλύτερη καταστροφή, ένα πραγματικό ολοκαύτωμα, περίμενε την Πάρνηθα πριν από εκείνη που της επιφύλασσαν τα αναπτυξιακά σχέδια της εταιρείας Ελληνικά Τουριστικά Ακίνητα και της BC Partners. Μια φωτιά που εκδηλώθηκε από σπινθηρισμούς σε πυλώνα υψηλής τάσης της ΔΕΗ στο χωριό Στεφάνη στα Δερβενοχώρια, εξαιτίας της υπερφόρτωσης του δικτύου, αποτέλεσε την εναρκτήρια σπύθα μια πύρινης λαίλαπας που κατέκαψε την Πάρνηθα. Η εγκληματική ολιγωρία στην έγκαιρη αντιμετώπιση της φωτιάς στη Στεφάνη για να αποφευχθεί ένα black out στην Αθήνα, της επέτρεψε τελικά να ανέβει ανεμπτόδια στο βουνό και να γιγαντωθεί καταπίνοντας τα δάση. Περισσότερα από 25.000 στρέμματα δάσους από τα 38.000 στρεμ. του πυρήνα του Δρυμού κήκαν καθώς και άλλες τόσες χιλιάδες στρέμματα από την ευρύτερη ζώνη του.

Αν και δεν ήταν η πρώτη φορά που η πυρκαγιά έπληξε την Πάρνηθα, αν και ήταν αναμενόμενη από χρόνια αφού όλα τα ορεινά δάση τριγύρω έχουν καεί, δεν υπήρχε η παραμικρή ετοιμότητα και προετοιμασία, η στοιχειώδης οργάνωση και συντονισμός για να αποφευχθεί το χειρότερο και να σωθεί ο φυσικός δρυμός.

Το δάσος της Πάρνηθας με την πλούσια άγρια ζωή που φιλοξenoύσε χάθηκε, έγινε ένα τεράστιο σύννεφο καπνού και στάχτης που σκέπασε την Αθήνα δίνοντας στην ατμόσφαιρα ένα ζοφερό και απόκοσμο φως αποκάλυψης. Εκατομμύρια κατοίκων της μεγαλούπολης παρακολουθούσαν τον όλεθρο παθητικοί, μοιραίοι κι άξιοι της τύχης τους, ενώ ο υπουργός Δημόσιας Τάξης θριαμβολογούσε θρασυάτα για τη σωτηρία από την καταστροφή ...του Καζίνο!

Σε τελική ανάλυση, η πρωτοφανής οικολογική καταστροφή στην Πάρνηθα δεν είναι αποτέλεσμα απλώς της βλακείας και της ανικανότητας των υπεύθυνων, αλλά αποτέλεσμα του πολέμου που έχει εξαπολύσει η Εξουσία ενάντια στον άνθρωπο και τη φύση. Πρόκειται για μια καταστροφή με ανυπολόγιστες κοινωνικές και πολιτιστικές διαστάσεις, ενώ οι πρώτες περιβαλλοντικές επιπτώσεις θα γίνουν αμέσως αντιληπτές στα επόμενα χρόνια με δραματική αύξηση της θερμοκρασίας, ξηρασίες αλλά και πλημμύρες στο λεκανοπέδιο.

Το αρχέγονο ελατόδασος της Πάρνηθας δεν θα ξαναυπάρξει ούτε σε 100 χρόνια και μόνο στα όνειρα και στις αναμνήσεις όλων όσοι το γνώρισαν και το αγαπήσαμε θα υπάρχει ζωντανό σαν αυτό που υπήρξε κάποτε. Ένας απαράμιλλης ομορφιάς ορεινός παράδεισος, ένα σχολείο της φύσης που μας πρόσφερε απειράριθμες στιγμές χαράς, στοχασμού, παιχνιδιού, περιπέτειας και συγκίνησης, ο οποίος σε μια εφιαλτική νύχτα έγινε κρανίου τόπος.

Όσο για το ποιος είναι υπεύθυνος για αυτό το έγκλημα, σε αυτή όπως και σε κάθε ανάλογη περίπτωση, δεν είναι άλλος από το όλο σύστημα της κρατικής και καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας, όπου τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιτίθενται στην ανθρωπότητα και το φυσικό περιβάλλον καταστρέφοντας και λεηλατώντας, αποσκοπώντας τυφλά στην μεγιστοποίηση της κερδοσκοπίας και τη διασφάλιση του κοινωνικού ελέγχου. Και είμαστε τόσο συνένοχοι για αυτή την καταστροφή και τη λεηλασία που αφήνει πίσω της

στην κοινωνία και τη φύση καμένη γη, κυριολεκτικά και μεταφορικά, όσο παραμένουμε απέναντί τους αδρανείς, αδιάφοροι κι υποταγμένοι.

ORA NIHIL
30/6/07

Συγκρούσεις στην Christiania

Για την επέμβαση του λιβανέζικου στρατού στα στρατόπεδα των Παλαιστίνιων προσφύγων

"Να είσαι Παλαιστίνιος στο Λίβανο σημαίνει να σου έχουν ευχθεί χίλιους θανάτους και εκατομμύρια φορές να σε έχουν κυνηγήσει".

Τα παραπάνω λόγια ανήκουν σε έναν Παλαιστίνιο πρόσφυγα στο Λίβανο, που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τον προσφυγικό καταυλισμό Ναχρ αλ- Μπάρεντ μετά την επίθεση του λιβανέζικου στρατού, και αποτυπώνουν την κατάσταση την οποία βιώνουν όλοι οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Από τις 20 Μάη το Ναχρ αλ-Μπάρεντ, κοντά στην πόλη της Τρίπολης, έχει περικυκλωθεί από δυνάμεις του λιβανέζικου στρατού -τις οποίες βοηθούν με στρατιωτικό υλικό οι Η.Π.Α και πολιτοφύλακες του Χαρίρι, δισεκατομμυριούχου γιου του δολοφονημένου πρωθυπουργού του Λιβάνου- που βομβαρδίζουν με οβίδες τον καταυλισμό και σταδιακά εισχωρούν όλο και περισσότερο μέσα σε αυτόν καταλαμβάνοντας διάφορα σημεία στην προσπάθειά τους να εξοντώσουν τους παλαιστίνιους μαχητές της ισλαμικής ομάδας Φατάχ αλ Ισλάμ που έχουν οχυρωθεί εκεί. Από την αρχή των εχθροπραξιών έχουν αποχωρήσει από τον καταυλισμό 35.000 πρόσφυγες (οι περισσότεροι έχουν μεταφερθεί στον καταυλισμό αλ-Μπεντάουι), πρόσφυγες για δεύτερη φορά, και υπολογίζεται ότι παραμένουν στο Ναχρ αλ- Μπάρεντ περίπου 5.000-6.000 κάτω από εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες λόγω της έλλειψης τροφής, νερού και φαρμάκων. Πολλοί από τους παραμένοντες δηλώνουν πως δεν φεύγουν γιατί πολύ απλά δεν έχουν πια πουθενά αλλού να πάνε αφού εκεί είναι τα σπίτια τους, ενώ αρκετοί πρόσφυγες που αποχώρησαν ετοιμάζονται πλέον να επιστρέψουν στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ. Αν και είναι δύσκολο να ειπωθεί με ακρίβεια, αφού απαγορεύεται σε οποιονδήποτε, είτε δημοσιογράφο είτε μέλη ανθρωπιστικών οργανώσεων, να πλησιάσει στο Ναχρ αλ-Μπάρεντ, από τις καθημερινές συγκρούσεις του στρατού με τους παλαιστίνιους μαχητές υπάρχουν περισσότεροι από 100 νεκροί (70 στρατιώτες και 60 μαχητές περίπου) και αδιευκρίνιστος αριθμός νεκρών και τραυματισμένων αμάχων. Ενώ από τις 4 Ιούνη ξέσπασαν συγκρούσεις και σε ένα ακόμη παλαιστινιακό στρατόπεδο στην Αιν αλ-Χίλουα κοντά στην πόλη της Τύρου ανάμεσα στον στρατό του Λιβάνου και μαχητές της σουνιτικής οργάνωσης Τζουνγκ αλ-Σαμ με εκατέρωθεν ατρώλειες.

Στο Λίβανο υπάρχουν 12 επίσημοι και 4 ανεπίσημοι προσφυγικοί καταυλισμοί -στην πραγματικότητα πρόκειται για συνοικισμούς στο μέγεθος κωμοπόλεων- στους οποίους διαμένουν συνολικά 400.000 Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Οι καταυλισμοί δημιουργήθηκαν το 1967 μετά τον πόλεμο των έξι ημερών όταν το κράτος του Ισραήλ κατέλαβε τη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ, τη Λωρίδα της Γάζας και τη χερσόνησο του Σινά καθώς και τα υψίπεδα του Γκολάν (από τη Συρία) και εκδιώξε χιλιάδες Παλαιστίνιους από τα σπίτια τους. Να σημειώσουμε ότι εκτός από το Σινά που επεστράφη στην Αίγυπτο τα υπόλοιπα εδάφη τελούν ακόμη υπό ισραηλινή κατοχή.

Από τότε και μέχρι σήμερα οι Παλαιστίνιοι υπόκεινται σε ένα ειδικό καθεστώς μεταχείρισης που χαρακτηρίζεται από διακρίσεις και αποκλεισμούς. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της απαγόρευσης εξάσκησης από τους πρόσφυγες 75 (!) περίπου επαγγελμάτων, ένα μέτρο που πρόσφατα άλλαξε και όχι για όλα τα επαγγέλματα. Επίσης με απόφαση της κυβέρνησης του Λιβάνου το Μάρτη του 2001 αφαιρέθηκε από τους Παλαιστίνιους το δικαίωμα απόκτησης ακίνητης περιουσίας, ενώ τους απαγορεύτηκε να συστήνουν συνδικάτα ή να συμμετέχουν σε αυτά. Μπορούν μόνο να ιδρύουν κοινωνικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα με τον όρο το 75% των μελών να είναι λιβανέζοι πολίτες. Οι Παλαιστίνιοι, εξάλλου, δεν δικαιούνται δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και μπορούν να νοσηλευτούν μόνο από τον Ερυθρό Σταυρό ή σε ιδιωτικές κλινικές. Κι αν κάτι τους επιτρέπεται είναι να δουλεύουν στις οικοδομές, στα χωράφια και ως μικροπωλητές, ανασφάλιστοι. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η βασική απασχόληση των προσφύγων, η αλιεία, έχει πληγεί σοβαρά μετά τον πόλεμο του περασμένου καλοκαιριού όταν το Ισραήλ βομβάρδισε εγκαταστάσεις καυσίμων στο Λίβανο με αποτέλεσμα να προκαλέσει μεγάλη θαλάσσια ρύπανση.

Ο αποκλεισμός από κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής, η φτώχεια, η πείνα, η εκμετάλλευση, η γκετοποίηση και η καταπίεση, η επιθυμία τους για επιστροφή στην Παλαιστίνη είναι οι αιτίες που οι παλαιστινιακοί προσφυγικοί καταυλισμοί αποτελούν ένα καζάνι που βράζει. Οι χιλιάδες των προσφύγων, εκδιωγμένοι από την Παλαιστίνη, έχουν στοιβαχθεί στα στρατόπεδα και έχουν εγκαταλειφθεί στην τύχη τους. Καθώς το Ισραήλ αρνείται οποιαδήποτε συζήτηση για επιστροφή των προσφύγων και το λιβανέζικο κράτος τους αντιμετωπίζει ως "ξένο σώμα" και πρόβλημα στην επικράτειά του, οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν παρά να διεκδικήσουν με κάθε μέσο τη ζωή και την αξιοπρέπεια τους. Η ένοπλη σύρραξη στο Ναχρ αλ- Μπάρεντ και στην Αιν αλ- Χίλουα (όπου οι παραδοσιακές παλαιστινιακές οργανώσεις της Φατάχ και της Χαμάς έχουν μικρή επιρροή όπως και στους περισσότερους καταυλισμούς) είναι η κορυφή του παγόβουνου, η αφορμή για να εκδηλωθεί μια έκρηξη που χρόνια υποβόσκει στο Λίβανο. Από τη μία υπάρχει η βούληση του λιβανέζικου κράτους να ελέγξει τους καταυλισμούς- βλέποντας τους εκεί πληθυσμούς ως εν δυνάμει "εσωτερικό εχθρό", να διασώσει το γόητρο και την επιχειρησιακή δυνατότητα του στρατού του που απουσίασε από τον πόλεμο με το Ισραήλ, αλλά και να συσπειρώσει την κοινωνία γύρω από έναν υποτιθέμενο "τρομοκρατικό κίνδυνο" που αντιπροσωπεύουν οι πρόσφυγες, και από την άλλη, η έκρηξη που γεννούν οι κοινωνικοί αποκλεισμοί και η συσσωρευμένη και σκληρή καταπίεση που υφίστανται οι Παλαιστίνιοι ως ένα από τα χαμηλότερα ταξικά στρώματα μέσα στη λιβανέζικη κοινωνία.

Grs 15/6/07

Μετά την βίαιη εκκένωση της 24χρονης κατάληψης του Ungdomshuset και την καταστολή του ξεσηκωμού των καταληψιών και των αλληλέγγυων που δεν έχει κοπάσει μέχρι σήμερα, στο στόχαστρο του Δανικού κράτους και των κατασταλτικών μηχανισμών του βρίσκεται η Κριστιάνια, μια ιδιότυπη, αυτόνομη καταληψιακή κοινότητα με πληθυσμό περίπου 850 κατοίκους και έκταση 34 εκτάρια, η οποία υπάρχει στην Κοπεγχάγη από το 1971. Ένας φίλος από τους καταληψίες του Ungdomshuset μας γράφει σχετικά:

"Η Δευτέρα 14 Μάη 2007 ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα μέρα στην ιστορία της Κριστιάνια, στην Κοπεγχάγη της Δανίας. Εκείνη τη μέρα η αστυνομία προσπάθησε να εκκενώσει ένα σπίτι που ονομάζεται "Cigarkassen" και βρίσκεται στην περιοχή της Κριστιάνια. Η δικαιολογία ήταν ότι το σπίτι ήταν ακατάλληλο για κατοικία ύστερα από ζημιές που είχε υποστεί από μια φωτιά το 2002, και ότι, σύμφωνα με τους κανονισμούς του δανικού κράτους, ήταν χτισμένο παράνομα. Άλλος ένας λόγος ήταν ότι κάτοικοι της Κριστιάνια είχαν πρόσφατα ξεκινήσει να επισκευάζουν το σπίτι, με σκοπό να γίνει κατοικήσιμο, πράγμα που απαγορεύεται από τους κανονισμούς που έχει θεσπίσει η κυβέρνηση. Αυτοί οι κανονισμοί ισχύουν τα τελευταία πέντε χρόνια, και έχουν σηματοδοτήσει μια νέα και έντονα επιθετική στάση απέναντι στην Κριστιάνια.

Η επίσημη εξήγηση της κυβέρνησης για αυτή τη στάση βασίζεται στο επιχείρημα ότι εκείνη την εποχή η Κριστιάνια ήταν κέντρο πώλησης χασίς και μαριχουάνας στη Δανία: αυτό ήταν παράνομο και έτσι έπρεπε να σταματήσει. Άλλος λόγος, τον οποίο η κυβέρνηση προσπάθησε να υποβαθμίσει σε σύγκριση με την πώληση παράνομων ναρκωτικών, ήταν το γεγονός ότι η κυβέρνηση ήθελε να επιβάλει την πειθαρχία στην περιοχή μέσα από μια διαδικασία αναμορφωτικών στρατηγικών, έτσι ώστε η Κριστιάνια να ταιριάζει με την κατεστημένη εικόνα της ωραίας βασιλικής πόλης της Κοπεγχάγης.

Ένα άλλο ενδιαφέρον επιχείρημα είναι ότι η περιοχή έχει καταστεί πολύ ελκυστική για την κατασκευαστική βιομηχανία. Τα τελευταία 10 χρόνια, η Κοπεγχάγη γίνεται όλο και πιο δημοφιλής ως τόπος κατοικίας. Η Κριστιάνια φαίνεται πως είναι ένα καλό μέρος για να χτιστεί και έτσι να γίνει στόχος κερδοσκοπικής εκμετάλλευσης ακίνητων.

Σε κάθε περίπτωση, η διαδικασία αναμόρφωσης της Κριστιάνια από την κυβέρνηση σήμαινε ακόμα πιο επιθετικές τακτικές και στρατηγικές της αστυνομίας που συνοψίζονται στον όρο "μηδενική ανοχή". Στην ιστορία της Κριστιάνια πάντα υπήρχαν συγκρούσεις με τις αρχές αλλά τώρα έχουν ενταθεί.

Το αποτέλεσμα ήταν ισχυρή παρουσία αστυνομικών δυνάμεων στην Κριστιάνια και κατά συνέπεια πολυάριθμες συμπλοκές και συγκρούσεις ανάμεσα στην αστυνομία και

τους ανθρώπους που ζουν στην περιοχή. Από τη στιγμή που άρχισε να εφαρμόζεται αυτή η στρατηγική, πάρα πολλοί άνθρωποι έχουν υποστεί εξευτελισμούς, έχουν χτυπηθεί κι έχουν συλληφθεί από την αστυνομία. Νόμοι που δεν εφαρμόζονται στην υπόλοιπη χώρα είναι τώρα για τους ανθρώπους της Κριστιάνια μια σκληρή πραγματικότητα.

Πολλές μορφές αντίστασης έχουν αναπτυχθεί από τότε. Τις περισσότερες φορές κυριαρχεί η ειρηνική, μη-βίαιη νοστορπία πολλών από τους κατοίκους της περιοχής. Από τότε που καταλήφθηκε η Κριστιάνια, το 1971, εμπνεόταν ιστορικά κυρίως από τα κινήματα των Χίππυς της δεκαετίας του '60. Οι άνθρωποι που φέρουν αυτή τη νοστορπία θεώρησαν ότι ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν διαπραγματεύσεις με το υπουργείο άμυνας, στο οποίο ανήκει η περιοχή. (Η Κριστιάνια δημιουργήθηκε με την κατάληψη μιας παλιάς εγκαταλελειμμένης στρατιωτικής βάσης). Αυτές οι διαπραγματεύσεις κατέληξαν στη δημιουργία μιας πολύ ρεφορμιστικής στάσης, πράγμα που σήμαινε ότι η κυβέρνηση κατάφερε να χωρίσει την Κριστιάνια σε δύο διαφορετικά στρατόπεδα: το ένα υπέρ των νέων κανονισμών της κυβέρνησης, οπότε και υπέρ των διαπραγματεύσεων, και το άλλο ενάντια στους νέους κανονισμούς και κατά συνέπεια ενάντια στις διαπραγματεύσεις.

Εν μέσω αυτής της διαφωνίας, η κυβέρνηση κατάφερε να θεσπίσει νέους νόμους σε βάρος της περιοχής, οι οποίοι ανάμεσα σε άλλα απαγορεύουν στην κοινότητα να δέχεται νέους κατοίκους και να κατασκευάζει καινούρια σπίτια, όσο η κατάσταση δεν βρίσκεται υπό τον έλεγχο της κυβέρνησης.

Έτσι οι μπάτσοι ισχυρίζονταν ότι είχαν το δικίο με το μέρος τους, όταν προχώρησαν στην επιχείρηση κατεδάφισης του Cigarkassen στις 14 Μάη. Ωστόσο, κάτοικοι της περιοχής είχαν άλλη άποψη.

Καθώς η αστυνομία επιχειρούσε να κατεδαφίσει το κτίριο, άρχισε να συγκεντρώνεται κόσμος για να εκδηλώσει τη διαμαρτυρία του. Αρχικά οι διαμαρτυρίες ήταν ειρηνικές, αλλά όταν η αστυνομία ξεκίνησε τις συλλήψεις οι συγκεντρωμένοι άρχισαν να αντιδρούν όλο και πιο μαχητικά. Έγινε σαμποτάζ στο φορτηγό που είχε φέρει η αστυνομία για τις εργασίες κατεδάφισης, στήθηκαν οδοφράγματα στην περιοχή, και οι μπάτσοι αντιμετωπίστηκαν με τούβλα, μπουκάλια και μολότοφ. Έτσι η αστυνομία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τα σχέδιά της για το Cigarkassen, και χρειάστηκε να περιοριστεί στο πώς θα επιβάλει τον έλεγχο στην περιοχή. Αλλά και αυτή της η απόπειρα απέτυχε. Οι ταραχές συνεχίζονταν μέχρι αργά το βράδυ, οπότε και οι μπάτσοι εκδιώχθηκαν από την Κριστιάνια και παραιτήθηκαν από κάθε προσπάθεια να επανέλθουν την ίδια νύχτα, αφού πρώτα να είχαν επιχειρήσει με όλες τους τις δυνάμεις, χρησιμοποιώντας τεράστιες ποσότητες δακρυγόνων και χτυπώντας με γκλομπ πολλούς διαδηλωτές.

Όταν οι συγκρούσεις σταμάτησαν, οι κάτοικοι έχτισαν ξανά το Cigarkassen και μάλιστα καλύτερα από πριν!

Τις επόμενες μέρες η αστυνομία είχε, ως συνήθως, ισχυρή παρουσία, όχι όμως συνεχή. Ενώ στις 16 και 18 Μάη 2007 ξέσπασαν νέες συγκρούσεις, κατά τις οποίες ασφαλίτες κυνηγήθηκαν και εκδιώχθηκαν από την περιοχή ενώ εκσφενδονίστηκαν εκ νέου πέτρες και μολότοφ στα δανέζικα ΜΑΤ.

Ογδόντα οκτώ άτομα συνελήφθησαν εκείνη την εβδομάδα και διώκονται με βαριές κατηγορίες.

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο το Cigarkassen εξακολουθεί να υπάρχει ανάμεσα στα υπόλοιπα όμορφα κτίρια της Κριστιάνια!

PR, Κοπεγχάγη, 1η Ιούνη 2007

Η μία, από το δυτικό τομέα της πόλης στη Hamburger Strasse, είχε καλεστεί από συνδικάτα, τη ρεφορμιστική αριστερά και ΜΚΟ, και αριθμούσε γύρω στις 50.000 κόσμο. Από το σιδηροδρομικό σταθμό ξεκίνησε το Αντικαπιταλιστικό Μπλοκ στο οποίο ήταν τάξεις της άκρας αριστεράς και φυσικά αναρχικοί, αυτόνομοι, αντιφασίστες και αντιεξουσιαστές, ένα σύνολο 20.000 διαδηλωτών, με 5.000 να συμμετέχουν στο Μαύρο Μπλοκ, ενώ αντιεξουσιαστές υπήρχαν και σε άλλα μπλοκ της πορείας.

Το Μαύρο Μπλοκ, με παλμό και γερές αλυσίδες, πορεύτηκε προς το λιμάνι έχοντας από απόσταση πλήθος καμερών καθώς και πολυάριθμη δύναμη της αστυνομίας. Κατά τη διάρκεια της πορείας έγιναν επιθέσεις σε δημοσιογράφους, διμοιρίες, σε δύο τράπεζες και ένα περιπολικό, χωρίς να διαλυθεί το μπλοκ και χωρίς απώλειες. Όταν έφτασε η πορεία στο λιμάνι αντίκρισε τεράστιες δυνάμεις αστυνομίας. Οι πρώτες επιθέσεις εναντίον τους με πέτρες αποκρούστηκαν γρήγορα μιας και ήταν ανοργάνωτες, ενώ επέφεραν και τις πρώτες προσαγωγές. Σαράντα λεπτά αργότερα όμως, εκατοντάδες συντρόφων, νεολαϊών και άλλων διαδηλωτών, γύρω στα 2.000 άτομα, επιτέθηκαν με βροχή από πέτρες και άλλα αντικείμενα στην αστυνομία κατά μήκος του παραλιακού δρόμου. Οι συγκρούσεις ήταν σφοδρότατες και μόνο ύστερα από δύο ώρες τα πάνοπλα γερμανικά MAT, με τη βοήθεια αντλιών νερού, κατάφεραν να απωθήσουν τον κόσμο. Ακολούθησαν ανά τακτά διαστήματα εισβολές MAT στο χώρο της συναυλίας, συμπλοκές και προσαγωγές, που ως το βράδυ έφτασαν τις 200.

Τα γεγονότα ξεπέρασαν τα όρια της διαμαρτυρίας στα πλαίσια της νομιμότητας που είχαν τεθεί από τη ρεφορμιστική αριστερά και ανέδειξαν την επικαιρότητα τόσο του δρόμου της κοινωνικής σύγκρουσης, όσο και του Μαύρου Μπλοκ ως μια συνάντηση εξεγερμένων από διαφορετικούς τόπους που ενώνονται στο δρόμο δημιουργώντας τη σπίθα για να εκφραστεί η κοινωνική και ταξική οργή.

Τα γεγονότα πάντως βασίστηκαν στον αυθορμητισμό και όχι τόσο στην οργάνωση, κάτι που φάνηκε και στη συνέχεια. Τις επόμενες 3 μέρες ακολούθησαν πορείες και δράσεις ενάντια στα μεταλλαγμένα, το μιλιταρισμό και το ρατσισμό, που χαρακτηρίστηκαν από τον μικρό, συγκριτικά με τις 2/6, αριθμό κόσμο (από 1.000 έως 7.000 άτομα ανάλογα), τις απαγορεύσεις ορισμένων συγκεκριμένων και πορειών και την έντονη παρουσία της αστυνομίας που έκανε συνεχώς ελέγχους και βιντεοσκοπούσε διαδηλωτές. Εξ'άλλου, μετά τις 2 Ιούνη όπου η αστυνομία απέ-

τυχε να ελέγξει τα γεγονότα, πολιτικοί και δημοσιογράφοι καλούσαν σε σκληρή καταστολή, ενώ η καθεστωτική αριστερά προσέφερε τη συγκατάθεσή της, απαξιώνοντας, με τόνους λάσπης, τους μαχητικούς διαδηλωτές του Μαύρου Μπλοκ, και παρουσιάζοντας το σχέδιο των μπλόκων των επόμενων ημερών ως τη "δική της" απάντηση, σε αντιδιαστολή με τα συγκρουσιακά γεγονότα της 2 Ιούνη.

Ενόψει των μπλόκων στις 6-7 Ιούνη, τα 3 κάμπινγκ όπου διέμεναν 10.000 διαδηλωτές ήταν περικυκλωμένα από την αστυνομία. Η έλλειψη ανοιχτών συνελεύσεων από αναρχικούς, αυτόνομους και αντιεξουσιαστές για την αυτοοργάνωση των δράσεων οδήγησε μεγάλο αριθμό συντρόφων στα ήδη ανακοινωμένα μπλόκα του Block G8, που πραγματοποιήθηκαν τελικά με επιτυχία αφού χιλιάδες κόσμο, διασχίζοντας τεράστια λιβάδια κατάφεραν να διαπεράσουν τις γραμμές της αστυνομίας (που έκανε κάποια χρήση δακρυγόνων και προσαγωγές χωρίς όμως να καταφέρει να αποτρέψει τους αποκλεισμούς) και να φτάσουν στο φράχτη της κόκκινης ζώνης. Έτσι, ενώ τα μπλόκα πέτυχαν, διατήρησαν έναν κατά βάση ειρηνικό και συμβολικό χαρακτήρα, ακόμα και αν σε αυτά συμμετείχαν διαδηλωτές του μαύρου μπλοκ που χωρίς μια αυτόνομη και διακριτή συλλογική παρουσία δεν μπόρεσαν να δώσουν ένα δικό τους πιο επιθετικό στίγμα απέναντι στην κόκκινη ζώνη.

Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις δεν ήταν παρά μια συμπύκνωση τόσων αγώνων απ'όλο τον κόσμο και η έκφρασή τους σε ένα σημείο που οι κυρίαρχοι θέλουν να προβάλουν την υποτιθέμενη παντοδυναμία τους.

Παρά τις όποιες αδυναμίες στην αυτοοργάνωση και δράση του ριζοσπαστικού χώρου, παραμένει γεγονός ότι έγιναν κινήσεις σε αυτή την κατεύθυνση όπως και στην επικοινωνία και την ενημέρωση για τους κατά τόπους αγώνες, ενώ μετά από καιρό υπήρξε τόσο μεγάλη διεθνής κινητοποίηση, με δυναμικά γεγονότα όπως αυτά που ξέσπασαν στις 2 Ιούνη. Ο δρόμος παραμένει ανοιχτός για όσους επιλέγουν τον κοινωνικό αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και την παγκοσμιοποίησή της. Έναν αγώνα που θα είναι αντιεξουσιαστικός και ανατρεπτικός ή δεν θα είναι τίποτα.

ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Σύντροφος που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις ενάντια στη συνόδο του G8 στη Γερμανία.

Αθήνα, 21 Ιούνη 2007

ΠΟΡΕΙΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Πορεία αλληλεγγύης στον αναρχικό κρατούμενο Βασίλη Στεργίου πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 24 Μάη, καλεσμένη από την Αναρχική Παρέμβαση κι άλλες συλλογικότητες και στην οποία συμμετείχαν περίπου 300 άτομα.

Περίπου 1.000 άτομα συμμετείχαν στην πορεία που έγινε στην Αθήνα στις 21 Ιούνη σε αλληλεγγύη με τον Β. Στεργίου και είχε καλεστεί από την Πανελλαδική Επιτροπή για την απελευθέρωση του Β. Στεργίου.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΔΙΑΒΑΤΑ

Την Κυριακή 17-6-07 περίπου 150 σύντροφοι/ισσες από την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και γενικότερα τη Β. Ελλάδα, έπειτα από πορεία στους δρόμους της Θεσσαλονίκης με πούλμαν, αυτοκίνητα και μηχανές -ακολουθούμενοι από κλούβες, περιπολικά ζητάδες και ασφαλίδες- έφτασαν την ώρα του προαυλισμού των κρατούμενων στις φυλακές Διαβατών πραγματοποιώντας συγκέντρωση αλληλεγγύης στον αγωνιστή Timo Behrendt.

Εξω από τη φυλακή ανοίχτηκαν πανό αλληλεγγύης και με τα πρώτα συνθήματα που φωνάχτηκαν οι κρατούμενοι απάντησαν με ένταση χτυπώντας μεταλλικά αντικείμενα ενώ στη συνέχεια φωνάζονταν ταυτόχρονα συνθήματα από τους κρατούμενους και τους αλληλέγγυους όπως «το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά».

Από επικοινωνία με τον Τίμο και τον κρατούμενο Βαγγέλη Πάλλη μαθεύτηκε ότι επικράτησε τέτοιο κλίμα έντασης μέσα στις φυλακές που ανάγκασε τους ανθρωποφύλακες να κλειστούν στα φυλάκια τους.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Τίμο έγινε από αλληλέγγυους/ες μπροστά στην ελληνική πρεσβεία στο Βερολίνο στις 20 Ιούνη.

Στις 3 Ιούλη ανακοινώθηκε η απόφαση αποφυλάκισης του Τίμο με όρο την καταβολή εγγύησης 10.000 ευρώ μέχρι τη δίκη του.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Την Τετάρτη 13 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε συμβολική κατάληψη στο ελληνικό προξενείο στο Παρίσι από Έλληνες και γάλλους συντρόφους, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 3 συλληφθέντες και βασανισθέντες της 5ης Ιουνίου και γενικότερα απέναντι στο κύριο άγριας καταστολής που έχει εξαπολύσει το ελληνικό κράτος ενάντια στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο.

ΔΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΜΕΡΑΣ

Στις 25 Μάη '07 έγινε η δίκη του αναρχικού που είχε συλληφθεί ύστερα από καταστροφή μιας κάμερας στην οδό Αχαρνών πριν έναν χρόνο περίπου. Ο σύντροφος καταδικάστηκε για 4 πλημμελήματα σε 4 χρόνια και 9 μήνες φυλάκισης με αναστολή. Το δικαστήριο αποφάσισε την ενοχή του ακόμη και για αντίσταση κατά της αρχής, κατηγορία που δεν αναγνώρισε ούτε ο εισαγγελέας. Αξιοπαράτηρητο είναι ότι σε διάλογο με τον σύντροφο ο εισαγγελέας είπε πως "οι κάμερες δεν χρησιμοποιούνται μόνο για την καταστολή του δικού σας χώρου, δεν βλέπουν μόνο τους τρομοκράτες, αλλά και τους άλλους κακοποιούς, ληστές κ.λπ".

Παρά την πλατιά υποστήριξη τέτοιων ενεργειών, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπήρξε μια ανάλογη κινητοποίηση αλληλεγγύης και η δίκη πέρασε σχεδόν απαρατήρητη εξαιτίας μάλλον της νομικής υπερασπιστικής γραμμής. Κάτι που, όπως δείχνει η εξοντωτική ποινή, δεν πρέπει να επαναληφθεί σε ανάλογες περιπτώσεις.

ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ "ΘΕΡΣΙΤΗ"

Τα ζημειώματα της Τετάρτης 27 Ιούνη, το αναρχικό στέκι του "Θερσίτη" που λειτουργεί στο Ίλιον εδώ και 7 χρόνια υπέστη εμπρησμό από την έ-

κρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού που τοποθέτησαν άγνωστοι στην είσοδό του. Ο μηχανισμός αποτελούνταν από πλαστικό μπετόνι με εύφλεκτο υγρό, 30 περίπου κυνηγετικά φυσίγγια, 4-5 κάλυκες από 32άρι ή 38άρι όπλο και κομμάτια από ναφθαλίνη. Προκλήθηκε πυρκαγιά στο εσωτερικό του στεκιού όπως επίσης και σε διπλανό χωράφι αλλά η έγκαιρη κατάσβεση δεν επέτρεψε μεγάλη επέκταση.

Η επίθεση η οποία είναι προφανώς έργο παρακρατικών πραγματοποιήθηκε μετά το 3μερο εκδηλώσεων του Θερσίτη στον Πευκώνα Αγ. Αναργύρων και λίγο καιρό μετά τη διαδήλωση που έγινε ενάντια στο τοπικό ΑΤ μετά τη "αυτοκτονία" του 20χρονου Λεωνίδα Καλσά.

Την Τρίτη 10 Ιούλη έγινε διαδήλωση αλληλεγγύης και αντίστασης στο Ίλιον όπου συμμετείχαν περίπου 350 άτομα και ακούστηκαν συνθήματα όπως "Ελάτε με φωτιά, ελάτε και με σκάγια, εμείς για λευτεριά, εσείς για τα ντουβάρια". "Μπάτσες και φασίστες είναι οι εμπρηστές, όλους να τους διώξουμε από τις γειτονιές".

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ / ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

Την 1η Ιούνη 2007 έγινε δυναμική πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, καλεσμένη από την κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ που αντιμετωπίζει την απειλή της καταστολής για να εγκατασταθεί στο χώρο της κρατικού μουσείου σύγχρονης τέχνης. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 800 άτομα. Μεταξύ άλλων ακούστηκαν τα συνθήματα "Κάτω τα χέρια από την Υφανέτ, μουσείο δεν θα γίνει - κατάληψη θα μείνει", "Οι καταλήψεις είναι μονάχα η αρχή - πόλεμο στα αφεντικά σε ολόκληρη τη γη".

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

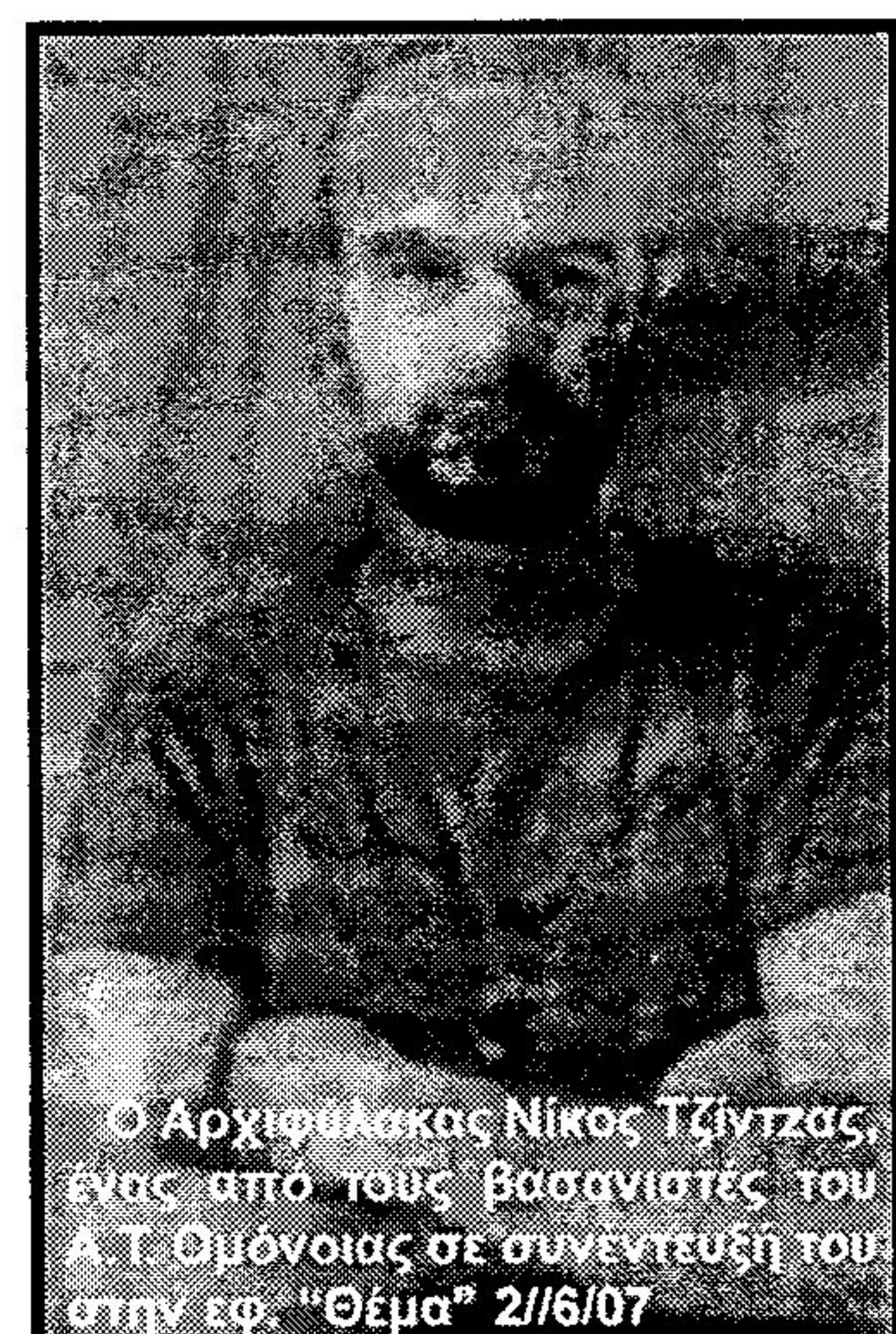
Το ξημέρωμα της Κυριακής 13 Μάη ο Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος στα Γιάννενα υπέστη εμπρηστική επίθεση από "αγνώστους", με αποτέλεσμα μικρές υλικές ζημιές. Στις 22 Μάη πραγματοποιήθηκε παρά τη βροχή δυναμική πορεία ενάντια στις φασιστικές επιθέσεις στην οποία συμμετείχαν 150 περίπου άτομα. Η πορεία, ακολουθούμενη από διμοιρία των ΜΑΤ, διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους της πόλης κάνοντας αισθητή την παρουσία της με αντιφασιστικά και αντιρατσιστικά συνθήματα.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Πραγματοποιήθηκε στις 30 Ιούνη συναυλία που οργάνωσαν καταλήψεις στην πλ. Αυδή ενάντια στην καταστολή της κατάληψης Μυλλέρου & Γερμανικού στις 29 Μάη και την "ανάπλαση" της περιοχής του Κεραμεικού από το Δήμο Αθηναίων. Το κτίριο της πρώην κατάληψης και πολλά γειτονικά του έχουν μετατραπεί σε εργοτάξιο περιφραγμένο με λαμαρίνες. Κατά τη διάρκεια της συναυλίας συντρόφοι/ισσες ξήλωσαν σε αρκετά σημεία τις λαμαρίνες της περιφράξης και προχώρησαν σε δολιοφθορές στο εργοτάξιο, όπως στα κοντέινερ της αναδόχου εταιρίας που έχει αναλάβει το έργο, ενώ κρεμάστηκε ένα μεγάλο πανό και γράφτηκαν συνθήματα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 3

Στις 28 Ιούνη πραγματοποιήθηκε στην πλ. Φλοίσβου συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 διωκόμενους (τους αναρχικούς Μ. Τσουραπά και Χ. Κοντορεβυθάκη και τη φοιτήτρια Σ.Δ.) για απόπειρα εμπρησμού περιπολικού της δημοτικής αστυνομίας Π. Φαλήρου. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν περίπου 100 άτομα. Ο δήμαρχος Π.Φαλήρου σε μια επίδειξη γελοιότητας κυκλοφόρησε κείμενο καλώντας σε ετοιμότητα τους κατοίκους προκειμένου η "συλλογική προσπάθεια" Δήμου και Αστυνομίας να φέρει αποτέλεσμα "ώστε να μην έχουμε καταστροφές και εμπρησμούς από τους αναρχικούς".

Ο Αρχιφυλάκας Νίκος Τζίντζας, ένας από τους βασανιστές του Α.Τ. Ομόνοιας σε συνέντευξη του στην εφ. "Θέμα" 2/6/07

"Όλη η αστυνομία δέρνει κρατούμενους, εμένα βρήκαν ως το μόνο ένοχο; Το ξύλο είναι συνηθισμένη μέθοδος, τώρα το μαθαίνετε εσείς;"

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΕ ΡΑΔΙΟΣΤΑΘΜΟ

Παρέμβαση αλληλεγγύης έγινε από 40 συντρόφους/ισσες στις 5 Ιουλίου στο ραδιοσταθμό Σπορ FM από όπου μεταδόθηκαν μηνύματα αντίστασης κι αλληλεγγύης για τον Γιάννη Δημητράκη που θα δικαζόταν την επομένη και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές, Ν. Κουνταρδά, Β. Στεργίου, Μ. Τσουραπά, Χ. Κοντορεβυθάκη. Κατά την αποχώρηση από το σταθμό περικυκλώθηκαν από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και προσήχθησαν στην ασφάλεια 17 άτομα τα οποία αργότερα αφέθηκαν ελεύθερα.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Ξεκίνησε στις 6 Ιούλη η δίκη του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη που συνελήφθη βαριά τραυματισμένος μετά από τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στις 16/1/2006. Για την ίδια υπόθεση δικάζονται ερήμην και τρεις ακόμη αγωνιστές που είναι καταζητούμενοι. Η δίκη στο Εφετείο Αθηνών έγινε σημείο συγκέντρωσης πολλών συντρόφων/ισσών απ'όλη την Ελλάδα που έσπευσαν να σταθούν αλληλέγγυοι στον φυλακισμένο σύντροφο. Ο Δημητράκης δήλωσε κατά την έναρξη της δίκης: "Αρνούμαι τις κατηγορίες όπως εισάγονται. Συμμετείχα στη ληστεία αλλά δεν δέχομαι ότι αυτή έγινε με ιδιαίτερη σκληρότητα. Πυροβόλησα μια φορά στον αέρα για εκφοβισμό. Η δικογραφία είναι ένα τερατούργημα των δικτικών αρχών", και για την κράτησή του: "Ενίωσα τη ζεστή αγκαλιά των δικωτικών αρχών στον ξυλοδαρμό μου στις φυλακές Μαλανδρινού. Οι φυλακές είναι κρεματόρια". Στην απολογία του χαρακτήρισε την πράξη του «κοινωνική ληστεία» και «επιθετική ενέργεια απέναντι στο ληστρικό σύστημα των τραπεζών»

Το Αναρχικό Δελτίο "ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ" κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα και διακινείται χωρίς αντίτιμο. Για συνεισφορές υπάρχει στην Αγροτική τράπεζα ο λογαριασμός 0110 100617068. Για επικοινωνία με τη συντακτική ομάδα υπάρχει η Ταχυδρομική Θυρίδα 31 421 Τ.Κ. 100 35 Αθήνα και e-mail: all_anar@hotmail.com. Τα κείμενα από όλα τα φύλλα του Αναρχικού Δελτίου υπάρχουν στη διεύθυνση www.geocities.com/

ΤΑΜΕΙΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ/ΣΤΡΙΩΝ

Σύντροφοι/ισσες, για την οικονομική ενίσχυση φυλακισμένων αγωνιστών καταθέστε τη συνεισφορά σας για το Ταμείο Αλληλεγγύης, στην Εθνική Τράπεζα, αριθμ. λογαριασμού: 077 / 9425 144 2

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΟΙΤΗΣ

Πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 27 Μάρτ '07 στην Παύλιανη η πορεία που κάλεσε η Κίνηση Πολιτών για την Προστασία του Περιβάλλοντος στο Βουνό της Οίτης. Περισσότερα από εκατό ήταν τα άτομα που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Κίνησης και συγκεντρώθηκαν το πρωί στην κεντρική πλατεία του χωριού. Κάτοικοι από τα χωριά της Οίτης και αλληλέγγυοι στον αγώνα τους από άλλες περιοχές, όπως τη Λαμία και την Αθήνα, αλλά και τον Τύρναβο όπου υπήρξε ανάλογη περιβαλλοντική κινητοποίηση και τα χωριά της ΒΑ Χαλκιδικής, όπου ως γνωστό διεξάγεται ένας μακροχρόνιος και σκληρός αγώνας ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού και την καταστροφή του περιβάλλοντος από τις εξορυκτικές δραστηριότητες, και στον οποίο είχαμε μια δραστήρια αλληλέγγυα παρουσία.

Μετά την διακίνηση έντυπου ενημερωτικού υλικού και σύντομες ομιλίες από τους διοργανωτές, μερικούς από τους συμμετέχοντες και κάποιους τοπικούς θεσμικούς φορείς, ξεκίνησε η πεζοπορία η οποία κατέληξε στο χωριό Κουμαρίτσι, όπου έγινε υποδοχή των πεζοπόρων από τους κατοίκους και, μετά από σύντομη στάση για φαγητό και κάποιες ομιλίες για τον αγώνα προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος, επέστρεψε και ολοκληρώθηκε το μεσημέρι στην Παύλιανη.

Στην πορεία συμμετείχαμε και εμείς -όπως και άλλοι σύντροφοι- καθώς, εκτός των άλλων, η Οίτη είναι ένα από τα βουνά που γνωρίσαμε παλιότερα διασχίζοντάς το κι ανεβαίνοντας στις κορφές του, και ο αγώνας των κατοίκων του για την σωτηρία του από την επαπειλούμενη καταστροφή του από μεταλλευτικές δραστηριότητες δεν θα μπορούσε να μας αφήσει αδιάφορους.

Η Οίτη είναι ένα μεγάλο βουνό της Ρούμελης που βρίσκεται στα όρια των νομών Φθιώτιδας και Φωκίδας κι απλώνεται από ανατολικά προς τα δυτικά σε μήκος 20 χλμ. και από βορρά προς νότο σε μήκος 18 χλμ. περίπου. Στα ανατολικά της Οίτης ο ποταμός Ασωπός την χωρίζει από το όρος Καλλίδρομο και στα δυτικά της ο ποταμός Βιστρίτσα (Ιναχος) την χωρίζει από το χαμηλό βουνό του Γουλινά. Στα βόρεια οι πλαγιές της κατέρχονται απότομα μέχρι την κοιλάδα της Σπερχειάδας, ενώ στα νότια και στα νοτιοδυτικά μέσω εκτεταμένων διάσελων ενώνεται με τα όρη της Γκιώνας και των Βαρδουσίων.

Οι πρόποδες των τριών βουνών κατηφορίζουν μέχρι τα 600μ. και ξαναηφορίζουν, αποτελώντας όλα μαζί ένα εκτεταμένο ορεινό συγκρότημα με άφθονα νερά και ποτάμια, μεγάλα δάση και αλπικά λιβάδια καθώς και πολλούς ορεινούς οικισμούς.

Γύρω από την Οίτη υπάρχουν 22 χωριά. Ανάμεσά τους η Υπάτη (400 μ. υψόμ.) ιστορικό κέντρο της περιοχής, τα Δύο Βουνά (420 μ.) και το Κουμαρίτσι (840 μ.), η Οίτη [π. Γαρδικάκι] (680 μ.), η Παύλιανη (1.030 μ.), η Πυρά [π. Γουρίτσα] (1.160 μ.), που έλαβε την ονομασία της από την αρχαία τοποθεσία όπου σώζονται τα ερείπια ναού αφιερωμένου στον Ηρακλή που κήκε στην πυρά, και το Μαυρολιθάρι (1.140 μ.). Ολόγυρα από την Οίτη υπάρχει ένας περιφερειακός δρόμος που ενώνει όλα τα χωριά που βρίσκονται στις υπώρειες του βουνού. Ο δρόμος αυτός φθάνει μέχρι τα 1.200 μ. υψόμετρο και η συνολική διαδρομή του γύρου της Οίτης είναι περίπου 120 χλμ. με πολλές εναλλαγές του τοπίου.

Αν εξαιρέσουμε τη νότια, όλες οι πλευρές της Οίτης είναι απόκρημνες και δύσβατες. Απότομες πλαγιές, βαθιές χαράδρες και άγριο ανάγλυφο δίνουν την αίσθηση ενός απροσπέλαστου βουνού, ιδιαίτερα στην ανατολική πλευρά όπου ανοίγονται θεόρατα κι απόκρημνα χάσματα, όπως το φαράγγι του Γοργοπόταμου, με την ιστορική σιδηροδρομική γέφυρα, και το φαράγγι του ποταμού Ασωπού.

Ανεβαίνοντας όμως σε υψηλότερα επίπεδα, το βουνό γίνεται εξαιρετικά ομαλό και βατό. Υψηλότερη κορυφή είναι ο Πύργος με υψόμετρο 2.152 μ. Οροπέδια, λιβάδια και κορυφές με καμπύλες γραμμές εκτείνονται σε όλο το κεντρικό συγκρότημα του βουνού, διαφοροποιώντας το από τα γειτονικά Βαρδούσια και τη Γκιώνα με την αλπική τους μορφολογία.

Λόγω της γεωλογικής σύστασης της Οίτης, που αποτελείται κυρίως από ασβεστολιθικά πετρώματα, το βουνό έχει άφθονα νερά και είναι διάσπαρτο με καρστικούς σχηματισμούς, dolines, σπήλαια και καταβόθρες. Το πιο γνωστό σπήλαιο είναι της Ανεμότρυπας, το οποίο βρίσκεται πάνω από το χωριό της Υπάτης. Από τα οροπέδια της Οίτης πηγάζουν τρία ποτάμια, ο Ασωπός, ο Γοργοπόταμος και ο Ιναχος που καταλήγουν στον Σπερχείο και από παντού στο βουνό αναβλύζουν πηγές. Στο οροπέδιο Καταβόθρες, μεγάλες ποσότητες νερού χάνονται στη γη μέσα από ένα άνοιγμα των βράχων για να καταλήξουν στο Γοργοπόταμο. Υπάρχουν επίσης μικρές λίμνες, όπως αυτή στο οροπέδιο Λειβαδιές κάτω από την κορυφή Γρεβενό, καθώς και καταρράκτες, με μεγαλύτερο τον Κρεμαστό στους Κομποτάδες με 130 μ. ύψος.

Η Οίτη έχει ένα μοναδικό οικοσύστημα και το 1966 ιδρύθηκε ο Εθνικός Δρυμός Οίτης για την προστασία της χλωρίδας και της άγριας ζωής του βουνού. Ο πυρήνας του Δρυ-

μού (ζώνη απόλυτης προστασίας) όπου απαγορεύεται κάθε δραστηριότητα που θα μπορούσε να διαταράξει το οικοσύστημα, καλύπτει 14.000 στρέμματα και η περιφερειακή ζώνη περιορισμένης προστασίας καλύπτει 67.400 στρ. Το 1996 προτάθηκε η επέκταση της περιφερειακής ζώνης σε 163.480 στρ. για να καλύπτει όλο σχεδόν τον ορεινό όγκο.

Ο Δρυμός της Οίτης εκτείνεται στο βορειοανατολικό τμήμα του βουνού, από τις κορυφές Γρεβενό 2.116 μ. και Αλύκαινα 2.058 μ. μέχρι τις υψομέτρους του στα 400 μ. πάνω από τα χωριά Υπάτη και Κομποτάδες, περιλαμβάνοντας μεγάλη ποικιλία εδαφών. Μεγάλης οικολογικής σημασίας είναι το οροπέδιο στη θέση Λειβαδιές, όπου παρουσιάζονται τρεις τύποι λιβαδιών και μια εκπληκτική ποικιλία φυτών.

Ο Δρυμός της Οίτης είναι ένας από τους 10 που υπάρχουν στη χώρα και σε αυτόν επικρατούν περίπου οι ίδιες συνθήκες που επικρατούν και στους υπόλοιπους. Διάνοιξη άχρηστων χωματόδρομων που δεν εξυπηρετούν σε τίποτα, παρά μόνο στη μετακίνηση των κυνηγών και των εποχούμενων περιηγητών, κυνήγι, βόσκηση και ανάπτυξη "πάρκων αναψυχής" που καταλύουν κάθε έννοια προστασίας της φύσης: "εκεί που δεν θα 'πρεπε να αφαιρούμε τίποτα και δεν χρειάζεται να προσθέσουμε οτιδήποτε".

Στα ψηλότερα επίπεδα της Οίτης, το μεγαλύτερο μέρος του βουνού καλύπτεται από εκτεταμένα δάση κεφαλληνιακής ελάτης που διακόπτονται από μικρά ή μεγάλα διάκενα με λιβαδική βλάστηση. Μέσα στα ελατοδάση απαντάται ο κόκκινος κρίνος (Lilium chalcedonicum) και μια μεγάλη ποικιλία από πλατύφυλλα δέντρα και θάμνους (πλατάνια, καστανιές, σφενδάμια, φράξους, γαύρους, ιπές κ.ά.) σε μικρές συστάδες ή μεμονωμένα.

Στο οροπέδιο των Λειβαδιών υπάρχει πλούσια υποαλπική βλάστηση όπου κυριαρχεί η αγροστώδης μαραβίτσα ή τούφα και πολλά ενδημικά φυτά των βουνών της ελλαδικής χερσονήσου, όπως ο νάρκισσος (Narcissus poeticus).

Μεγάλη οικολογική αξία παρουσιάζει μια συστάδα από μαυρόπευκα που βρίσκεται σε μια στενή ράχη στα βορειοανατολικά του δρυμού σε υψόμετρο 1.300 μ. Η σημασία της έγκειται στην πλήρη απομόνωσή της από τα εκτεταμένα δάση μαύρης πεύκης που υπάρχουν στο βορρά (Πίνδος, Όλυμπος) και τον νότο (Ταύγετος, Χελμός).

Χαμηλότερα, στα 800 μ., τα δάση της ελάτης τα διαδέχονται δρυοδάση και στα ακόμα χαμηλότερα υψόμετρα, στα όρια του δρυμού, η βλάστηση αποτελείται κυρίως από μεσογειακή μακία, πυκνούς θαμνώνες από σκληρόφυλλα είδη, πουρνάρια, κέδρα, αριά, κουμαριές, ρούδια και πικροδάφνες - κυρίως μέσα στα ρέματα.

Έχουν καταγραφεί συνολικά περίπου 1.200 είδη φυτών, τα περισσότερα από κάθε άλλο τόπο σε όλη τη χώρα. Τα 80 από αυτά είναι ενδημικά της ελλαδικής χερσονήσου από τα οποία 16 είναι αποκλειστικά ενδημικά της Ρούμελης. Η Οίτη φημίζεται ως ένας από τους σημαντικότερους "βοτανικούς κήπους" σπάνιων ενδημικών, όπως Lilium Chalcedonicum, Viola Poetica, Gentiana Lutea, Viola Aetolica, Asperula Oetaea, Diospyros lotus, Hieracium sp., Daphne, Sideritis romana, Narcissus poeticus κ.ά. και ακόμα σπανιότερων, όπως Thlaspi Kotshyanum, Allium Phthioticum και Veronica Oetaea που απαντώνται στις ψηλές κορφές και στις απόκρημνες πλευρές των φαραγγιών.

Η άγρια πανίδα της Οίτης είναι πλούσια σε ποικιλία ειδών και πληθυσμό και περιλαμβάνει μεταξύ άλλων ένα μικρό κοπάδι από αγριόγινδα (Rupicapra rupicapra), το οποίο βρίσκεται καταφύγιο στις χαράδρες και είναι πιθανόν ο νοτιότερος πληθυσμός του είδους στην Ελλάδα, ενώ το χειμώνα

Αναρχικό Δελτίο ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ νο 47, Ιούλης 2007, σελ. 12

μπορεί να εμφανισθούν περιστασιακά και λύκοι. Στα δάση της Οίτης ζουν επίσης ζαρκαδία, ελάφια, αγριογούρουνα, λαγοί, αλεπούδες, σκίουροι και ασβόι.

Υπάρχει επίσης μεγάλη ποικιλία από ερπετά και αμφίβια από τα οποία ιδιαίτερη αξία έχει η παρουσία του αλπικού τρίτωνα.

Η πτηνοπανίδα της περιοχής είναι τυπική των ορεινών οικοσυστημάτων και περιλαμβάνει κυρίως δασόβια είδη, χρυσαετούς, φιδαιτούς, όρνεα, πετρίτες, μπουφους, δεντρογέρακες, πετροπέρδικες, δρυκολάπτες, τσαλαπτερινούς κ.λπ.

Η Οίτη είναι συνδεδεμένη με την αρχαία μυθολογία μέσα από το μύθο του τέλους του ήρωα Ηρακλή. Στην τραγωδία του Σοφοκλή Τραχίνιαι οι γυναίκες της πόλης Τραχίνας στη Σπερχειάδα προσπαθούν να παρηγορήσουν την απελπισμένη Δηϊάνειρα, που όταν έμαθε τον έρωτα του Ηρακλή για την Ιόλη, τού έστειλε από αντιζηλία ένα χιτώνα ποτισμένο με ερωτικό φίλτρο φτιαγμένο από το αίμα του κένταυρου Νέσσου, που όμως αποδείχτηκε ισχυρό και επώδυνο δηλητήριο. Στην τοποθεσία Πυρά της Οίτης, σε ένα οροπέδιο κοντά στο νότιο όριο του Δρυμού, σώζονται τα ερείπια δωρικού ναού του 3ου αιώνα π.Χ. αφιερωμένου στον Ηρακλή, στον τόπο όπου, για να λυτρωθεί από τους φρικτούς πόνο, διάλεξε να πεθάνει στην πυρά και να ανεβεί στον Όλυμπο, κοντά στους θεούς.

Κατά μια εκδοχή του μύθου, ο Δίας, θέλοντας να δροσίσει τον καιόμενο από τον δηλητηριασμένο χιτώνα Ηρακλή, κεραυνοβόλησε την Οίτη και στο σημείο που έπεσε ο κεραυνός άρχισε να αναβλύζει νερό και σχηματίστηκε ο αρχαίος ποταμός Δύρας, σημερινός Γοργοπόταμος.

Εκτός από πλούσια μυθολογία, η περιοχή της Οίτης έχει και μια μακρά ιστορία από τους αρχαίους χρόνους καθώς η περιοχή της ήταν χώρος ζωής, πεδίο αντιπαράθεσεων και πέρασμα για πολλούς λαούς. Στην νεώτερη εποχή είναι ιδιαίτερα συνδεδεμένη με ιστορικές περιόδους, όπως της αντίστασης στην φασιστική και ναζιστική κατοχή και του εμφύλιου πολέμου, όπου αποτέλεσε καταφύγιο και ορμητήριο αντάρτικων σωμάτων και πεδίο πλήθους συγκρούσεων.

Μέχρι πρόσφατα η Οίτη ήταν έξω από το επίκεντρο του "ενδιαφέροντος" των μεταλλευτικών εξορυκτικών επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται κυρίως στο γειτονικό ορεινό συγκρότημα της Γκιώνας (Ασέληνον Όρος), η οποία σε μεγάλο μέρος της έχει υποστεί ανυπολόγιστες και ανεπανάρθωτες καταστροφές. Αλλά και στην περιοχή της Οίτης δεν έλειψαν τα ορυχεία, και η εξορυκτική δραστηριότητα έχει αφήσει τα σημάδια της στο βουνό, όπως στην περιοχή πάνω από το χωριό Δύο Βουνά.

Τον τελευταίο καιρό το ενδιαφέρον για την εκμετάλλευση του βουνού έχει ανανεωθεί και η μεταλλευτική εταιρεία "ΕΛΜΙΝ ΑΕ" του Γ. Βαρδινογιάννη απειλεί με καταστροφή την Οίτη, καθώς προσπαθεί να επεκτείνει τις δραστηριότητές της στον άξονα Παύλιανη - Γοργοπόταμος - Υπάτη, μέσα στο δάσος και σε περιοχές προστατευόμενες που έχουν χαρακτηριστεί Ειδική Ζώνη Προστασίας Βιοποικιλότητας. Η ΕΛΜΙΝ θα μολύνει τα ύδατα του βουνού, θα αφανίσει ένα ολόκληρο χωριό και θα καταστρέψει το δάσος δημιουργώντας δρόμους, τρύπες και σεληνιακά τοπία με γεωτρήσεις και εξορύξεις, σε 296 σημεία σε πρώτη φάση και σε χιλιάδες άλλα στη συνέχεια.

Η ΕΛΜΙΝ υπολόγιζε ότι με την τροποποίηση του συνταγματικού άρθρου 24 και τον αποχαρκτηρισμό των δασικών εκτάσεων θα διευκολυνόταν η λεηλασία του βουνού, αλλά και τώρα δεν παύει να προσπαθεί να επιβάλει τα συμφέροντά της στο όνομα της "ανάπτυξης του τόπου", υποσχόμενη "νέες θέσεις εργασίας" και αποσιωπώντας ότι εκτός από φυσική θα επιφέρει και κοινωνική καταστροφή, εξαφανίζοντας την εργασία εκατοντάδων κατοίκων που ζουν από τα δάση.

Στη Διεύθυνση Περιβαλλοντικού Σχεδιασμού του ΥΠΕΧΩΔΕ βρίσκεται περιμένοντας την έγκρισή της η Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της μεταλλευτικής εταιρείας που επιδιώκει την επέκταση των Μεταλλείων στην Οίτη, στα δάση και τις δασικές εκτάσεις και τις προστατευόμενες περιοχές.

Τοπικοί φορείς και κάτοικοι των χωριών της περιοχής δημιουργήσαν την Κίνηση Πολιτών για την Προστασία του Περιβάλλοντος στο Βουνό της Οίτης, που αντιτίθεται στη λεηλασία και την καταστροφή στο όνομα της ανάπτυξης.

Η πορεία που έγινε στις 27 Μάρτ στην Οίτη ήταν μια ήπια αρχή του αγώνα για την προστασία του βουνού της Οίτης και μπορεί στο μέλλον να έχει μια πιο δυναμική συνέχεια.

Η επίθεση που εξαπολύεται για την καταστροφή της Οίτης είναι μια από τις αναρίθμητες επιθέσεις που εξελίσσονται αυτή τη στιγμή σε όλο τον ελλαδικό χώρο απειλώντας με καταστροφές σε βουνά, ποτάμια, δάση, νησιά, ακτές, θάλασσες και η αντίσταση των κατοίκων για την προστασία του βουνού είναι μια από τις πολλές τοπικές αντιστάσεις που ξεπηδούν σε μια σειρά σημείων της γραμμής αντιπαράθεσης της κρατικής και οικονομικής εξουσίας με τη φύση και την κοινωνία. Να τις υποστηρίξουμε!

Να αντισταθούμε στην κρατική και καπιταλιστική επίθεση στη φύση και την κοινωνία, και να αντεπιθεθούμε.